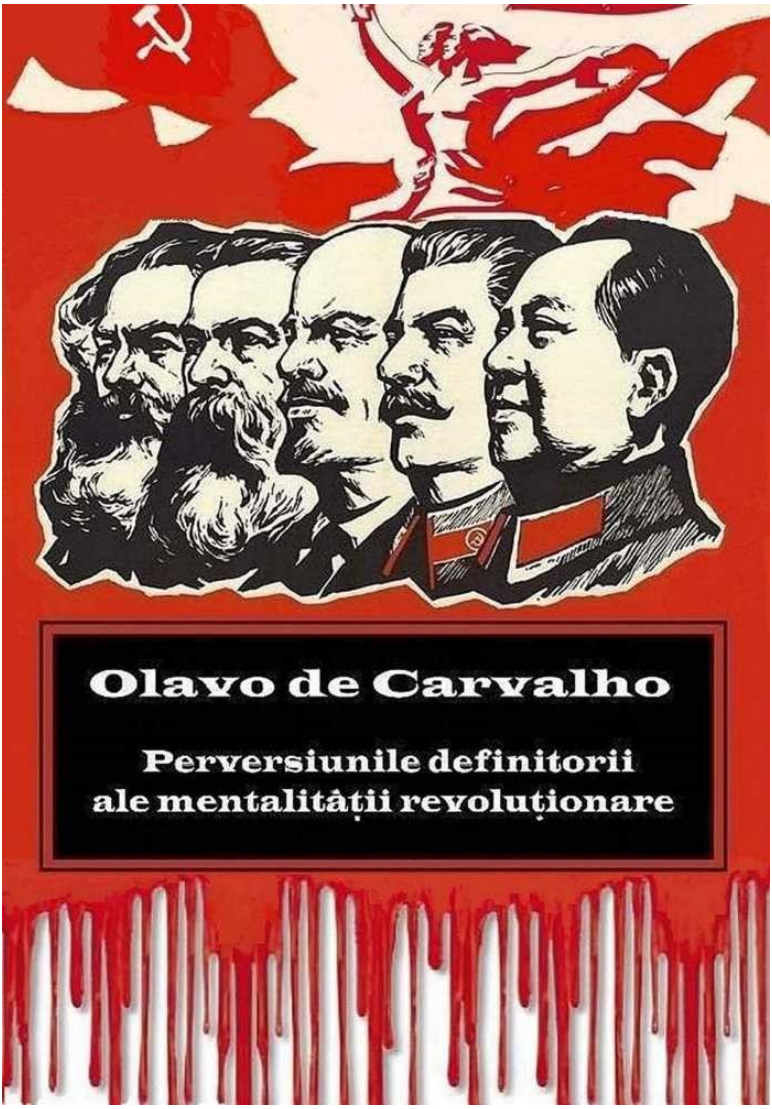

Olavo Luiz Pimentel de Carvalho (n. 29 aprilie 1947, Campinas, Brazilia) este un filosof, scriitor şi jurnalist brazilian preocupat de istoria filosofiei, istoria mişcărilor revoluţionare, religie comparată, psihologie, antropologie filosofică. Este cunoscut pentru ideile sale politice conservatoare şi pentru critica adusă politicii de stânga. Între 2001 şi 2005 a predat filosofie politică la Universitatea Catolică Pontificală din Paraná, Brazilia, apoi s-a mutat în Statele Unite, devenind corespondent

internaţional. Printre numeroasele sale cărţi se numără:

A Imagem do Homem na Astrologia (1980), Astrologia e religião 1986), Uma Filosofia Aristotélica da Cultura (1994), O Jardim das Aflições: De Epicuro à Ressurreição de César; Ensaio sobre o Materialismo e a Religião Civil (1995), O Minimo Que Você Precisa Saber para Nio Ser um Idiota (2013). Este fondatorul şi preşedintele Inter-American Institute for Philosophy, Government, and Social Thought (2009).

coperta: miop

Olavo de Carvalho

Perversiuni definitorii ale mentalităţii revoluţionare

Colecţia miop
Ediţia a II-a, revăzută şi adăugită 2018

Olavo Luiz Pimentel de Carvalho (născut la 29 aprilie 1947), mai bine cunoscut ca Olavo de Carvalho, este un eseist şi filosof brazilian ale cărui interese includ istoria filosofiei, istoria mişcărilor revoluţionare, Kremlinologia, şcoala filosofică tradiţionalistă, religia comparată, psihologia şi antropologia filosofică. Este cunoscut în Brazilia pentru poziţiile sale politice conservatoare şi ca un critic acerb al stângii politice. În prezent trăieşte în SUA la Richmond.

Olavo de Carvalho, filosoful brazilian care prin realismul, luciditatea, erudiţia şi curajul său intelectual de excepţie a reuşit să zdruncine hegemonia culturală a stângii marxiste din America Latină. Printre contribuţiile sale se numără explicaţia asupra originilor intelectuale şi unităţii ideologice colectiviste, dincolo de aparentele diferenţe de conţinut doctrinar ale acestora. Olavo de Carvalho expune în opera sa caracteristicile definitorii ale mentalităţii revoluţionare, resort al celor mai criminale dictaturi din istoria umanităţii.

Vladimir Tismăneanu

De cel puţin 15 ani, o voce, iniţial singulară, cea a filosofului Olavo de Carvalho, denunţă deriva stângistă din cultură, invazia gramsciană a instituţiilor, sforăriile Forului de la São Paulo, natura comunistă a PT, legătură intrinsecă dintre comunism, corupţie şi violenţă. În tot acest timp, Olavo de Carvalho nu a încetat să susţină cursuri online, conferinţe, să scrie cărţi şi articole, să formeze generaţii întregi de discipoli, lată că eforturile lui, curajul şi, mai ales forţa lui intelectuală au dat roade vizibile, recunoscute acum de toată lumea.

Anca Cernea

Sumar:

Ce este o societate justă 3
Perversiuni definitorii ale mentalităţii revoluţionare 5
Unitatea mişcărilor revoluţionare 6
Inversiunea temporală 8
Inversiunea morală 21
Inversiunea dintre adevăr şi minciună 25
Inversiunea dintre subiect şi obiect 26
„Revoluţia Americană” nu este o mişcare revoluţionară…28
„Revoluţia Nazistă” şi Stalin 29
Concluzii 31
Cine comanda în lume 35
Inamicul este unul singur 37
Despre capitalism 39
Nevoia de militantism 40

Somaţie 42
Ateismul de stat Despre îndepărtarea însemnelor religioase din locurile publice 44
De Crăciun 47
Oul şi puiul 49
Judecătorii universului 51
Eurasianism şi genocid 53
Maşinăria hipnotică 55
Iisus şi porumbelul lui Stalin 56
Profeţii ruşi 59
Istericii la putere şi animalizarea limbajului 1 60
Fidel Castro şi prietenul Lulă 61
Istericii la putere şi animalizarea limbajului II 62
Dreapta şi stânga, începutul şi sfârşitul 64
Dreapta, stânga şi moderaţia 70
Păcălirea Americii: cum a întors KGB-FSB America împotriva ei înşişi 71
Electorat şi militantism – introducere 73
Electorat şi militantism 74
Gândiţi-vă la asta 76
Militantism şi realitate 78
Cauzele sacre 80
Nevinovat ca un făt 82
Discuţie pe şleau despre avort 84
Logica avortismului 86
Sclavi din fire 89
O scurtă istorie a şovinismului masculine 91
Socrate, un şobolan de canalizare şi viermi 93
Mentalitatea revoluţionară 95
Despre monopolul insultei şi ipocrizia stângii.
Despre datoria de a insulta 99
Între Lucifer şi Satana 101
Punctul slab al democraţiei liberale 102
Viitorul pe care ni-l promite Rusia 106
Principiile politicii conservatoare 108
Falsa opoziţie dintre comunism şi nazism 111
O sută de ani de pedofilie 112
Lupul, mielul şi falsificarea istoriei 116

Un gând despre „Lupul, mielul şi falsificarea istoriei” 116
Despre datoria de a insulta 118
Spirala tăcerii şi banalizarea crimei 120
Atracţia răului, fascinaţia intelectualilor şi a tinerilor pentru Stânga 123
Naţionalismul American 124
Până la urmă, împotriva cui luptăm? 126
Olavo vs. Dughin – SU şi Noua Ordine Internaţională…131
Stăpânii lumii 132
Who is Alexander Dugin? 134
Influenţe discrete 136
True Outspeak, fragment despre tulburările din Egipt, Dughin şi KGB 138
Poteca spre islam 143
Revenind la cauza primă 144
Călugăriţa lui Diderot 146
Dumnezeu şi Dr. Hawking 152
Răţuşca cea urâtă 154
Prostie criminală 163
Slăbiciunea majoră a dreptei 164
Revoluţionarii globalişti 166
Iluzia „scopului istoriei” 169
De ce nu sunt liberal 171
Christopher Hitchens împotriva Papei 172
Dezarmaţi copiii! 175
Metodologia lui Goliţîn şi administraţia Trump 177
Machiavelli sau Confuzia Demonica 178
Machiavelli ca Scuza pentru Alţii 179
Claritatea Filosofilor Clasici 180
Conştiinţa umană în pericol 185
Criza, partea I, Politizarea Educaţiei 191
Criza, partea II-a, Dumnezeu şi conducătorii răi 196
De ce nu sunt un fan de-al lui Charles
Darwin 208
Despre revolta din Egipt, Alexandr Dughin, KGB
şi mişcarea Eurasiatică 210

Istoria este doar un coşmar efemer 215

Citate 221

Joseph McCarthy a greşit doar prin exces de prudenţă…222

Textele sunt preluate de pe blogul ÎN LINIE DREAPTĂ, de pe YouTube, Vimeo şi olavodecarvalhofb.wordpress.com

Traduceri realizate de Anca Cernea, Valentin Miron şi miop

Olavo de Carvalho: În ciuda faptului că am fost militant de stânga ca adolescent, am pierdut orice interes pentru politică după ce am rupt legăturile mele cu stânga pe la 20 ani, în 1969. Din acel moment, până la vârsta de 38 de ani, am lucrat ca editor de text pentru ziare şi reviste şi mi-am dedicat timpul liber studiului filosofiei, literaturii, istoriei culturale, vechilor tradiţii esoterice şi religiei comparate. Deşi am ţinut câte o prelegere ocazională aici şi colo, am fost fericit să trăiesc ca un savant anonim, perfect necunoscut opiniei publice şi cercurilor academice. De abia pe la sfârşitul lui 1980 atenţia mi-a fost atrasă de distrugerea în curs a culturii înalte din Brazilia şi am început să iau notă de stupidităţile alarmante care au fost publicate în cantităţi din ce în ce mai mari de foarte influenţi creatori de opinie brazilieni, atât din mediile academice cât şi jurnalistice. Pas cu pas am depistat factorii politici care au generat această stare de lucruri, iar în 1993 am scris o carte, Noua Eră şi Revoluţia Culturală, despre preluarea în forţă a învăţământului superior de către regimul comunist militant, care nu era deloc interesat de cultura înaltă ci numai de dobândirea puterii politice şi *be a* profita de scăderea constantă a nivelului general al elevilor

brazilieni. În 1995 am scris Grădina întristărilor, un studiu asupra evoluţiei ideii de „imperiu” în occident, de la timpurile lui Iulius Cezar la venirea Noii Ordini mondiale… în anul următor am strâns notele mele despre decăderea culturii braziliene şi le-am publicat sub titlul de Imbecilitatea colectivă… fapt care a dus la angajarea mea de către unele mari ziare ca editorialist săptămânal. Între timp, am fondat un ziar în format electronic, Midia Sem Máscara („Media fără Mască”), destinat corectării celor mai flagrante dereglări ale ştirilor publicate de marile fluxuri media… în 2005, simţindu-mă obosit de primirea săptămânală de ameninţări cu moartea de la maniacii de stânga, am găsit că era o idee bună aceea de a accepta o slujbă de corespondent străin la Washington oferită mie de un ziar tradiţional de afaceri brazilian, Diário de Comércio („Jurnalul de Afaceri”), şi iată-mă locuind în Virginia cu familia mea. îmi place să fiu aici, deoarece americanii, deşi deja infectaţi de virusul neo-comunist, nu sunt încă atât de proşti pe cât au devenit azi brazilienii.

2

Ce este o societate justă

Am fost întrebat care este conceptul meu de societate justă. Cuvântul „concept” are aici mai mult un sens american – pragmatic – decât unul greco-latin: în loc de a desemna doar formula verbală a unei esenţe sau entităţi, el înseamnă un proiect mintal, un plan de pus în practică. În acest sens, desigur, eu nu am un concept privind vreo societate justă, întrucât, convins fiind că nu e treaba mea să aduc pe lume aşa minunăţie, nici nu mi se pare o îndeletnicire folositoare să stau să inventez planuri pe care nu am de gând să le realizez.

Ceea ce pot face, în schimb, este să analizez ideea însăşi de „societate justă” – conceptul ei în sensul greco-latin al termenului – pentru a vedea dacă are sens şi dacă este de vreun folos.

În primul rând, atributele de just şi injust se aplică numai unor entităţi reale, în măsură să acţioneze. O fiinţă umană poate acţiona, o firmă poate acţiona, un grup politic

poate acţiona, dar „societatea”, ca întreg, nu poate. Orice acţiune presupune unitatea intenţiei care o determină, şi nicio societate nu ajunge vreodată să aibă o unitate de intenţii care să justifice desemnarea ei drept subiect concret al unei anumite acţiuni. Societatea ca atare nu este un agent: ea este terenul, cadrul în care acţiunile a mii de agenţi, conduşi de intenţii diverse, produc rezultate care nu corespund pe deplin nici măcar intenţiilor lor, cu atât mai puţin celor ale unei entităţi generice, denumite „societate”!

Prin urmare, conceptul de „societate justă” nu este unul descriptiv. Este o figură de stil, o metonimie. Tocmai de aceea, are în mod necesar o multitudine de sensuri care se suprapun şi se amestecă într-o confuzie inextricabilă, care este suficientă pentru a explica de ce crimele şi nedreptăţile cele mai mari din lume au fost comise tocmai în numele „societăţii juste”. Dacă îţi alegi ca scop al acţiunilor tale o figură de stil, închipuindu-ţi că este un concept, adică îţi propui să realizezi un lucru pe care nici măcar nu reuşeşti să-l defineşti, atunci sfârşeşti în mod inevitabil prin a face ceva complet diferit ceea ce-ţi închipuiai. Când se întâmplă asta, rezultatul este plânsul şi scrâşnirea dinţilor, dar aproape întotdeauna autorul bucluculuiui se fereşte să-şi asume vina, agăţându-se cu o încăpăţânare de crustaceu de invocarea unor intenţii bune, care tocmai pentru că nu corespund nici unei realităţi identificabile, sunt cel mai bun analgezic pentru conştiinţele prea puţin exigente. Dacă societatea, în sine, nu poate fi justă sau injustă, orice societate cuprinde o varietate de agenţi conştienţi care, da, ei pot comite acţiuni juste sau injuste. Dacă e ca expresia „societate justă” să aibă vreo semnificaţie consistentă, este aceea de societate în care diferiţii agenţi au mijloace şi sunt dispuşi să se ajute unii pe alţii, pentru a evita actele injuste sau pentru a le repara atunci când acestea nu au putut fi evitate. Societate justă, până la urmă, înseamnă doar o societate în care lupta pentru justiţie este posibilă. „Mijloace” înseamnă: putere. Putere legală, desigur, dar nu

numai: dacă nu ai mijloace economice, politice şi culturale să faci să se aplice justiţia, nu prea foloseşte să ai legea de partea ta. Pentru ca să existe acel minim de dreptate fără de care expresia „societate justă” nu este decât o podoabă frumoasă pentru crime odioase, trebuie să existe o anumită varietate şi abundenţă de mijloace de putere răspândite în rândul populaţiei, în loc ca acestea să fie concentrate în mâinile unei elite luminate sau norocoase. Dar dacă populaţia nu este capabilă să creeze ea însăşi astfel de mijloace şi, în schimb, se încrede într-un grup revoluţionar care promite că le va lua de la deţinătorii lor actuali şi le va distribui în mod democratic, atunci domnia injustiţiei se statorniceşte o dată pentru totdeauna. Pentru a distribui puteri, trebuie mai întâi să le ai: viitorul distribuitor de puteri trebuie să ajungă să devină a mai întâi deţinătorul monopolist al întregii puterii. Şi chiar dacă, după aceea, va încerca să-şi îndeplinească promisiunea, simpla condiţie de distribuitor al puterii va continua să facă din el, tot mai mult, stăpânul absolut al puterii supreme.

Puterile, mijloacele de acţiune, nu pot fi luate, nici date, nici împrumutate: trebuie să fie create. În caz contrar, nu sunt puteri: sunt simboluri ale puterii, folosite pentru a masca lipsa de putere efectivă. Cine nu are puterea de a crea mijloace de putere va fi întotdeauna, în cel mai bun caz, sclavul dătătorului sau distribuitorului.

În măsura în care expresia „societate justă” se poate transforma din figură de stil în concept descriptiv rezonabil, este clar că o realitate corespunzătoare acestui concept poate exista doar ca operă a unui popor dotat cu iniţiativă şi creativitate – un popor ale cărui acţiuni şi întreprinderi sunt suficient de variate, originale şi creatoare, încât să nu poată fi controlate de către vreo elită, fie ea de oligarhi înstăriţi, fie de revoluţionari lacomi de putere.

Justiţia nu este un model abstract, fix, aplicabil în mod uniform unei infinităţi de situaţii standardizate. Este un echilibru subtil şi precar, care trebuie descoperit tot

mereu între *cele o* mie şi una de ambiguităţi ale fiecărei situaţii particulare şi concrete. În filmul lui Sidney Lumet, The Verdict" (1982), Frank Galvin, un avocat ratat, splendid interpretat de Paul Newman, ajunge la o concluzie evidentă, după ce obţine o tardivă şi improbabilă victorie judiciară: „Tribunalele nu există pentru a face justiţie, ci pentru a ne da o şansă să luptăm pentru justiţie". Nu am uitat niciodată această lecţie de realism. Singura societate justă care poate exista, în realitate şi nu în vise, este aceea care, recunoscându-şi incapacitatea de a „face justiţie" – mai ales de a o face o dată pentru totdeauna, perfectă şi uniformă pentru toţi –, nu îi ia cetăţeanului şansa de a lupta pentru modesta doză de justiţie de care are nevoie în fiecare moment al vieţii.

Perversiuni definitorii ale mentalităţii revoluţionare

Vom continua seria de studii care au început cu tema paralaxei cognitive, dar care în mod firesc, sau răspândit de atunci la un număr de teme asemănătoare.

De exemplu, pentru a conduce acest studiu a fost necesar să caracterizam cât mai aproximativ posibil începutul procesului istoric pe care am încercat să îl descriem.

Fireşte că sunt multe studii care caracterizează trecerea de la aşa numitul Ev Mediu la Timpurile Moderne sau începutul Modernităţii, din mai multe puncte de vedere; de exemplu din punctul de vedere al istoriei filosofiei sau istoriei ideilor în care este descrisa modificarea doctrinală care a avut loc în acele epoci. Totuşi, chiar de la început, m-am văzut confruntat cu aceeaşi dificultate cu care s-a confruntat şi Eric Voegelin în timp ce lucra la Istoria Ideilor Politice, adică în mod riguros, nu exista o istorie a ideilor. Cineva nu poate presupune pur şi simplu că exista o trecere directa de la o idee la alta, deoarece între momentul în care cineva enunţa pentru prima oară o idee şi momentul în care altcineva reacţionează la acea idee au loc o serie de intermedieri.

Adică, ne referim la prima idee ca la o serie de

experienţe la care un al doilea, al treilea sau un al patrulea individ reacţionează în aşa fel încât răspunsul lor la experienţa va lua forma unui răspuns la acea idee determinata.

Apoi reacţia este întotdeauna la un set de factori reali şi nu numai la o idee în mod particular. Dacă exista un răspuns la o idee în mod deosebit – ceea ce se şi poate întâmpla în anumite cazuri – chiar şi aşa acest răspuns va fi filtrat de seria de experienţe pe care individul respondent o va lua ca şi context pentru a-şi articula sau fundamenta reacţia.

Aşadar conceptul însuşi de istorie a ideilor este într-un fel ciudat. Deoarece istoria ideilor e în mod necesar o istorie discontinua, o istorie care este scrutată de abisuri întregi de experienţe care nu sunt înregistrate în lumea ideilor şi nu fac parte din lumea ideilor, ci sunt doar reflectate în această lume într-un mod indirect dar care, sunt de fapt fundalul din care apar ideile. Idei care mai târziu vor apărea ca răspunsuri reciproce.

În acest caz, studiul paralaxei cognitive a avut mult de a face cu începuturile mişcării revoluţionare din Vest.

Adică aceeaşi întrebare care a pus problema paralaxei cognitive a pus de asemenea problema originilor şi continuităţii mişcării revoluţionare.

Unitatea mişcărilor revoluţionare

Faptul ca mişcarea revoluţionară are propria identitate şi continuitate este ceva ce nu trebuie să fie dovedit de către mine, deoarece este deja confirmat de către reprezentanţii mişcării revoluţionare. Deoarece a început această mare succesiune a transformărilor în panorama europeană, fiecare nouă generaţie implicată în mişcarea revoluţionară se raportează la predecesorii săi; de exemplu, au conştiinţa că sunt continuatorii unui lucru care s-a făcut mai înainte, în fiecare generaţie se află pe de o parte un reflex al atitudinilor, faptelor şi ideilor generaţiei precedente; pe de altă parte există o reflecţie critică în privinţa generaţiei precedente. Şi există întotdeauna o transformare, adică izbucnirea unei noi

perspective dezvoltate din moştenire şi de asemenea din reflecţia critică asupra acestei moşteniri.

Astfel, puţin câte puţin se formează un fel de tradiţie revoluţionara; care tradiţie este perfect preocupata de secolele optsprezece şi nouăsprezece. Fiecare revoluţionar – nu contează dacă este parte a unui curent socialist, anarhist, liberal sau orice alt curent – este conştient ca aparţine unei tradiţii, şi anume aceea a continuării unei mişcări istorice începute cu secole în urmă. Este foarte interesant ca atunci când citeşti „Demonii" de Dostoievsky îţi dai seama că acei revoluţionari, care nu sunt totuşi bolşevici în sensul formal al termenului (deoarece unii dintre ei sunt socialişti şi alţii anarhişti), se referă în permanenta la mişcarea revoluţionară în general folosind doar termenul simplu de „mişcarea".

Deci „mişcarea" era un fel de entitate schimbătoare ale cărei acţiuni au putut fi recunoscute de-a lungul timpului şi care a avut un caracter destul de unitar pentru a fi denumit printr-un singur substantiv, „mişcarea". Şi au fost de asemenea conştienţi de un alt lucru: la un anumit moment în acest roman, unul dintre personaje explica altuia ca numărul participanţilor la mişcare depăşeşte cu mult numărul celor care sunt militanţi „de profesie", adică a acelora care ştiu că sunt militanţi.

Adică exista o infinitate de colaboratori informali, unii dintre ei mai mult sau mai puţin conştienţi de statutul lor, care formează o reţea ce îi cuprinde pe aceia care vor fi numiţi mai târziu „tovarăşi de călătorie", „simpatizanţi" şi în cele din urmă aceia pe care Lenin i-a numit „idioţi folositori".

Acest lucru înseamnă ca idioţii folositori sunt o parte integrantă a mişcării şi fiecare decizie strategica luata aici sau acolo, ia întotdeauna în considerare aceasta imensa armata de rezerva. Aceşti idioţi utili vor colabora cu mişcarea într-o direcţie cunoscuta dinainte, dar fără să observe clar ce fac sau care este participarea lor. Începând cu secolul nouăsprezece exista deja o speculaţie a mişcării de către mişcarea însăşi; unitatea mişcării revoluţionare

devine obiectul speculaţiei şi discuţiei.

Acest lucru oferă dovada clară ca aceasta unitate este preocupata, ca mişcarea revoluţionară îşi cunoaşte propria unitate şi ca propriile analize şi decizii sunt sursa acestei unităţi.

Nimeni nu a negat vreodată existenta mişcării revoluţionare chiar dacă majoritatea istoricilor o vor caracteriza astfel doar începând cu secolul XVIII (şi decadele care au pregătit Revoluţia Franceza). Totuşi când trasam originea acestor lucruri, ne dam seama că nu ar fi greşit să vorbim despre o mişcare revoluţionară încă din secolele XIV – XV.

La început este ceva ce nu atrage atenţia ca un fenomen al dimensiunilor europene dar apare numai sub forma unei serii de revolte locale. Mai târziu o abundenţa de mişcări diferite se concentrează pentru a forma aceste identităţi istorice precum aşa-zisele Renaştere, Reforma precum şi Contra Reforma (care după părerea mea face parte din procesul revoluţionar şi aceasta va fi tema unei alte prelegeri). Totuşi majoritatea istoricilor fac diferenţe între aceste mişcări – atât revoltele locale din sec. XIV, X şi XVI cât şi Renaşterea şi Reforma – şi etapa revoluţionara propriu-zisă. Dar consider ca astăzi suntem deja în situaţia de a ne da seama de unitatea din spatele tuturor acestor mişcări.

Aceasta unitate nu a apărut dinainte deoarece aceasta chestiune a fost întotdeauna tratata din punctul de vedere al istoriei politico-sociale, istoriei filosofiei, istoriei ideilor sau istoriei religiilor; şi cred că niciuna dintre aceste discipline nu este foarte bine echipata pentru a cuprinde exact procesul care ne interesează pe noi: unitatea interna.

Pentru a vorbi despre unitatea unui proces istoric este necesar să cuprinzi un factor permanent a cărui prezenta este identificabila prin întregul proces. Adică ceva trebuie să rămână: ceva ce caracterizează unitatea acelui proces.

Însă din punctul de vedere al istoriei ideilor, acest

lucru este imposibil de realizat deoarece în ultimele patru sau cinci secole a fost o abundenta halucinanta de doctrine, scoli filosofice, mişcări politico-religioase, etc. Apoi pentru a cuprinde un fel de unitate din punctul de vedere al conţinutului ideilor este absolut imposibil. Şi atât istoria filosofiei cât şi istoria ideilor şi istoria politico-social-culturala nu sunt bine echipate pentru a cuprinde o astfel de unitate.

Numai după o succesiune de analize foarte profunde a expresiilor variate ale mişcării revoluţionare am înţeles puţin câte puţin câteva caracteristici constante. Iar aceste caracteristici constante nu aparţin domeniului conţinutului de idei. Ele nu aparţin ideologiilor, ele nu aparţin filosofiilor, nu aparţin doctrinelor şi nu aparţin planurilor de acţiune. Câteva dintre caracteristicile constante pe care le-am înţeles vor fi prezentate astăzi, aici în aceasta prelegere. Dar toate au de-a face cu o diferenţă specifica între percepţia generală asupra lumii – care poate fi observată la protagoniştii mişcării revoluţionare începând cu sec. XIV – şi nu numai tot ceea ce ştiuse omenirea dintotdeauna de dinainte, dar şi percepţia lumii care continua să fie în forţa printre aşa-numiţii oameni obişnuiţi, în rândul mulţimii. Adică sunt anumite aspecte ale realităţii pe care revoluţionarii, într-o măsură mai mare sau mai mică, o percep într-o manieră diferita nu numai de cea pe care a avut-o omenirea înainte, dar şi fata de cea pe care oamenii obişnuiţi, care nu sunt implicaţi în mişcarea revoluţionară, continua sa o aibă şi astăzi exact la fel.

Inversiunea temporala

Primul dintre aceste subiecte se referă la percepţia timpului. Ceea ce vreau să spun este ca toţi revoluţionarii, toţi membrii mişcării revoluţionare din secolul XIV şi pana în prezent, au avut o percepţie a timpului care este diferita de aceea a oamenilor obişnuiţi şi a restului umanităţii.

Fireşte fiinţele umane percep timpul ca pe un flux liniar în care trecutul este legat de viitor printr-un prezent a cărui durata este mai mult sau mai puţin indefinita. Nu putem măsură prezentul, dar îl putem identifica. De

exemplu, ştim ca aceasta prelegere este situaţia noastră prezenta. Când vorbim de prezent nu ne referim la un moment atomistic, ci la o situaţie a cărei unitate temporala şi spaţială este recunoscută ca una care este înaintea ta şi în care eşti implicat în acest moment. Deci acest timp prezent nu este un punct atomistic, ci mai degrabă o anumită fracţie şi aceasta fracţie se afla între două extensii nelimitate: extensia nelimitata a trecutului care urca spre originea timpului, şi extensia nedefinita a viitorului, care teoretic se continua pana la „sfârşitul timpului”„sfârşitul timpului” este o expresie care trebuie să fie folosita întotdeauna între ghilimele şi vom vedea de ce curând. Astfel, timpul apare sub forma unei linii ireversibile. În toate limbile exista expresii precum „fugit ireparabile tempus” adică timpul zboară şi nu se mai întoarce. În portugheza exista un vers al lui Camões care spune „ca moartea povesteşte ceea ce trece prin viaţa”, adică moartea povesteşte fiecare minut care trece. Deci minutul care trece nu este recuperabil. Este recuperabil doar imaginar, dar va trebui să fie recăpătat într-un alt moment viitor care nu va fi repetarea primului moment.

Acest trecut, atât cât poate fi amintit, va deveni doar un fragment al unui nou moment în timp.

Aceasta este mai mult sau mai puţin opinia universala asupra timpului. Este o experienţă pe care o au toate fiinţele umane; nu exista nicio fiinţa umană care să nu ştie că ceea ce s-a întâmplat nu mai poate avea loc din nou. Poate fi modificat în viitor, dar nu poate fi anulat. Deci aceasta ireversibilitate, aceasta ireparabilitate a timpului este o parte a experienţei universale a timpului. Este chiar experienţa universală a timpului.

Când primele mişcări revoluţionare încep să apară în Vest, ele apar din interiorul Creştinismului şi apar fundamentate fie pe ideea grăbirii Judecaţii de Apoi, fie pe cea a îndeplinirii efective a acesteia. Adică sunt fundamentate pe ideea pedepsirii celor răi, a suprimării nedreptăţii, a pedepsirii păcătoşilor şi stabilirii în lume a unei ordini a dreptăţii care, teoretic va dura la nesfârşit.

Deoarece această concepţie a unei ordini politico-sociale drepte se afla mereu plasată în viitor – adică trăieşti într-o stare pe care o recunoşti ca fiind o stare de corupţie şi păcătoşenie şi intenţionezi să împlineşti o ordine dreapta în viitor – nu ai cunoaşterea acestei stări de dreptate ca pe un element de experienţa: nu face parte din realitatea trăită. Este o concepţie care crezi că va avea loc în viitor şi este, într-un fel, o aşteptare, o speranţă, o promisiune sau ceva de genul acesta; şi o ştii doar în acest fel.

Totuşi, bazarea pe aceasta propunere pentru viitor pleacă de la faptul ca repeta în termeni umani, istorici, promisiunea biblica a Apocalipsei, promisiunea Judecaţii de Apoi. În Biblie, Judecata de Apoi nu este sub nicio formă un eveniment al timpului istoric. Este absorbţia întregii temporalităţi în eternitate. Absorbţie care, de fapt, va avea loc doar din punct de vedere uman deoarece, metafizic vorbind, adică conform structurii obiective a realităţii, toate timpurile sunt conţinute în eternitate. Aceasta este definiţia eternităţii data de filosoful Boethius: „Este posedarea întreagă, perfecta şi simultana a vieţii fără sfârşit”. Adică toate momentele care se succed în timp unul după altul se afla în eternitate intro forma simultana. Haideţi să facem o analogie nesigura. Dacă luam în calcul partitura muzicala, să zicem, a Simfoniei a Cincea a lui Beethoven, toate notele se afla acolo în acelaşi timp. Adică, acea simfonie constituie o structura, iar aceasta structura este recunoscuta imediat într-o manieră mai mult sau mai puţin matematica sau spaţială. Dacă n-ar fi posibil să recunoşti acea structura simultan, n-ai să ştii niciodată care este acea simfonie a lui Beethoven, deoarece ai putea să identifici doar fragmente rare, care se succed unul după altul în timp. Dar deoarece poţi să le concepi în acelaşi timp, percepi structura simfoniei. Şi acea structura este exact identitatea acelei opere, forma acelei opere, care totuşi nu poate fi cantata în întregime dintr-odată: nu poţi canta toate notele în acelaşi timp; trebuie să le cânţi una după alta. Adică, simfonia va avea o durată mai mult sau mai puţin determinata. Dar luaţi aminte: dacă aceasta

bucata muzicala ar putea fi recunoscuta doar temporal (şi nu ca o structura fixa), nu ar putea fi identificată nici măcar aşa: nici măcar nu ţi-ai da seama că e vorba de aceasta simfonie şi nu de cealaltă, deoarece ar fi doar un flux de note, un flux de sunete de care nu-ţi dai seama unde încep şi unde se termina.

Dar când asculţi acea simfonie pentru prima dată, după ce termini de ascultat, îţi rămân în memorie câteva puncte de referinţa printre care percepi asemănări, conexiuni structurale.

Şi acea structura, acea forma spaţială, ca să zic aşa, a simfoniei, constituie identitatea ei. Cu alte cuvinte recunoşti Simfonia a V-a a lui Bethoven şi poţi să o diferenţiezi de alte bucăţi muzicale deoarece o percepi ca pe o structura permanenta care nu numai ca nu depinde de timp, ci este şi independenta de faptul dacă este executata sau nu. Nu este lipsit de importanta faptul ca niciun compozitor nu îşi poate compune muzica nota cu nota, ci trebuie mai întâi să o conceapă în structura ei.

Mai întâi, structura operei îi apare în întregime într-un moment de sclipire şi numai atunci o va pune pe hârtie, ca să spun aşa: el va scrie seria de note care exprima exact acea structura aşa cum a conceput-o.

În acelaşi mod, un arhitect care îşi imaginează o clădire, trebuie să o construiască cărămidă cu cărămidă, sau piatra cu piatra, dar el nu o poate concepe aşa: trebuie să conceapă structura întregii clădirii dintr-o privire, deşi este imposibil să construieşti un edificiu instantaneu.

Construcţia va continua pentru o perioadă de timp „X” ghidata de viziunea unei structuri permanente care o precede şi care rămâne după ea, deoarece, dacă clădirea se prăbuşeşte sau este dărâmată, planul ei, ordinea ei rămâne. Adică această ordine este încă imaginabila după aceea şi dacă încerci să reconstruieşti edificiul, acest lucru va putea fi făcut pornind de la viziunea avuta asupra structurii ei.

Apoi, eternitatea, deoarece se identifica cu infinitul, cuprinde toate momentele timpului pentru simplul fapt ca

eternitatea este structura permanenta a şirului de posibilităţi. Eternitatea nu este nimic mai mult decât structura Posibilităţii Universale, considerata desigur în simultaneitatea ei, deşi succesiunea de evenimente poate fi continentizata doar bucata cu bucata. Adică prezenta unui moment exclude prezenta unui alt moment: dacă trăieşti momentul prezent înseamnă ca trecutul şi viitorul sunt excluse. Dar sunt excluse doar din momentul prezent; sunt incluse în structura generală a evenimentului.

Nu ştiu dacă acest lucru devine clar. Acest subiect în sine ar fi suficient pentru un curs separat. Totuşi dacă înţelegi definiţia lui Boethius – ca eternitatea este posedarea în întregime, întreaga prezenta a tuturor momentelor – înţelegi de asemenea ca eternitatea este structura lumii întregi a posibilităţii, adică a fiecărei combinaţii posibile şi imaginare a ceea ce ar putea să se întâmple.

Aşadar, dintr-un punct de vedere logic şi metafizic, este clar ca timpul este inclus în eternitate. Timpul este doar succesiunea posibilităţilor care au fost actualizate până acum şi potrivirea lor în posibilităţi ulterioare. Toate acestea trebuie să facă parte din eternitate, deoarece dacă toate acestea fac parte din posibil, sunt incluse în structura posibilului. Adică, când Biblia ne spune despre o Judecată de Apoi – adică a unei zile de răfuială între totalitatea fiinţelor umane şi totalitatea faptelor lor – se presupune că au încetat să le mai săvârşească, ca succesiunea faptelor a luat sfârşit. Nu mai sunt fapte! Atunci ce exista? Exista reabsobtia timpului în eternitate. Ceea ce a supravieţuit de-a lungul timpului nu va mai fi privit ca un moment în timp, ca o succesiune, ci ca o structura simultana care, aşadar, poate fi văzută ca unitate şi judecata. De aceea se numeşte Judecata de Apoi. Deci este precum faimosul vers al lui Mallarmé din „Mormântul lui Edgar Poe”: „Ca de pilda în sine însuşi eternitatea îl schimba în cele din urmă. Adică eternitatea îl transforma în final în ceea ce era, în ceea ce a fost mereu. Înseamnă ca atunci când succesiunea faptelor şi situaţiilor care

alcătuiesc viaţa ia sfârşit, obţii întreaga viaţă, viaţa finita, nu se mai petrec transformări. Aceasta viaţă poate fi privita acum ca o ordine sau ca o structura permanenta care caracterizează exact acea singularitate, acel individ.

Acelaşi raţionament îl putem extinde în mod analogic la totalitatea speciilor umane şi la totalitatea universului. Adică ordinea timpurilor nu a fost niciodată dincolo de eternitate deoarece se afla înăuntrul eternităţii. Nu este nimic altceva decât o modalitate de manifestare a posibilităţilor care se afla înăuntrul eternităţii.

Deci toate acestea accentuează faptul ca Judecata de Apoi nu este văzută sub nicio formă de către Biblie ca un eveniment al timpului, ci ca un fel de supereveniment, ca absorbţia şirului de evenimente în structura eterna care o precede şi care o face posibila. Când între secolele XI ŞI XV încep să apară mişcările eretice şi revoluţionare în Vest, ideea lor este de a întemeia regatul dreptăţii.

În primul rând acest lucru înseamnă că îşi atribuie funcţia lui Hristos Răzbunătorul: nu va trebui să aştepţi până la sfârşitul timpului sau reabsorbţia timpului în eternitate pentru a-i răsplăti pe cei buni şi a-i pedepsi pe cei răi, dar vei face acel lucru în istoria însăşi. Cu alte cuvinte, mai întâi Judecata de Apoi devine un capitol al timpului: nu este ceva ce are loc în eternitate, ci este un eveniment.

În al doilea rând, acest eveniment va fi provocat cu ajutorul acţiunii umane, acţiunii organizate (şi în special prin acţiune politica, culturala şi militară). Dar în acelaşi timp, acest moment din viitor, pe care îl aşteaptă ca să le aducă regatul dreptăţii, apare în ochii actorilor şi protagoniştilor ca şi cum ar fi punctul culminant, apogeul.

Întreaga succesiune istorica a dus la acel moment care va fi perfecţiunea timpului, adică împlinirea timpului, şi va fi în acelaşi timp dobândirea de către umanitate a unei stări de perfecţiune morala şi psihologică. Deci acest moment al timpului viitor devine pentru actorii care vor să îl determine un moment diferit de toate celelalte. Deoarece toate momentele precedente sunt doar o tranziţie: o istorie

lunga de greşeli, suferinţe, păcate şi toate acestea trebuie să conveargă către regatul ultim ai dreptăţii. Adică venirea acelui regat, deşi privita ca un eveniment în cadrul timpului (şi nu ca o trecere către eternitate), este un moment, un timp diferit de celelalte – şi unul diferit din punct de vedere calitativ, deoarece nu mai este o simplă trecere a timpului. În ochii acestor actori, un astfel de moment are stabilitate, permanenta. Aşa cum spune Biblia: „Împărăţia lui va fi veşnica". Deci regatul dreptăţii care va fi adus de acei indivizi, acei participanţi ai mişcării revoluţionare, va fi de asemenea veşnic.

Nu ca timpul se va opri – într-adevăr, este imposibil să descrii structura timpului viitor aşa cum o concept revoluţionarii – dar, în general, o percep ca pe o stare de dreptate şi perfecţiune, care, deşi continua sa existe în timp, nu mai este o temporalitate cu final deschis (precum cea de dinainte), ci este o temporalitate în care cursul lucrurilor este prestabilit, prédéfinit de către propria perfecţiune. Adică „Am creat regatul dreptăţii şi acum lucrurile se vor întâmpla în concordanţă cu regulile admise în regatul dreptăţii. Nu va mai exista acea incertitudine, acele absurdităţi, acele păcate şi toată acea nebunie a istoriei anterioare". Deci va fi trecerea timpului către un alt nivel de existenta. Şi genul literar pe care îl denumim „Utopie" arata exact acest lucru. Adică atunci când acele societăţi perfecte sunt descrise – când Thomas More descrie societatea perfecta, când Tommaso Campanella descrie oraşul perfect – se sugerează ca acest oraş este perfect şi va rămâne aşa. Într-un anumit fel, va fi îndepărtat din haosul şi incertitudinea istoriei. Va fi, ca să zic aşa, trecerea de la un timp haotic la unul stabilit: de la un timp în care multe lucruri depind de şansa la unul în care, într-un anumit fel, totul este planificat şi prevăzut şi poate avea loc doar potrivit liniilor călăuzitoare ale perfecţiuni concepute de către revoluţionari.

Luaţi aminte, acest moment viitor, aceasta societate perfectă, acest oraş perfect, nu este cunoscut ca un element de experienţă deoarece nimeni nu a fost vreodată

acolo – nici măcar revoluţionarii înşişi nu au fost vreodată acolo – dar chiar şi aşa, ei îl concep ca pe ultimul rezultat al istoriei şi leagă de acea idee aceeaşi certitudine aşa cum Biblia ataşează Apocalipsei Judecata de Apoi.

Putem spune ca, din punct de vedere metafizic, afirmaţia biblică cu privire la Apocalipsă este indiscutabila. Trecerea timpului în eternitate este inevitabilă deoarece timpul nu exista singur. Timpul exista doar în cadrul eternităţii, în cadrul structurii Posibilităţii Universale. Timpul este înconjurat de Posibilitatea Universală şi nu poate fugi de ea. Deci în acest sens, Apocalipsa, aşa cum este văzută în Biblie, este inevitabilă.

...Apocalipsa, aşa cum este văzută de mişcarea revoluţionară, nu este trecerea de la timp spre eternitate, ci este un moment al timpului. Este un schimb de nivel al timpului însuşi. Şi acest schimb de nivel, pe care nimeni nu l-a trăit ca pe un element al realităţii, este trăit doar ca o ipoteză, o promisiune sau o speranţă, dar chiar şi aşa, revoluţionarii îl unesc de aceeaşi certitudine aşa cum face Biblia la Apocalipsa. Deci, acest lucru înseamnă ca, dacă istoria omenirii, şirul de experienţe umane a dus spre un moment privilegiat către care o nouă societate perfecta va apărea – o societate unde toate dramele umane şi toată suferinţa umană vor fi depăşite şi unde va avea loc consolidarea ordinii umane – dacă totul se concentrează către acest final, deci acest final, fiind obiectivul istoriei umane, este de asemenea baza explicaţiei ei. Adică istoria exista ca o funcţie a acestui viitor care trebuie să fie atins.

Ca şi în Biblie, explicaţia şi justificarea finala a tuturor lucrurilor va fi dată de ultima venire a lui Christos – care va separa atunci oile de capre şi îi va trimite pe unii în iad, iar pe alţii în rai, separându-i astfel pe cei condamnaţi de cei aleşi – de asemenea, din perspectiva revoluţionara, venirea societăţii perfecte va fi obiectivul şi aşadar raţiunea existentei întregii istorii anterioare. Deci, cu acel lucru poate fi observată o inversiune radicala a semnificaţiei timpului, deoarece restul omenirii şi aproape totalitatea oamenilor din ziua de azi – oameni care nu sunt

totalmente implicaţi în procesul revoluţionar – au aceasta, să spunem, experienţa tradiţionala, normala a timpului şi ştiu ca trecutul nu mai poate fi schimbat.

În această privinţă, trecutul este singura certitudine; indiferent cât de greu este să îl cunoşti, ştim ca nu putem să îl schimbam; pe când viitorul este cu siguranţa acela care nu este hotărât, acela care este probabil. Logic vorbind, probabil înseamnă ceea ce poate sau nu poate să fie. Chiar şi viitorul apropiat… De exemplu, acolo, în acea camera, sunt mulţi oameni care îmi asculta prelegerea cu ajutorul Internetului, şi aici în aceasta camera sunt de asemenea alţi câţiva oameni care asculta aceasta prelegere. Care dintre aceşti oameni vor înţelege şi care dintre ei nu vor înţelege explicaţia mea? Nu am nici cea mai mică idee. S-ar putea întâmpla ca cineva care a urmărit totul până la un anumit punct să piardă firul şi să nu mai înţeleagă nimic. S-ar putea întâmpla ca cineva care a dormit, să se trezească, să aibă o inspiraţie şi totul se leagă. Adică, nu sunt capabil să prevăd nimic din toate astea.

Voi putea să predau restul prelegerii, să zicem, într-o modalitate clara şi prestabilita aşa cum presupun că am făcut-o până în acest moment? Nu ştiu. S-ar putea întâmpla sa devin confuz peste ceva vreme, să uit totul, ca mintea mea să nu îşi mai amintească nimic şi să nu mai ştiu ceea ce urma să spun. La urma urmei, sunt deja bătrân şi boala Alzheimer îmi da acest drept. Şi apoi totul se poate petrece în următoarele două, trei sau patru minute; şi încă mai mult în câteva secole şi milenii de acum înainte.

Aşadar, trecutul este ireversibil şi viitorul este probabil. Şi prezentul este o certitudine, dar este o certitudine schimbătoare care dispare în mod constant din fata noastră. Aceasta este experienţa obişnuita a timpului: experienţa obişnuita, tradiţionala şi universală a timpului. Pentru un revoluţionar dimpotrivă, ceea ce este sigur este viitorul şi aceasta certitudine este ceea ce îl pune în mişcare. Acum semnificaţia a tot ceea ce s-a întâmplat şi a

tot ceea ce se întâmpla ajunge să depindă de acel viitor. De exemplu evenimentele care au grăbit, uşurat, şi au ajutat apariţia schimbărilor aşteptate au o semnificaţie; în timp ce cele care au tulburat, întârziat sau au făcut imposibila dezvoltarea procesului au o alta semnificaţie. Şi oare cum putem şti dinainte dacă astfel şi astfel de lucruri au ajutat sau au defavorizat venirea societăţii perfecte din moment ce, de fapt, societatea perfecta este doar o ipoteză? Nu ştim. Dar curând după aceea, deoarece mişcările grupului revoluţionar au fost ajutate sau împiedicate de vreun eveniment, un asemenea eveniment va dobândi retroactiv o semnificaţie „x" sau „y" în virtutea rolului pe care cineva îşi imaginează că îl are în producerea viitorului aşteptat. Aşadar viitorul devine singura certitudine: venirea regatului dreptăţii. Şi acest lucru devine premisa, criteriul fundamental pentru judecarea a tot ceea ce s-a întâmplat înainte.

Acest lucru înseamnă ca semnificaţia evenimentelor trecute devine complet schimbătoare. Pe măsură ce mişcarea revoluţionară avansează, evenimente care au fost considerate negative, ar putea deveni pozitive şi vice-versa.

Semnificaţia a ceea ce s-a întâmplat devine complet schimbătoare, deoarece în fiecare moment avansarea procesului revoluţionar îi conferă semnificaţii noi neîncetat. Vă voi da un exemplu tipic pentru acest lucru.

Când Dostoievski a scris „Crima şi pedeapsa", „Demonii", etc., scopul lui era destul de clar: să denunţe în termenii cei mai vehementi răutatea intrinseca a mişcării revoluţionare. Dostoievski, după o scurtă aventura cu mişcarea revoluţionară în tinereţe – a participat la o mişcare politica, a fost arestat şi deoarece în închisoarea în care a fost, Biblia era singura carte permisa, a citit-o în întregime şi s-a convertit la creştinism – s-a convertit la creştinism şi apoi a înţeles oroarea mişcării revoluţionare.

Apoi îşi scrie toate operele pentru a arăta ca revoluţionarii sunt oameni nebuni şi periculoşi şi că sunt scursoarea omenirii.

Aşadar, în mod evident, semnificaţia operelor lui – semnificaţia imediată a operelor lui – se opune, în cea mai flagranta maniera, operei altor scriitori care aveau un punct de vedere futuristic, revoluţionar sau modernist, precum Ivan Turgheniev, de exemplu. Turgheniev a visat să elibereze Rusia de vechile tradiţii religioase şi să o modernizeze transformând-o într-un fel de Franţa.

Perspectiva lui este exact opusul celei a lui Dostoievski. În acelaşi mod Lev Tolstoi, care întotdeauna a avut viziunea unei utopii viitoare; adică a fost un revoluţionar în acest sens.

Atunci Dostoievski ar fi anti Turghenev sau anti Tolstoi. În sec. XX a existat un savant, György Lukács, un filosof ungur, care, examinând opera lui Dostoievski, Stabileşte o serie de interpretări care transforma universul lui Dostoievski într-o analiza critica a capitalismului din vremea lui. Deci ce face el? Introduce un înţeles comunist-revoluţionar în propria opera a lui Dostoievski. Acest lucru înseamnă ca Dostoievski, care era un duşman al mişcării revoluţionare, poate fi deja citit ca şi cum ar fi un prieten sau aliat.

Au fost mulţi scriitori şi gânditori care l-au citit pe Dostoievski şi care nu s-au putut abţine să nu aprecieze frumuseţea şi profunzimea operei lui Dostoievski (deşi era contrara convingerilor lor). Din acel moment s-au simţit mai uşuraţi, deoarece erau deja autorizaţi de ideologia revoluţionara să-l admire pe Dostoievski. Ceea ce i-a făcut Lukács lui Dostoievski este mai mult sau mai puţin ceea ce-i făcuse deja Karl Marx lui Balzac. Balzac a fost de asemenea un conservator reacţionar, dar Karl Marx răsuceşte interpretarea operelor lui Balzacşi arata ca punctul de vedere al lui Balzac cu privire la capitalism coincide cu al lui. De fapt, ceea ce s-a întâmplat este opusul, deoarece Marx a fost cel care a plagiat punctul de vedere al lui Balzac – în afară de cazul când Balzac a dat un înţeles mai conservator propriilor lui analize.

Karl Marx a folosit punctele de vedere al lui Balzac, dar le-a dat un înţeles revoluţionar. Deci Marx îl

deformează de asemenea pe Balzac, astfel încât scriitorul francez, în loc să fie un opozant al mişcării revoluţionare, devine unul dintre aliaţii şi tovărăşii ei, fără ca Balzac să aibă cea mai mică idee că i se întâmpla acest lucru.

Acest lucru arata ca, potrivit rolului pe care, în fiecare moment, fiecare eveniment trecut este stabilit în producerea presupusei societăţi viitoare, înţelesul şi percepţia fiecărui eveniment sunt modificate.

Ordinea fireasca a timpului care trece de la un trecut stabil, imuabil la un viitor probabil este inversata. De data aceasta viitorul este dat ca ceva evident şi sigur (deoarece viitorul este finalitatea, obiectivul istoriei), care vine să pună accent pe întreaga istorie. Putem înţelege viitorul prin ceea ce s-a întâmplat în trecut, bazat pe un raţionament cauză şi efect, în care includem chiar şi planurile noastre pentru viitor, deoarece au capacitatea doar de a ne modela viitorul dacă se afla în trecutul nostru.

Adică planurile voastre au o istorie de asemenea şi aceasta istorie s-a dezvoltat deja pentru o vreme şi de aceea aceste planuri pot exercita acţiune în viitor. Un plan care a fost doar o licărire, o percepţie instantanee care după o perioadă de timp a dispărut pentru totdeauna, nu va exercita nicio funcţie: ai avut acea idee, acea perspicacitate, şi ai uitat-o imediat, şi a dispărut. Chiar şi planurile pentru viitor pot avea influenţă doar asupra viitorului dacă au deja un trecut. Vă spun asta pentru a accentua ca noţiunea normală a timpului este de a vedea viitorul prin trecut, din moment ce planurile tale de viitor fac parte din prezentul tău şi au un trecut în urma lor. Dacă ai un proiect, ştii când l-ai conceput, cât timp ţi l-ai hrănit, dar nu ştii dacă îl vei realiza sau nu în viitor, deoarece viitorul este probabil, iar probabil este ceea ce poate sau nu poate fi împlinit. Dar chiar şi istoria planului tău, deoarece deja s-a terminat, este neschimbătoare. Dacă ai avut o idee când aveai 15 ani, nu poţi schimba acest lucru, nu poţi face ca această idee să-ţi fi venit la 7 ani sau la 5 ani sau când vei avea 93 ani. Ai avut ideea în acea zi şi nu poţi să nu mai ai acea idee; nu poţi anula acel trecut.

Chiar şi planurile pentru viitor au propria lor istorie trecută şi o astfel de istorie nu este schimbătoare. Poate fi uitată sau distorsionată, şi poate fi, într-o anumită măsură, reinterpretată pe măsură ce te maturizezi. Dar acel lucru nu o va schimba substanţial.

În perspectiva revoluţionară, întregul trecut a dus la un viitor ipotetic… Aşteptaţi un minut, tocmai am primit o întrebare. Întrebarea suna aşa: „Nu este fiecare tânăr în mod firesc revoluţionar? Este această înţelepciune greşită? Când îmbătrânim, nu devenim mai conservatori? Şi dacă aşa stau lucrurile, n-ar fi mentalitatea revoluţionara, în loc de un fenomen născut în sec. XIV, inerentă în fiecare fiinţă umană în orice perioadă istorică?”. Ei bine, aceasta întrebare cuprinde deja răspunsul. În primul rând, dacă mişcarea revoluţionară are o origine datată, asta înseamnă că nu este o informaţie permanenta în istoria omenirii. Şi dacă ar fi o informaţie permanentă, conceptul însuşi de trecut ireversibil şi de viitorul ar fi, să spunem, ireversibil. Aceasta este o idee care apare doar într-o anume civilizaţie – civilizaţia europeană – şi dintr-un anumit moment. În al doilea rând, nu mi se pare deloc ca conducătorii mişcării revoluţionare sunt tineri. Este absolut imposibil. Bătrânii concep asta. Sau cel puţin ei sunt persoane mature.

Luaţi ca exemplu activitatea lui Lenin: când avea 20 de ani, era irelevantă, dar când avea 40 de ani a devenit importantă. Şi în ceea ce-l priveşte pe Stalin, lucrurile stau la fel. Şi Mao Zedong. Cu cât îmbătrânesc, cu atât sunt mai puternici. Cred că vârsta biologica… analogia însăşi dintre tinereţe şi mentalitatea revoluţionară este un element al mentalităţii revoluţionare. Este o dată ştiinţifică a discursului revoluţionar şi o analogie biologică greşită. Dacă masele de militanţi revoluţionari sunt strânse în principal printre tineri asta se întâmplă deoarece bătrânii au nevoie de ei. Bătrânii nu pot acţiona singuri şi au nevoie de o masă de manevre şi evident, de tineri, datorită lipsei lor de experienţă şi cultură, sunt cei mai uşor de păcălit şi manipulat. Dar tinerii nu sunt factorul activ al procesului. Sunt doar un instrument. Sunt mereu un instrument.

Aceasta analogie biologica greşita, precum şi multe altele care vor apărea mai târziu, va constitui tot irealul ideii revoluţionare, toate aceste lucruri sunt în interiorul mişcării revoluţionare, formează o parte din ea, şi nu sunt realităţi permanente ale vieţii umane, ci pur şi simplu elemente ideologice.

Mai e o întrebare aici: „Am o întrebare cu un înţeles opus celei de dinainte. Într-o emisiune recenta la radio, aţi comentat un sondaj de opinie, publicat de Washington Post, în care se dovedea ca oamenii prefera siguranţa simţului practic – chiar şi când este greşit – unei confruntări cu adevărul.

Presupunând ca acest lucru este adevărat, nu ar fi un nonsens faptul ca mişcarea revoluţionară exista din sec. XIV? Cum se explica o astfel de contradicţie dintre existenţa unui fenomen revoluţionar şi dovada ştiinţifică mai sus menţionată?”

Luaţi aminte: ceea ce face mişcarea revoluţionară este, în esenţa, încercarea de a schimba simţul practic. Acea stare de spirit care este împărtăşită de revoluţionari este transmisa societăţii prin mijloace culturale. Şi fireşte, pe măsură ce cucereşte cercuri tot mai mari de susţinători, conştienţi sau nu, acea stare de spirit devine simt practic. Actualul simt practic, aşa cum poate fi văzut din întrebarea precedenta, este puternic determinat de ideologii revoluţionare. Este important să înţelegeţi ca afirm cu tărie faptul ca unitatea mişcării revoluţionare nu poate fi înţeleasa la nivelul discursurilor ideologice sau al strategiilor, sau al propunerilor politice concrete. Trebuie să fie înţeleasa la nivelul unei structuri permanente a percepţiei, care rămâne stabila de-a lungul istoriei mişcării revoluţionare, şi într-un anumit fel, o defineşte – fiind din acest motiv, modelul unităţii ei.

O astfel de structura este caracterizata de o serie de diferenţe specifice, şi prima diferenţa este aceasta transformare în percepţia timpului. Apoi, veţi vedea ca tendinţa de a justifica trecutul ca o funcţie a viitorului ipotetic, dat ca certitudine sau premiza – care în sec. XI ŞI

XV este o noutate absoluta – începe să devină ceva din ce în ce mai obişnuit.

Ideea generală de progres, care nu implica un punct de sosire hotărât, este aceasta. Presupunerea ca mâine va fi mai bine decât astăzi.

Aceasta presupunere conduce punctul de vedere pe care îl ai despre trecut. Dar, de fapt, nu ştii ce se va întâmpla în viitor. De exemplu, este normal să afli în zilele noastre, întipărită în cultura, faimoasa idee exprimata de Benedetto Croce – care după părerea mea este una greşita

— Şi anume ca istoria este istoria libertăţii, ca libertatea oamenilor creste în timp, şi ca, de exemplu, procesul expansiunii drepturilor umane, etc., amplifica libertatea oamenilor. Ei bine, acest lucru este adevărat doar dacă-l priveşti din punct de vedere juridic. Dar dacă-l priveşti nu numai din punctul de vedere al transformării juridice existente, adică al noilor drepturi care au apărut, ci şi din cel al distribuţiei eficiente a puterii şi al mijloacelor de acţiune puse la dispoziţia celor care au puterea, contrariul este adevărat: libertatea a fost mult reţinuta. Statul modern deţine mijloacele de a controla viaţa cetăţenilor care întrec cu mult pe cele pe care tiranii antichităţii şi le-ar fi putut imagina. De exemplu controlul asupra vieţii tale intime: ceea ce le poţi da sau nu copiilor tai să mănânce, ceea ce poţi sau nu spune. Acestea sunt mijloace de acţiune care au crescut şi le-au dat autorităţilor instrumente de control mult mai mari decât ambiţiile lui Attila barbarul, Iulius Cezar, Genghis Khan, etc. În acest înţeles, istoria este istoria tiraniei şi nu istoria libertăţii.

Ideea istoriei ca istorie a libertăţii se bazează pe ideea unui viitor ipotetic

— Un viitor de tip liberal cum l-a conceput Croce – care fiind obiectivul istoriei este în acelaşi timp şi baza explicaţiei lui.

Prin prisma unei examinări obiective a structurii timpului, ceea ce ştim este ca nu ştim cum va fi viitorul. În primul rând din cauza unui motiv foarte simplu: nu pot şti

care sunt înţelesul şi obiectivul viitorului deoarece nu ştiu când se va termina istoria. Pot şti care este semnificaţia finală a unei tragedii de Shakespeare pentru că exista un act final şi în acest act final se afla o hotărâre. Şi ştii cu aproximaţie durata piesei. Dar în ceea ce priveşte istoria omenirii: cine ştie cum se va sfârşi? Sau când se va sfârşi?

Nimeni nu ştie când se va sfârşi. Şi dacă nu şti când va fi sfârşitul, nu are rost să faci diferenţa dintre ce însemna şi ce a fost un sfârşit.

Tot ceea ce a fost privit ca obiectiv pentru o mişcare istorica devine mijloc pentru mişcarea istorica următoare. Nu exista, să spunem, început, mijloc şi final. Finalul este o simplă ipoteza şi nu ştii când va veni. Aşadar nu vei şti dacă ceea ce se va întâmpla luna viitoare va fi sfârşitul istoriei sau doar un alt capitol din istorie, al unei istorii care va avea un alt final în faţă, care final, când soseşte, s-ar putea să nu fie finalul, ci doar o alta secvenţa.

Deci ideea unei structuri a timpului orientată către îndeplinirea unui obiectiv dinainte hotărât este o noţiune care se sprijină pe o bază greşită. Ştim doar ca istoria merge mai departe. Acesta este elementul permanent al condiţiei umane: trăieşti o istorie care nu şti când se va sfârşi. Dacă nu şti nici măcar când se va sfârşi viaţa ta, cu atât mai puţin când va lua sfârşit viaţa omenirii.

Structura timpului cu privire la viitor este o structura cu final deschis şi nu una cu final închis. Şi dacă este cu final deschis, nu poate exista o semnificaţie a istoriei. De exemplu, aceea care, pentru o generaţie, a fost semnificaţia eforturilor lor – şi să presupunem că au îndeplinit-o – pentru următoarea generaţie, nu este semnificaţia, ci starea lucrurilor în care trăiesc şi care poate fi judecata negativ de către ei. Adică, tot ceea ce pentru generaţia anterioara a însemnat cele mai frumoase speranţe, pentru ei pot fi prostii deoarece se afla în ea şi este doar o stare a lucrurilor, o situaţie reala. Dar când facem aceasta analogie între mişcarea revoluţionară şi tineret, cădem în aceeaşi capcana. De ce este analogia biologica a istoriei greşită? Deoarece viaţă biologica a

oamenilor are o durată dinainte hotărâtă, are o durată medie dinainte hotărâtă şi o succesiune de etape care nu sunt interschimbabile. Nu poţi fi adolescent înainte să fii copil. Nu poţi fi bătrân înainte să fii matur şi cu atât mai puţin să fii ramolit înainte de copilărie, adolescenta, maturitate etc., numai dacă nu eşti Lulă (preşedintele Braziliei) – dar acesta este un fenomen superistoric. Deci putem privi viaţa umană ca pe o dezvoltare ce se îndreaptă către o anume realizare care ar trebui să fie atinsa între maturitate şi bătrâneţe, deoarece ştim că exista o durată predeterminata, o durată maxima posibila.

Dar în ceea ce priveşte istoria, nu avem nici cea mai mică idee în legătură cu asta, deoarece istoria este un proces cu final deschis. Deci nu are sens să vorbim despre semnificaţia istoriei. Aceasta inversiune a semnificaţiei timpului este prima caracteristica structurala a mişcării revoluţionare.

Aceasta inversiune este prezenta de la acele mişcări mesianice din sec. XIV, X şi XVI până la Forumul Social Mondial. Acesta este un element permanent al mişcării revoluţionare, prin care mişcarea se diferenţiază de tot ceea ce s-a întâmplat mai înainte.

Inversiunea morala

A doua inversiune este cea morala. De ce? Deoarece se presupune ca acest viitor ce trebuie să fie îndeplinit reprezintă dreptatea şi binele.

Totuşi nu poate fi îndeplinit cu ajutorul dreptăţii şi binelui. Trebuie să fie îndeplinit prin mijloacele politice şi militare obişnuite, adică, folosind toate mijloacele crude, rele şi violente necesare. Nimeni nu se aşteaptă să creeze o societate utopica mângâind duşmanii şi iertându-l pentru păcatele lor. De exemplu, dacă comuniştii îşi aduc aminte ca capitaliştii sunt fraţii lor în Hristos şi se poartă cu ei frumos, ei nu vor pune capăt capitalismului. Dacă încep să-i ierte pe capitalişti, se termina socialismul. Deci trebuie să-i pedepsească, şi pentru a face acest lucru trebuie să-i omoare, pentru ca dacă sunt pedepsiţi doar o singură dată, recidivează, deci trebuie să termine cu ei. Ideea de a da

naştere unui viitor bun printr-o cufundare adâncă în rău care, dus la extrem, va schimba situaţia şi o va transforma într-una buna în viitor este de asemenea o idee inerenta în structura mişcării revoluţionare. Totuşi acest lucru se sfârşeşte prin a avea consecinţe mult mai profunde decât şi-ar putea imagina cineva la prima vedere. Deoarece binele care este imaginat în viitor este definit potrivit unui criteriu moral moştenit din tradiţiile religioase din creştinism. Ar fi o lume în care cele Zeci Porunci ar deveni o practica obişnuita. Adică nimeni nu fura, nimeni nu comite adulter, nimeni nu aduce mărturie mincinoasa, nimeni nu exploatează orfanii şi văduvele, etc. Aceasta lume a dreptăţii, presupusa lume viitoare a dreptăţii, este concepută potrivit învăţăturilor biblice.

Societatea perfecta exista ca să producă acel ideal de dreptate, de dragoste pentru aproapele tău, etc., care se afla în Biblie. Totuşi nu vor fi produse prin aceste mijloace, ci mai degrabă prin război, violenta, cruzime, dictatura, etc.

Astfel omenirea se împarte în două tipuri de oameni. Locuitorii viitorului, care vor locui într-o luma a dreptăţii, iubirii, caritătii, etc., şi care vor folosi în mod obişnuit aceste virtuţi, deoarece vor fi răspândiţi în mediul social. Toată lumea va fi bună. Şi oamenii care, astăzi, trăind în cadrul lumii încă corupte şi rele, lupta ca să creeze lumea viitoare.

Aceşti oameni sunt revoluţionarii. Oamenii viitorului sunt beneficiarii pasivi ai venirii unei lumi la a cărei creaţie nu au ajutat. Acest viitor va fi munca revoluţionarilor. Revoluţionarii din toate timpurile s-au considerat dintotdeauna mai buni decât alţi oameni. Aşa cum a spus Che Guevara: „Suntem prima categorie a omenirii”. În cadrul literaturii revoluţionare, exista o mare bibliografie a autoglorificării revoluţionarului ca tip uman superior. Şi în special Che Guevara a scris pagini elocvente despre autoglorificare. Dacă revoluţionarii sunt tipuri superioare, sunt chiar mai presus decât cei ce vor beneficia de acţiunile lor. Revoluţionarul este o persoană

care se sacrifica pe el însuşi şi pe alţii pentru a crea o lume mai bună. Face acest lucru prin cruzime, violenta, pe ascuns, prin minciuna şi orice altceva. În viitor nimeni nu va fi obligat să facă nimic din toate acestea deoarece toată lumea va trăi într-o societate dreapta. Toată lumea va fi bună.

Dar dacă revoluţionarul este tipul superior, înseamnă ca râul, păcătui, crima, violenta şi minciuna pe care le comite azi sunt din punct de vedere moral superioare virtuţilor generale ale locuitorilor viitorului. Deoarece vor fi simpli beneficiari pasivi. Dacă perfecţiunea umană este deja realizata în mod superior în revoluţionar, înseamnă ca membrii societăţii viitoare, în comparaţie cu el, vor fi doar o decădere morala.

Luaţi exemplul pe care l-am dat într-un articol săptămâna aceasta. De exemplu Mao Zedong este faimos – într-o biografie scrisa de doctorul lui personal, şi aceasta informaţie a fost recent confirmata într-o alta biografie de către un jurnalist chinez – pentru ca a violat un număr mare de femei tinere de la tara. În acelaşi timp a fost bineînţeles revoltat împotriva moşierilor care au abuzat sexual de femei tinere de la tara. Adică Mao a violat multe femei tinere de la ţară ca să nu facă moşierii acest lucru în viitor. El, cel care a fost numit Marele Cârmaci, a fost cel care a dus China într-o noua ordine agrara dreapta şi divina. Dar ca să facă acest lucru, a violat multe femei tinere de la tara, a purtat Războiul Opiumului împotriva propriului popor, făcând ca provincii întregi să devină dependente de opium ca să poată să-l vândă, să facă bani, şi să facă Revoluţia. Şi în cele din urmă a ucis 60 de milioane de chinezi. Şi Mao, deoarece a făcut acele lucruri, este din punct de vedere moral superior acelora care nu vor face niciunul din acele lucruri pentru că vor locui intro societate dreapta. Acest lucru înseamnă ca etica revoluţionarului este inversata chiar în temelia ei: plasează râul, atâta timp cât este exercitat de către revoluţionari, în vârf. Şi toate virtuţile, fie ale oamenilor prezenţi fie viitori, sunt plasate sub rău sau păcat când sunt săvârşite de

revoluţionari.

A existat un studiu făcut de Paul Johnson în cartea lui „Intelectualii”, care a fost tradus în Brazilia „Os Intelectualis” şi publicat de Imago, în care ia viaţa mentorilor lumii moderne, guru lumii moderne, şi pune aceasta întrebare: cine sunt aceşti oameni? Care este autoritatea morala cu care se prezintă ca ghizi ai omenirii?

El sfârşeşte prin a vedea ca printre acei oameni se aflau o mulţime de violatori, pedofili, hoţi, escroci, criminali şi aşa mai departe. Este o istorie groaznica, pur şi simplu groaznica. Nu a existat nici măcar o persoană care a fost, n-o să zic buna, cel puţin normala şi mediocra, adică mediocra din punct de vedere moral. Toţi au fost foarte rai. Au fost rai, mincionosi, falşi, etc. Şi nu datorită acelor mici făţărnicii pe care noi toţi le comitem în fiecare zi, sau datorită micilor păcate, ci datorită unor lucruri cu adevărat remarcabile. De exemplu ştim cu toţii ca Karl Marx a făcut un băiat cu îngrijitoarea lui. Ei bine, este un lucru care i se poate întâmpla oricui. Într-un moment de slăbiciune, orice bărbat poate face sex cu îngrijitoarea lui. Dar în cazul lui Marx, a fost o diferenţă. Nu a acceptat niciodată să-l trateze omeneşte pe fiul pe care l-a zămislit cu îngrijitoarea lui. Nu l-a acceptat niciodată pe acest fiu la masa luată în familie. Fiul lui a mâncat la subsol, şi niciodată nu a intrat sau văzut… nu a fost niciodată lăsat să trăiască cu fraţii lui. Marx şi-a tratat fiul ca pe un câine. Adică, fiecare om poate fi un pic ipocrit, dar aceasta duplicitate continua care condamna propriul fiu la o viaţă inumana, doar pentru a salva aparentele, este deja un grad mai înalt de răutate. Şi luaţi aminte: aceasta îngrijitoare, chiar şi aşa, a rămas credincioasa familiei Marx pana la sfârşit. A fost extrem de bună cu familia. Ca rezultat, a obţinut doar aceasta tărâţare inumana a fiului pe care i-l zămislise şeful. Şi aşa mai departe.

Când a fost publicata această carte, răspunsul multor oameni a fost inevitabil: ideile unei persoane nu pot fi judecate de viaţa lui. Adică, ceea ce a făcut Paul Johnson este ceea ce se numeşte un atac ad homunen.

În loc să atace ideile persoanei, a atacat persoana care le-a enunţat. Luată în calcul doar dintr-un punct de vedere logic-formal, aceasta critica este corecta. Dar ceea ce se întâmplă este faptul ca revoluţionarul ca atare nu acţionează doar în lumea ideilor. Revoluţia nu este o idee, ci un proces real. Este un proces real al transformării comportamentului. Deci, comportamentul revoluţionarului este mult mai important decât ideile lui pentru tocmai acel motiv ca comportamentul lui este o interpretare pe care o da ideilor lui.

Luaţi aminte: cum am putea explica faptul ca Karl Marx a scris pagini aşa de entuziaste împotriva capitaliştilor care şi-au abuzat îngrijitoarele, dacă el a făcut nu numai acelaşi lucru, ci ceva chiar mai rău? Istoria Braziliei este plină de moşieri care au lăsat gravide multe din sclavele lor. Dar ce au făcut cu fiii lor? Şi-au acceptat fiii ca şi cum erau legitimi. De fapt aceasta este originea unei mari parţi din populaţia Braziliei. Şi-au acceptat fiii ca membri ai familiei, i-au protejat şi câteodată au plătit să studieze în străinătate. În cele din urmă, aceşti copii, nepoţi, au sfârşit prin a fi integraţi în societate ca oricine altcineva.

Acum, ce s-a întâmplat cu săracul om pe care l-a zămislit Karl Marx din pântecele lui Helen Demuth? A dispărut, a fost aruncat în coşul de gunoi al istoriei. Cum vom explica acest lucru? Fie înţelegem fapta lui Karl Marx ca pe o expresie a modului lui revoluţionar de a fi, fie ca pe o contradicţie existenta în propria personalitate a lui Karl Marx. Deci îl vom împărţi pe Karl Marx în două parţi: pe de o parte, Karl Marx, teoreticianul revoluţiei; pe de altă parte, Karl Marx, şeful lui Helen Demuth. Astfel o singură persoane devine două persoane. Ca şef al lui Helen Demuth, Karl Marx era încă un membru şi moştenitor al burgheziei, şi aşadar a participat la pângărirea înnăscută a burgheziei. Apoi apare ca moştenitor şi victima a unui rău burghez. Totuşi, din moment ce, în acelaşi timp, ca revoluţionar lupta împotriva acestui rău, a fost apoi sanctificat datorită luptei revoluţionare şi iertat de păcătui

burghez ca a lăsat-o însărcinată pe îngrijitoarea lui. Aceasta este explicaţia obişnuita.

În acelaşi fel, Mao Zedong, care a fost un descendent al moşierilor vechi, a fost de asemenea afectat de pângărirea originala a moşierilor, şi de aceea nu a violat acele tăranci ca revoluţionar, ci ca moştenitor al pângăririi înnăscute a clasei lui sociale. Este uşor de înţeles că aceasta este o teorie, o distincţie făcută exăpost facto (după întâmplarea faptelor), şi nu ceva ce exista în structura realităţii însăşi. Deoarece Karl Marx nu a fost două persoane diferite, şi nici Mao Zedong.

Bărbatul care a condus Revoluţia şi a împuşcat milioane de oameni a fost acelaşi care a violat tăranci, şi a înfăptuit toate aceste lucruri fără a face nicio diferenţă între ele. Cred că inversiunea morala a revoluţiei atinge cea mai pura expresie a ei într-o afirmaţie a lui Che Guevara. Când a fost întrebat de ce au trebuit să moară aşa de mulţi oameni ca să poată fi creata o societate mai buna, Che Guevara a răspuns: „Trebuie să facem acest sacrificiu”. (Ca şi cum el ar fi fost sacrificat). Adică el a fost victima de sacrificiu şi nu victimele lui. Cel care ucide devine victima. Aceasta structura, acest argument, aceasta întorsătură a limbii a fost universal adoptată de limbajul revoluţionar.

Violentele revoluţiei sunt întotdeauna atribuite acelora care rezista revoluţiei şi nu acelora care le practica. Adică: „Te vom ucide deoarece ne obligi să facem acest lucru. Deoarece nu accepţi comenzile noastre, trebuie să te ucidem. Şi eşti rău deoarece nu vrei viitorul minunat şi de aceea te vom ucide. Aşadar vina că te ucidem nu este a mea, ci a ta”.

În fiecare săptămână pot fi găsite exemple ale acestor întorsături ale limbii. Fostul şef de cabinet al Preşedintelui Braziliei, José Dirceu a spus recent într-un articol ca preşedintele Columbiei, Uribe este vinovat pentru ostaticii FARC care se afla încă în captivitate, deoarece nu accepta condiţiile cerute de FARC. „Farcii” sunt înnebuniţi să elibereze ostaticii, dar Uribe,

neacceptând condiţiile, nu le permite să îi elibereze. Dar dacă Farcii doreau aşa de mult să îi elibereze, de ce i-au mai capturat? De ce as captura pe cineva doar pentru a-l elibera? Deci acest raţionament este caracteristic inversiunii revoluţionare.

Aceasta structura este în permanenta prezenta în toate discursurile revoluţionare de-a lungul secolelor. Adică: „Vina pentru faptele noastre este întotdeauna la a celorlalţi. Şi suntem oameni superiori când înşelam, ucidem, minţim, etc. Suntem primul fel de omenire. Aşadar suntem de asemenea superiori celor ce vor fi beneficiarii viitorului şi care vor putea duce o viaţă a virtuţilor mulţumită păcatelor noastre”. În mod automat, împreună cu aceasta inversiune, exista şi inversiunea logicii dintre adevăr şi greşeala, adevăr şi minciuna.

Inversiunea dintre adevăr şi minciuna

Potrivit concepţiei commune a omenirii, adevăr este ceva ce poate fi verificat. Ce este verificarea? Ai o idee, crezi ca lucrurile sunt aşa sau altminteri, şi te întorci în lumea faptelor, în lumea experienţei pentru a verifica dacă lucrurile sunt cu adevărat aşa. Acesta este criteriul adevărului existent în toate tărâmurile acţiunii umane. Când acel paralitic îi spune lui Iisus Hristos: „Uite, nu mă pot vindeca singur, dar tu poţi deoarece eşti Fiul lui Dumnezeu, deci te rog vindecă-mă”. Care este testul de adevăr a misiunii lui Iisus Hristos? Este faptul ca paraliticul a plecat mergând. Dacă paraliticul nu mergea, nu ar continua sa creadă ca Iisus Hristos avea puterea de a-l vindeca.

În acelaşi fel, când cumpăraţi pastile pentru răceală de la o farmacie de pe colţ, care este testul medicamentului? Testul este dacă vindeca răceala eficient sau nu. Deci fie în tărâmul tehnico-ştiinţific, fie în cel miraculos, testul adevărului este întoarcerea la lumea experienţei, care spune da sau nu la ceea ce ai crezut.

Totuşi în perspectiva revoluţionara, adevărul nu se afla în lumea experienţei, deoarece semnificaţia experienţei este schimbătoare în orice moment. Ceea ce

tocmai s-a întâmplat poate capăta o semnificaţie noua şi complet diferita deoarece mişcarea revoluţionară desfăşoară ziua următoare.

Deci care este criteriul adevărului? Criteriul adevărului este revelaţia finală a întregului înţeles al procesului. Adevărul apare doar la sfârşitul procesului. Şi ce este adevărul? Adevărul este societatea dreaptă pe care a creat-o mişcarea revoluţionară. Acesta este singurul adevăr. Toate celelalte sunt un amestec de adevăr şi minciuna a cărui semnificaţie va fi elucidata doar la final. Acest lucru înseamnă ca relaţiile normale dintre premizele reale şi concluziile ipotetice sunt inversate. Concluzia ipotetica devine premisa pentru judecarea premiselor. Şi aceasta este o alta structura a ideii care este de asemenea prezenta în fiecare discurs revoluţionar de la un capăt la celălalt al timpului.

Poate fi observată la teoreticienii Revoluţiei Franceze, la filosofii care au pregătit Revoluţia Franceza, precum Diderot şi Voltaire. Este prezenta la Marx, Lenin, Forumul Social Mondial, Emir Sader, este prezenta în tot acest grup în mod uniform. Ceea ce înţeleg ei prin adevăr este revelaţia viitoare a semnificaţiei istoriei. Semnificaţia istoriei este revoluţia şi crearea societăţii drepte. Toate celelalte nu sunt nimic altceva decât pregătirea, deghizarea şi crepusculul. Acestea sunt doar trei inversiuni.

Nu ştiu dacă v-aţi dat seama deja, dar exista o a patra care este subînţeleasa în inversiunea morala, adică inversiunea dintre subiect şi obiect.

Inversiunea dintre subiect şi obiect

Dacă în actul de ucidere a unui duşman al revoluţiei, revoluţionarul este victima sacrificată, deci în mod automat victima care a fost dusă la zidul de execuţie devine călău. Prin urmare, subiectul acţiunii devine obiect şi obiectul devine subiect. Şi acest lucru este de asemenea prezent în fiecare discurs revoluţionar, şi separat de uriaşele variaţii ideologice, politice, strategice şi culturale care exista în cadrul mişcării revoluţionare. Este important

să subliniez faptul ca oriunde vedeţi ideea unei societăţi drepte în viitor justificând faptele rele din prezent, acolo este prezenta mentalitatea revoluţionara. Sensurile ideologice contează puţin deoarece sunt doar variaţii ocazionale şi locale în relaţie cu aceasta structura constanta. De exemplu, dacă cineva crede ca societatea viitoare este eliminarea burgheziei, ca toată burghezia trebuie omorâtă, este un revoluţionar. Dar dacă crede ca nu burghezia constituie problema, ci evreii, şi ca toţi evreii trebuie să fie omorâţi, face exact acelaşi lucru. Raţionamentul este exact la fel. Şi structura argumentului va fi şi ea la fel, deoarece naziştii nu s-au considerat niciodată călăii evreilor, ci mai degrabă victime. În mod special Himmler, care era responsabil cu lagărele de concentrare, de fiecare dată când trimitea un convoi de evrei la un lagăr de concentrare, striga, gândind: „Priviţi cruzimea pe care aceşti ticăloşi ne obliga sa o înfăptuim. Am putea trăi fără ea, dar ei ne obliga sa o înfăptuim”.

Exact aşa gândesc şi comuniştii, şi aşa a gândit şi Che Guevara. Asta înseamnă ca mentalitatea revoluţionara este aceasta structura a percepţiei, şi nu conţinuturile ei, deoarece pot varia nelimitat. Aceeaşi mişcare politica îşi schimba subiectul de discuţie în fiecare săptămână.

Nu exista stabilitate ideologica. De exemplu, până la Primul Război Mondial, mişcarea comunistă a fost duşmanul internaţionalist şi radical al întregului naţionalism. Mai mult, devine cel mai mare promotor al naţionalismelor în Lumea a Treia deoarece vor fi folosite ca arme împotriva puterilor coloniale.

În Brazilia, tot naţionalismul nostru brazilian este umbrit de doctrina de stânga, şi toate acestea au venit cu Stalin, deoarece a ordonat ca acest naţionalism să fie creat. Chiar şi în zilele noastre sunt mulţi oameni care cred că sunt de aripa dreapta şi subscriu la un fel de discurs naţionalist care a fost inoculat în Brazilia prin Komintern. Dar cum poate fi o mişcare naţionalista şi antinationalista în acelaşi timp? Mişcarea revoluţionară poate, deoarece cuprinsul discursului este schimbător.

Există câţiva oameni care sunt împotriva mişcării revoluţionare aşa cum o văd ei la un moment dat. Apoi, îi combat înfăţişarea, discursul ideologic din acel moment. Dar exact aceiaşi oameni ar putea colabora cu mişcarea revoluţionară, la un alt nivel, într-un alt sens, fără să fie conştienţi de acest lucru, atâta vreme cât, pentru a-şi atinge ţintele, probabil opuse, contrare celor ale mişcării revoluţionare, se bazează pe aceeaşi structura a percepţiei, aceiaşi structura a ideii. Pentru a sesiza profunzimea acestei diferenţe, şi pentru a vedea ca aici, pentru prima oară în analizele mele, avem identitatea şi continuitatea mişcării revoluţionare perfect definite, dincolo de toată confuzia dintre diferenţele ideologice (care din acest punct de vedere devin nerelevante), pentru a putea vedea cum acest lucru este corect aplicat, trebuie să observaţi ca multe mişcări care nu sunt considerate revoluţionare, ci sunt privite chiar ca anti-revoluţionare sau contra revoluţionare, sunt incluse în dialectica revoluţionara deoarece contribuie la aceasta mare schimbare mentală a omenirii care va inocula oamenii cu mentalitatea revoluţionara.

„Revoluţia Americană” nu este o mişcare revoluţionară

Exista de asemenea şi alte mişcări care poartă numele de revoluţionare, dar care nu sunt revoluţionare de loc. Cea mai caracteristica dintre ele este Revoluţia Americană. Revoluţia Americană nu este o mişcare revoluţionară sub nicio formă.

În primul rând, primii revoluţionari, Părinţii Fondatori, au avut ideea unei societăţi mai bune, dar nu s-au gândit niciun moment ca în numele acestei societăţi, ar putea acţiona contrar valorilor pe care aceasta societate le va reprezenta. Dimpotrivă, mereu au crezut ca trebuiau să dea cel mai bun exemplu de virtuţi civice care în viitor ar trebui să fie răspândite printre toţi oamenii.

În al doilea rând, societatea mai buna care au creat-o, nu a fost o societate opusa trecutului. Ei nu au format o societate noua care să reprezinte o schimbare a timpului,

ci dimpotrivă. Am aici una dintre cele mai importante lucrări despre istoria Americii, „O istorie constituţionala a Statelor Unite" de Andrew McLaughlin. Aceasta este o carte clasica publicata în anul 1936. În paginile de început, spune deja următoarele: „A găsi un început al istoriei constituţionale americane este o sarcină dificila sau aproape imposibila. Anumite principii importante ale guvernului constituţional existau deja cu mult înainte ca Statele Unite să fie fondate. Este normal, deşi cam vag, ca unele din aceste principii să-şi fi avut originea în Magna Carta. Acest lucru înseamnă doar faptul ca, pentru a şti pe deplin forţele şi ideile care sunt întruchipate în sistemul nostru m constituţional, trebuie să ştii cursul principal al istoriei constituţionale engleze". Şi apoi Constituţia Americii, fondarea noii societăţi, principii deja întruchipate care se aflau deja în număr mare în constituţionalismul englez cu mult timp înainte. „Se afla – pentru a alege un simplu exemplu – în Constituţia Statelor Unite termeni şi clauze care divulga întreaga lor semnificaţie când sunt studiate ca o parte a istoriei constituţionale engleze – habeas corpus – garantarea libertăţii individului, condamnarea unei persoane vinovate de înaltă trădare, dreptul anglo-saxon – bazat pe regula precedentului, procesul cu juraţi, şi alte expresii". Deci multe concepte fundamentale ale constituţiei Americii erau deja prezente toate în tradiţia juridica engleza. „Mai mult, instituţiile şi principiile constituţionale elementare, deşi toate importante, nu au fost create dintr-odată în America secolului XVIII. Chiar şi în ultimii ani, tribunalele din aceasta tara au considerat necesar să examineze legile şi principiile constituţionale ale Angliei care erau foarte vechi când Convenţia Federala s-a întâlnit în Philadelphia în 1787. Mai mult, formele instituţionale, spre deosebire de principii, au fost produsul creşterii îndelungate; într-o anumită măsură dezvoltările lor pot fi stabilite în istoria engleza. Totuşi, sunt în mod mai evident văzute în coloniile americane. Când aceste colonii au devenit state, instituţiile lor au fost luate, într-o foarte mare măsură, drept model

pentru instituţiile actuale ale coloniilor deoarece s-au dezvoltat în deceniile precedente”. Adică, atunci când coloniile au devenit state, instituţiile lor nu sau schimbat, ci au fost la fel ca cele care existau deja în colonii. „Autorii Constituţiei federale erau la rândul lor ghidaţi de constituţiile statului; nu şi-au început treaba ignorând trecutul; nu au căutat în măsură mare să inventeze ce era nou şi neîncercat”.

Adică Părinţii Fondatori au luat principiile constituţionale englezeşti, formele instituţionale care existau deja în colonii, şi le-au pus pe o hârtie. Nu inventau o nouă societate. Doar au unificat şi sistematizat principii deja existente. Deci aceasta nu este o mişcare revoluţionară sub nicio formă. Ca o contrabalansa, unele mişcări care, în cultura populara braziliana, în mass media braziliana, în manualele şcolare, sunt privite ca reacţionare şi anti-revoluţionare, cum ar fi fascismul italian, sau chiar nazismul, sunt evident revoluţionare. De ce? Deoarece au adus propunerea unei societăţi radical de noi; vor distruge toate instituţiile existente şi vor reconstrui totul de la zero.

„Revoluţia Nazista” şi Stalin

În cazul Germaniei, acest lucru a fost mult mai radical revoluţionar deoarece fundaţiile noii societăţi ce trebuia să fie creata proveneau dintr-o ştiinţă recenta, biologia evoluţionista.

Vă voi da un exemplu. Aceasta este o carte foarte interesanta ce a fost recent publicata, „Dictatorii: Germania lui Hitler şi Rusia lui Stalin” de Richard Overy. Richard Overy este profesor de istorie la Colegiul King din Londra şi printre concluziile pe care le-a tras dintr-un studiu comparativ al celor două mari dictaturi europene din sec. XX, – cea mai mare dictatura a fost cea a lui Mao Tsetung în China, dar nu a fost scopul acestei cârti – spune ca unul din elementele ideologice fundamentale care au dus la cele două dictaturi a fost aşa numitul cult al ştiinţei: cultul ştiinţei economice, în cazul socialismului, şi cultul ştiinţei biologice în cazul Germaniei naziste.

„Rădăcinile ştiinţifice ale dictaturii germane ar putea fi găsite în ştiinţele biologice. Dezvoltarea unei biologii sociale populare la sfârşitul sec. XIX, legată de lucrarea lui Ernest Haechel şi a mulţilor lui discipoli…”. Remarcaţi ca Ernest Haechel nu a fost un discipol distant, ci a fost al doilea în conducerea şcolii evoluţioniste. Thomas Huxley (care a fost de asemenea rasist) şi a fost colaboratorul de frunte al lui Charles Darwin.

Pe lângă asta, principiul rasist şi principiul distrugerii raselor inferioare au fost clar enunţate de însuşi Charles Darwin.

Aşadar teoria evoluţionista apare ca o teorie a genocidului, foarte asemănătoare de cea nazista, chiar de la început, şi evoluţionismul nu a fost transformat într-o teorie asemănătoare nazismului mai târziu. „… au construit o viziune a lumii bazată pe păstrarea rasei sau naţiunii ca o „specie” pura şi selecta”.

Luaţi aminte: Charles Darwin spune ca legile moderne făcute să-i protejeze pe cei slabi, bolnavi, etc. sunt antiumane deoarece contribuie la decăderea umană. Deci potrivit spuselor lui, ce ar fi trebuit să facem cu sărăcii, bolnavii etc? Ar trebui să îi lăsăm să moară deoarece acest lucru ajuta la îmbunătăţirea rasei umane. Şi nu Haeckel sau Thomas Huxley au inventat asta ci însuşi Charles Darwin.

Astfel biologia evoluţionista a fost o „ştiinţă” foarte recenta, şi nazismul o încorporează şi promite să creeze o nouă societate bazată pe acea biologie. Aceasta este o propunere revoluţionara sută la sută. Observaţi de asemenea ca asemănarea şi afinitatea dintre nazism şi socialism nu deriva numai din asta. Mai sunt încă alţi doi factori.

În domeniul economic, nazismul a fost în mod evident un socialism proclamat astfel în întreaga perioada a anilor 1930. A fost un process de naţionalizare a economiei, cu excepţia faptului că naziştii şi fasciştii un pic mai deştepţi decât comuniştii în economie, realizaseră deja ceva ce însuşi Karl Marx ştia şi ceea ce comuniştii păreau să fi

ignorat: ca naţionalizarea totala a mijloacelor de producţie este imposibila. Adică, o anumită parte din economia privata trebuie să fie protejata, altfel lucrurile nu vor merge. Ştiau acest lucru şi prin urmare nu au vrut să naţionalizeze întreaga economie. Au naţionalizat 70% din economie şi au lăsat 30 % în mâinile a cinci sau şase grupuri monopoliste, care fiind puţine la număr, erau mai uşor controlate de către guvern, care cum a zis Hitler, va aduce oamenii de afaceri la picioarele lor.

Un al doilea punct de afinitate este următorul: Germania a devenit o putere militară capabila sa ameninţe lumea doar pentru ca Rusia o ajutase în secret din 1922. Acesta este un lucru care este dovedit îndeajuns de către istoricul Tatiana Bushuyeva în cartea: „Armata Roşie şi Wehrmachtul: cum au militarizat sovieticii Germania, 1922 – 1933, şi au pregătit terenul pentru fascism”. Din 1922, Rusia a permis ca o parte a teritoriului ei să fie folosita de germani, astfel încât Germania a putut să creeze şi să reînarmeze o armată fără ca restul Europei să ştie. Fără acest lucru, cel de al Doilea război mondial nu ar fi avut loc niciodată. Germania nu ar fi putut să crească niciodată din punct de vedere militar. Iar aceasta cooperare a continuat şi s-a intensificat după ce Hitler a ajuns la putere.

De ce? Deoarece Stalin care nu a fost prost (spre deosebire de aşa de mulţi comunişti), a ştiut că nazismul era o mişcare revoluţionară, deşi a crezut că era o mişcare revoluţionară inferioara comunismului deoarece se baza mai degrabă pe o doctrină improvizata decât pe o teorie istorică „ştiinţifică” precum marxismul. A crezut ca naziştii erau capabili să înfrângă burghezia, dar nu să conducă în locul ei. Deci ideea lui era… Aceasta era expresia lui literara: „Vom folosi nazismul ca pe un spărgător de gheaţă pentru revoluţie. Ei merg primii şi distrug totul. Ei câştigă întrecerea, iar noi primim premiul”. Bazându-se pe această idee a sprijinit militarismul german, dezvoltarea Germaniei ca putere militară şi a creat cel de al II-lea Război mondial. Şi aceasta este faimoasa teorie a lui Ernst

Topitsch: cel de al II-lea Război mondial a fost în întregime o creaţie a lui Stalin, plănuită cu mulţi ani înainte şi foarte reuşita. Cu excepţia faptului că a avea ca parteneri oameni nebuni nu da niciodată rezultate, Hitler s-a răzgândit la jumătatea drumului şi a atacat chiar Uniunea Sovietică. Dar chiar şi acest lucru a sfârşit prin a-l ajuta pe Stalin din moment ce a reuşit să depăşească această situaţie: deşi acest detaliu al strategiei lui nu a mers bine, el a reuşit să îl transforme în avantajul său, deoarece din acel moment a câştigat sprijinul puterilor vestice, şi a sfârşit prin a conduce jumătate din Europa.

Concluzii

Astfel, acest lucru te ajuta să vezi ca o mişcare privita simbolic ca revoluţie, Revoluţia Americană, nu este revoluţionara deloc, şi alta privita ca o mişcare contrarevoluţionara, este o parte integrantă a mişcării revoluţionare. De ce pot eu să fac aceste distincţii? Pentru ca pentru prima oară avem noţiunea de structura permanenta a mişcării revoluţionare, care ne permite să îi înţelegem unitatea peste patru sau cinci secole şi să facem distincţia dintre ceea ce este şi ceea ce nu este revoluţionar.

Se pare ca mai este o întrebare: „Putem spune ca mişcarea revoluţionară se naşte dintr-o interpretare greşita a mitului Judecaţii de Apoi?” Da, aşa este fără niciun dubiu. Oricum, în primul rând, Judecata de Apoi nu este un mit. Judecata de Apoi este o necesitate metafizica absoluta. Adică succesiunea temporala este o componentă interna a structurii Posibilităţii Universale. Deci succesiunea temporala nu poate fi mai mare decât posibilitatea universala, deoarece este cuprinsă în Posibilitatea Universala. Aşadar succesiunea temporala nu este infinită. Este nedefinita, dar nu poate fi infinita, deoarece singura infinitate este infinitatea metafizica. Prin urmare, într-o anumită măsură confruntarea dintre timp şi eternitate este o necesitate absoluta. Şi exact aşa este în Biblie.

„… se naşte dintr-o interpretare greşita a mitului

Judecaţii de Apoi?” Fără niciun dubiu. Mişcarea revoluţionară se naşte când oamenii revoltaţi împotriva corupţiei, păcatului etc, se hotărăsc să ia în propriile mâini atribuţiile lui Hristos. Cu alte cuvinte l-au concediat pe Hristos. [Ca şi cum ei spun]: „Hristos nu trebuie să se întoarcă pentru a conduce Judecata de Apoi pentru că vom face noi asta chiar acum”. Exact aceasta este ideea. Acest lucru înseamnă ca mişcarea revoluţionară este o erezie pornita din sânul creştinismului şi nimic altceva. O altă întrebare: „Exista vreo analiza a fundamentelor mitologice ale mişcării sociale aşa cum a făcut Paul Diel în ceea ce priveşte bolile psihice?”. Exact asta fac eu, cu excepţia faptului că metoda pe care o folosesc eu nu are nimic de a face cu cea a analizării miturilor, aşa cum a fost folosita de Paul Diel. Ideea mea a fost să folosesc o metodă de analiza logica a discursului şi să caut premisele ascunse ale discursului. Adică, care sunt enunţurile implicite ce trebuie să fie sugerate astfel încât alte enunţuri pot fi făcute având la baza pe cele dintâi. Nu am folosit o metodă psihologica, ci în primul rând o metodă de analiza logica. Analiza logica care consta în descoperirea premiselor ascunse.

Imediat ce premisele ascunse încep să apară îţi dai seama că sunt absurde în sinea lor, şi din acest motiv pot fi subiectul de discuţie nu a unei analize psihologice, ci a uneia psihopatologice. Şi aceasta analiza a fost făcută mai înainte de către o persoană care nu a avut nicio idee despre unitatea acestei mişcări revoluţionare. Acest om a fost evreul francez, psihiatrul Joseph Gabel.

Joseph Gabel în cartea sa „Conştiinţa falsa”, care este o operă clasică, realizase deja identitatea structurala perfecta între discursul revoluţionar, discursul mişcării maselor şi iluzia schizofrenica. El a spus ca din punct de vedere logic sunt exact acelaşi lucru. Dar a studiat caz după caz şi nu a identificat structura perfecta. Vreau să spun ca aceasta structura permanenta arata faptul ca caracterul psihopatologic al discursului revoluţionar nu este o coincidenţă. Este o necesitate intrinseca. Discursul

revoluţionar este psihopatologic în sine şi în oricare din versiunile sale.

O altă întrebare: „Afirmaţia ca sfârşitul timpului este în afara timpului nu este un consens în teologia creştina. Este această poziţie necesară pentru analiza pe care o faceţi mişcării revoluţionare?" Este absolut necesara. Dar oricum faptul ca însăşi expresia „sfârşitul timpului" înseamnă ceva ce este în afara timpului şi dincolo de timp îmi pare chiar o tautologie. Dacă timpul să sfârşit ai trecut la o dimensiune diferita.

Mai mult, însăşi ideea unei Judecaţi de Apoi, – care este o confruntare simultana a tuturor faptelor umane, toate vor fi numărate, cântărite şi măsurate pe acelaşi cantar –, conţine deja ideea simultaneităţii. Este doar imaginea eternităţii aşa cum a fost definita de către Boethius. Dacă nu este un consens, ei bine, nu ştiu pe nimeni care s-a separat vreodată de asta. Nici măcar nu ştiu cum este posibil, ca din punct de vedere logic să te separi de acest lucru. Revoluţie înseamnă exact o schimbare totala, o inversiune completa. Aşadar inversiunea percepţiei lumii este baza mişcării revoluţionare în toate versiunile ei. Exact din această cauză mişcarea revoluţionară a fost capabila sa inunde universul cu o epidemie de minciuna psihotica de-a lungul timpului, mai presus de tot ceea ce mincinoşii, din trecut şi din prezent, vor fi vreodată capabili să realizeze. Nimic nu poate opri un revoluţionar în impulsul lui de a răsturnă realitatea perceputa, de a spune lucrurile exact contrar felului în care s-au petrecut de fapt. Şi curios, acest lucru da discursului revoluţionar o mare parte din farmecul lui. Deoarece farmecul lui nu este unul ideologic şi niciunul idealistic. Farmecul lui este foarte asemănător cu cel al drogurilor, la fel cu cel al propunerii halucinogene. Adică, când cineva adera la acest lucru nu datorită unei motivări conştiente sau unui idealism, aşa cum îşi închipuie oamenii, şi à-propos, ideea ca tineretul este idealist face parte din ideologia mişcării revoluţionare. Fac asta nu datorită unei motivări idealiste, ci datorită unui farmec

psihotic al realităţii ce poate fi răsturnate. Şi negarea structurii realităţii ar fi un act superior creaţiei realităţii. Este faimosul „Nu” spus de Diavol. „Nu accept realitatea aşa cum este. Nu că nu accept această organizare socială sau această situaţie specifică. Nu! Nu accept realitatea! Nu accept existenta”. Imediat ce cineva spune acest lucru devine îmbibat cu un sentiment de măreţie, de înălţare care este cu adevărat diabolic.

Acum imaginaţi-vă când această ofertă este făcută oricărui diavol cu intelect redus, oricărui individ distrus din punct de vedere intelectual precum Emir Sader. De îndată ce cineva aderă la această negare, se simte măreţ. Şi dacă acest sens de măreţie vine de asemenea cu un drept de a comite orice păcat, precum Che Guevara, şi chiar şi aşa să fie sanctificat datorită acelui lucru, atunci este absolut irezistibil. Totuşi este clar o halucinaţie psihotică. Schelling a vorbit despre boala spirituală şi aceasta este de asemenea o expresie folosita de Eric Voegelin.

La început credeam că este aşa, dar astăzi înţeleg că este o boală psihică în sensul strict, este psihopatologie în sensul strict, şi este o psihopatologie colectivă. De aceea Papa Ioan Paul al II-lea avea perfectă dreptate în a clasifica epoca noastră ca o epocă a nebuniei colective. Nu este doar o boală a spiritului, este o boală a psihicului. Este o dezordine a percepţiei timpului, a percepţiei realităţii, a percepţiei relaţiilor dintre subiect şi obiect, relaţiilor dintre adevăr şi eroare, etc. Şi anume deoarece este o dezordine, pentru că este ceva bolnav care se răspândeşte aşa de repede şi e formidabil.

Este o întrebare aici. Nu, sugerez să citiţi cartea lui Norman Cohn, întrebarea este dacă a existat o primă mişcare revoluţionară. Cred că este prea dificil să datam o primă mişcare, dar a fost o epidemie de mişcări de acest fel, exact începând cu secolele XI ŞI XV. Sugerez să citiţi cartea lui Norman Cohn, „Urmarea mileniului” unde el identifică deja în aceste prime revolte mesianice multe din trăsăturile pe care le-am descris astăzi aici.

Nu în aceşti termeni aşa cum am făcut eu.

„Dar acei englezi precum John Wycliffe?” Într-o măsură mai mare sau mai mică ei toţi au fost implicaţi în acel lucru. John Knox şi alţii. Thomas Müntzer… toţi aceia. Când în secolul XX filosoful marxist Ernest Bloch recunoaşte datoria mişcării comuniste fata de aceşti eretici, are perfecta dreptate. Numai ca nu ştie că este cazul unui nebun care îşi recunoaşte datoria faţă de un alt nebun. Ei cred că este foarte normal. Oricum cred că patologia acestui lucru este uşor de demonstrat, şi că expunerea pe care am făcut-o astăzi este îndeajuns pentru a înţelege că este cu adevărat o patologie mintală, şi una extrem de gravă, şi la fel de atractivă ca drogurile, şi din acelaşi motiv care face drogurile atractive.

Adică te vei îndepărta de realitate, nu mai ai responsabilităţi fata de realitate, şi acum eşti superior realităţii. Spui un imens „Nu!” structurii realităţii, şi într-o anumită măsură, acest lucru te înnobilează în propriii tăi ochi, în sensul unei nobilităţi diabolice, într-o ierarhie demonica. Avansezi în ierarhia satanică.

Cine comandă în lume?

Din lecturile mele de tinereţe, de acum peste patru decenii, puţine întrebări m-au impresionat mai mult decât aceea care dă titlul celei de-a doua părţi a Revoltei Maselor, de José Ortega y Gasset:

„Cine comandă în lume?”

Filosoful nu formula această întrebare în sens metafizic – atunci i s-ar fi putut răspunde prin ceva de felul: „Dumnezeu”, „hazardul”, „soarta” –, ci în sens geopolitic şi ajungea la concluzia că este regretabil că Europa şi-a pierdut poziţia de conducere, cedând locul Rusiei şi Statelor Unite ale Americii.

Răspunsul părea dislocat faţă de întrebare. Statele, naţiunile, guvernele şi continentele nu comandă. Cei care comandă sunt indivizii şi grupurile care le controlează pe acestea. Înainte de geopolitică, este politică pur şi simplu. Iar aici totul devine formidabil de complicat. Este uşor să observi ce state sau ţări predomină asupra altora. Dar să

afli cine comandă cu adevărat într-un stat sau o ţară – şi prin acestea, în altele – este o provocare intelectuală mai de temut decât îşi poate imagina analistul politic obişnuit.

Verbul „a comanda" vine din latinescul manus dare: cel care comandă îşi împrumută mijloacele de acţiune („mâna" lui) pentru ca alţii să realizeze ceea ce a gândit el. Un conducător dă ordine subordonaţilor săi, dar studiind bine lucrurile, veţi vedea că doar foarte puţini lideri din istorie – un Napoleon, un Stalin, un Reagan – au fost ei înşişi creatorii ideilor pe care le-au realizat. Teoreticienii timpurii ai statului modern au nimerit foarte exact, atunci când au inventat expresia „putere executivă": în general, omul de la guvernare este executorul unor idei pe care nu el le-a conceput, nici nu ar avea capacitatea – sau timpul – de a le concepe. Iar cei care au conceput aceste idei au fost aceiaşi cu cei care i-au dat lui mijloacele de a ajunge la guvernare, în scopul de a le realiza. Cine sunt aceştia?

Punând întrebarea pentru cazului specific al Statelor Unite, sociologul Charles Wright Mills, unul dintre mentorii Noii Stângi, a publicat în 1956 cartea (care va deveni un clasic) The Power Elite, Elita Puterii. Răspunsul pe care l-a găsit el lua forma unei ţesături foarte complicate de grupuri, familii, corporaţii, servicii secrete oficiale şi neoficiale, secte, cluburi, biserici şi cercuri de relaţii personale, unele aflate la vedere, altele discrete, incluzând amante şi call-girls. Clasa politică, ce culmina în persoana conducătorului nominal, apărea acolo ca spuma la suprafaţa unor ape întunecate.

Mills era, în mod evident, pe drumul cel bun, dar a murit în 1962 şi nu a avut ocazia de a asista la un fenomen la apariţia căruia a ajutat şi el:

Noua Stângă a devenit ea însăşi elita puterii şi a pierdut orice interes pentru „transparenţă". Dimpotrivă: s-a străduit să se afunde în opacitate până într-atât, încât a pus un complet necunoscut la preşedinţia celei mai puternice ţări din lume şi l-a înconjurat cu un zid de protecţie, ce blochează orice încercare de a descoperi cine este el, ce a făcut, cu cine umblă, şi ce interese reprezintă.

Dacă vrei să-ţi faci o idee despre ce face elita puterii în SUA, trebuie să cauţi informaţii la celălalt capăt al spectrului ideologic: conservatorii sunt actualii moştenitori ai tradiţiei studiilor inaugurate de Wright Mills.

Datorită lor, astăzi elita globalistă fabiană, nucleul viu al puterii, aflat, practic, în spatele tuturor guvernelor occidentale, a devenit vizibilă până aproape de obscenitate, în componenţa sa şi în detaliile modului său de operare, făcând ridicolă insistenţa unora de a o denumi „putere secretă”. Căutaţi pe Google expresiile „Council on Foreign Relations”, „Bilderberg”, „Trilaterală” şi altele asemenea, şi veţi obţine mai multe informaţii decât ar putea procesa neuronii voştri în următorii zece ani – informaţii al căror nivel de credibilitate variază de la dovada ştiinţifică până la totala invenţie, în schimb, se cunoaşte puţin sau aproape nimic despre sursele profunde ale puterii din Rusia, China şi ţările islamice. Chiar şi descrierile pe care le avem privind clasa conducătoare vizibilă din acele regiuni ale globului sunt schematice şi superficiale, imposibil de comparat cu meticulosul Who’s Who al elitei occidentale. Acest lucru este uşor de explicat prin diferenţele în accesul la sursele de informaţie. Un lucru este să cercetezi în arhive şi biblioteci occidentale, sub protecţia legilor şi instituţiilor democratice, putând chiar, în Statele Unite, străpunge bariera relei-credinţe oficiale prin Freedom of Information Act. Un lucru total diferit este să încerci să ghiceşti ce se petrece în spatele zidurilor impenetrabile ale establishment-ului ruso-chinez.

Nici KGB-ul, nici serviciile secrete ale Chinei nu au dat vreodată acces cercetătorilor independenţi. Chiar şi arhivele Partidului Comunist al URSS au fost din nou închise, după o scurtă perioadă de toleranţă, motivată nu de vreo dragoste subită de libertate, ci de convingerea iluzorie, ulterior dezminţită, că cercetătorii occidentali ar fi fost în cea mai mare parte simpatizanţi ai regimului sovietic.

În lumea islamică, dedesubtul clasei conducătoare şi colcăielii de grupări teroriste, se extinde o reţea de

nepătruns de organizaţii esoterice, unele milenare, a căror putere de influenţă este mult diferită de la o ţară la alta şi de la o epocă la alta. Aceste organizaţii, care constituie nucleul spiritual al Islamului, garanţia profundă a unităţii sale civilizaţionale, şi, pe termen lung, condiţia posibilităţii expansiunii islamice mondiale, continuă să fie complet necunoscute analiştilor politici occidentali, jurnaliştilor sau mediilor academice.

Diferenţa de vizibilitate dintre marile sisteme globaliste aflate în dispută este sursa unor erori catastrofale în descrierea conflictului de putere din lume. În articole viitoare voi explica unele dintre aceste erori.

Inamicul e unul singur

Marxismul nu a început cu Marx şi nu s-a născut din niciun studiu ştiinţific al economiei. Tot ceea ce Karl Marx a ajuns să gândească şi să spună – cu excepţia pretextului materialist-dialectic şi statisticilor pe care el le-a falsificat din celebrele Blue Books ale parlamentului britanic – deja există în doctrinele ereziarhilor[1] mesianici încă din secolul XIV. Totul: luptă de clasă, revoluţia, socializarea mijloacelor de producţie, dictatura proletariatului, misiunea avangardei revoluţionare. Până şi ideile lui Lenin şi Gramsci sunt acolo în mod limpede anticipate.

John Knox, Jan Huss, Thomas Münzer şi alţi „profeţi” de la originile modernităţii nu sunt numai precursori ai mişcării revoluţionare mondiale: sunt creatorii ei. Omagiile când ambigue, când reticente, care le sunt aduse, din timp în timp, de cutare sau cutare intelectual stângist, slujesc doar la umflarea contribuţiilor stângii mai recente, diminuând-o pe cea a părinţilor fondatori prin artificiul de a-i arunca în spatele unei serii istorice presupus ascendente, în vârful căreia se află întotdeauna, bineînţeles, autorul omagiului.

Ideea centrală a revoluţiei mesianice se poate rezuma în patru puncte:

— Omenirea păcătoasă nu va fi mântuită de Domnul

1 **EREZIÁRH** *s. m.* şef al unei secte eretice; autor al unei erezii.

Nostru Iisus Hristos, ci de ea însăşi:

— Metoda pentru a dobândi mântuirea constă în a ucide sau cel puţin a-i subjuga pe toţi cei răi, adică, pe cei bogaţi;

— Cei săraci sunt nevinovaţi şi puri, dar nu îşi înţeleg locul în proiectul mântuirii şi de aceea trebuie să se aşeze sub ordinele unei elite conducătoare, „sfinţii”;

— Masacrul mântuitor va genera nu numai o mai bună împărţire a bogăţiilor, ci şi eliminarea răului şi a păcatului, ivirea unei noi umanităţi.

O erezie nu este o „altă religie”: este, prin definiţie, o opoziţie internă, născută dinăuntrul creştinismului însuşi, în general prin intermediul unei grefe exotice care distorsionează complet mesajul originar şi îi dă semnificaţiile cele mai ciudate care se pot închipui. (1) Nu este de mirare, deci, că evoluţia ulterioară a mişcării revoluţionare a fost marcată de o tensiune permanentă între credinţa eretică şi negarea oricărei credinţe, între pseudocreştinism şi anticreştinism, între ambiţia de a distruge creştinismul şi dorinţa de a păstra ceva din el pentru a-i putea parazita autoritatea. Acest joc dialecticii derutează pe observatorul profan, care, înşelat de diferenţele aparente, pierde din vedere unitatea profundă a mişcării revoluţionare şi sfârşeşte nu arareori prin a sluji unui subcurent al ei, crezând cu pioşenie că slujeşte unui scop contrarevoluţionar, conservator sau chiar creştin sau iudaic în sensul strict al termenilor. Odată stinsă epidemia revoluţiilor mesianice, al doilea val al mişcării revoluţionare asumă forma anticreştinismului şi antiiudaismului explicite. Iluminiştii secolului XVIII nu numai că au propovăduit deschis eliminarea acestor două credinţe tradiţionale, ci nu au ezitat să inventeze împotriva lor minciunile cele mai aberante, acest lucru părându-li-se frumos, şi distrându-se pe rupte. Polemicile anticreştine de astăzi par a fi chiar floarea politeţii în comparaţie cu virulenţa născocirilor din anii o mie şapte sute (2). Tot mai mult pare să se confirme teza abatelui Antonin Barruel, expusă în a sa Histoire du Jacobinisme (1798), a unui plan

urzit între Voltaire, d'Alembert, Diderot şi împăratul Frederic al II-lea al Prusiei în vederea unei vaste campanii de defăimare, destinate a acoperi Biserica de infamie prin toate mijloacele lipsite de scrupule aflate la îndemână.

Despre capitalism *întrebare*: *Capitalismul e un concept central în definiţia pe care dumneavoastră o daţi civilizaţiei occidentale, civilizaţiei iudeo-creştine şi a conservatorismului, conservatorismul capitalist bazat pe statul de drept, rezultat al civilizaţiei iudeo-creştine*.

Olavo de Carvalho: Putem spune despre capitalism că a apărut în momentul în care bogăţia financiară a început să fie mai importantă ca proprietatea teritorială. Dar nu putem uita că primii capitalişti din Europa erau chiar proprietarii de pământ. Povestea cu apariţia unei noi clase numită „burghezie", care a luat puterea, e o mare prostie. Marile familii de seniori feudali, ei au fost primii capitalişti, ei au creat capitalismul pentru că aveau în acelaşi timp cele două tipuri de putere [bogăţie financiară şi terenuri]. Capitalismul este foarte înrădăcinat în Europa şi de fapt este singurul sistem economic care există. A spune „capitalism" şi a spune „economie" e acelaşi lucru. Singura alternativă este întoarcerea la sistemul feudal, pentru că socialismul nu există, nu e decât un balon de săpun.

Ceea ce există e un capitalism atrofiat, care este parazitat de guvern. Chiar şi în Uniunea Sovietică, 50% din economie era capitalism ilegal, de care însuşi guvernul se prevala, prin şantaj şi prin extorsiune, până într-o zi de după căderea Uniunii Sovietice, când mafiile şi birocraţia, mai ales birocraţia poliţienească [KGB], s-au contopit. Acum este imposibil să distingi între ce e mafia şi ce e guvernul rus. E acelaşi lucru.

Un anumit reziduu al capitalismului trebuie să existe la baza socialismului. Socialismul este un sistem contradictoriu, aşa cum demonstrase deja Ludwig von Mises în 1921 în cartea „Socialismul, o analiză economică şi sociologică". El spune că pentru a exista o economie planificată, trebuie să existe controlul preţurilor. Dar dacă

nu există o piaţă în care să se formeze preţurile, atunci guvernul are o singură alternativă: să inventeze toate preţurile. Dacă inventezi toate preţurile, toată economia devine o ficţiune. Exact aşa s-a întâmplat în Uniunea Sovietică. Acum ştim că toate statisticile economice din Uniunea Sovietică erau complet inventate. Dar dacă acestea sunt inventate înseamnă că guvernul nu ştie exact ce se întâmpla. Dacă nici măcar nu ştie ce se întâmpla, cum poate controla ceea ce se întâmpla? Adică, economia controlată în totalitate este echivalentă cu economia total necontrolată.

Iar aceste canalii au cinismul de a vorbi împotriva „anarhiei apitalului", când ei sunt cei care au inventat anarhia capitalului.

Nevoia de militantism

Uneori mă întreb dacă în „opoziţia" din Brazilia o mai fi rămas cineva care să aibă vreo idee, fie şi aproximativă, despre ce înseamnă politica. Toţi par să creadă că înseamnă marketing, înseamnă relaţii publice, înseamnă economie, înseamnă management, înseamnă disputare de funcţii, că este „etică" (indiferent ce o mai fi şi asta) sau, în cea mai nebunească dintre ipoteze, că este „luptă de idei". În rândul elitei de stânga, toată lumea a înţeles deja de acum patruzeci de ani că politica este cucerirea şi exercitarea puterii, şi că puterea nu înseamnă altceva decât determinarea cursului acţiunilor altora. Puterea înseamnă a-i face pe alţii să te asculte. Niciodată nu am întâlnit vreun om politic „de dreapta" care să fi înţeles acest lucru. Toţi folosesc cuvântul „putere" ca sinonim pentru „guvernare" şi îşi închipuie că vor avea puterea atunci când vor ajunge la guvernare. Tocmai de aceea nu ajung niciodată. Dacă ajung, nu rămân acolo decât timpul necesar pentru ca cineva să-i dea la o parte sau să-i expună ridicolului. Dacă guvernarea ar însemna putere, nu ar exista niciodată revoluţii şi lovituri de Stat, care fac guvernele zdrenţe, pentru că au puterea de a o face, iar guvernul nu are puterea să le oprească. Nimeni nu ajunge la guvernare dacă nu are, mai înainte, puterea – puterea

consolidată într-o masă disciplinată de militanţi, organizată şi antrenată să urmeze, cu minime fricţiuni, o linie de comandă.

De trei decenii le spun oamenilor politici de dreapta că electoratul nu este totuna cu militantismul, electoratul este o masă dispersată şi amorfă care intră în acuiune doar o dată la patru ani.

Militantismul înseamnă a lupta zi de zi, a-ţi dedica viaţa obiectivelor indicate de conducere. Cel care a descoperit asta a fost Jean Calvin, în Elveţia reformată, şi, de atunci, formula a fost consacrată ca mecanismul esenţial, dacă nu unic, al politicii moderne. Dar nu ajută nicio explicaţie: cu toţii continuă să investească totul în efortul de a câştiga voturi, nimic în formarea şi instruirea de militanţi. Nu învaţă – şi probabil nu vor învăţa niciodată – lecţia PT (Partidul Muncitoresc, n.t.), care, în deceniile sale timpurii, a ştiut să-şi amâne şi să-şi sacrifice politica electorală pentru un interes mai mare, să-şi creeze şi să-şi menţină unit militantismul. Conducerea stângistă a înţeles adevărata natură a puterii pentru că era exclusă din viaţa oficială. Ştia că singura ei şansă era aceea de a crea o putere în afara funcţiilor publice, o putere capabilă de a înfricoşa sistemul oficial şi de a-l plia conform intereselor sale, chiar împotriva literei şi spiritului legilor în vigoare. Tactica „mişcărilor sociale” care inventează drepturi inexistente şi le impun întregii societăţi, chiar înainte de a le fi consacrat în legi, demonstrează aceasta în modul cel mai evident: puterea efectivă e mai importantă decât puterea oficială, în rândul „dreptei”, mitul şi atracţia guvernării îşi păstrează toată forţa de seducţie: să câştigi alegeri, să ocupi funcţii înalte, să iscăleşti decrete, chiar fără să ştii dacă vor fi respectate, pare a fi aici esenţa politicii, ca şi cum toată puterea ar consta în structura nominală a administraţiei de stat. La ce bun să fie ales un guvernator, sau un preşedinte, dacă masa de militanţi ai celeilalte părţi este infiltrată peste tot şi, cât ai pocni din degete, va transforma administraţia publică într-o maşină de boicot şi insubordonare? E mai important să comanzi

administraţia din afară decât să străluceşti în interiorul guvernului, fără puterea de a comanda. Militantismul, la rândul său, nu se creează peste noapte. El începe cu cercuri foarte mici de intelectuali, care, timp de ani de zile, nu fac nimic altceva decât să discute şi să discute, analizând zi de zi, cu o meticulozitate obsesivă, o conjunctură politică în care nu au nici cea mai mică putere de a interveni. Din această interminabilă dezbatere a lor răsar, treptat, anumite moduri de a gândi şi de a vorbi, care, consolidate şi simplificate în scheme repetitive, devin spontan limbajul nemulţumiţilor în general. Atunci când aceştia acceptă limbajul nucleului intelectual ca expresie a plângerilor lor (oricât de inadecvat ar fi, în mod obiectiv, acest limbaj), atunci începe formarea militantismului propriu-zis. La început, iniţiativele lor pot apărea deplasate şi puerile, dar ele nu au scopul de a obţine niciun rezultat obiectiv: ele sunt doar acţiune în sine, care vizează consolidarea militantismului. Acest lucru este atât de important, atât de vital, încât orice mişcare politică serioasă trebuie să înceapă să sacrifice alegeri şi poziţii idolului solidarităţii militante.

Dreapta nu are militanţi, desigur, pentru că nu înţelege funcţia intelectualilor. Vrea să-i folosească doar de decor, pe post de redactori de publicitate, sau editori de stil pentru discursul de afaceri. Nu înţeleg că analiza situaţiei, revizuirea strategiilor, auto-examinarea şi căutarea constantă a cheilor unităţii mişcării trebuie să fie activităţi zilnice, neobosite, stăruitoare. Aceasta este, prin excelentă, funcţia „intelectualilor organici”. Fără ea nu există militantism, şi, fără militantism, nici măcar nu are rost câştigarea alegerilor.

Întrebaţi-l pe Fernando Collor (un soi de Emil Constantinescu al Braziliei, n.t.).

Somaţie

Totul pare calculat, până la urmă, de necuratul însuşi, de cine altcineva? Pentru a ţine opinia publică mondială prinsă într-o reţea de ambiguităţi şi contradicţii paralizante.

Până în anii ’80 ai secolului trecut, programe precum sex liberation, feminismul, homosexualismul, avortismul şi legalizarea drogurilor erau prezentate de către guvernele comuniste drept devieri mic-burgheze, create de imperialiştii yankei, cu scopul de a abate tineretul de la lupta pentru socialism.

O generaţie mai târziu, toate aceste teme au fost absorbite de discursul revoluţionar şi au contribuit mult pentru ca stângismul, care părea condamnat la moarte ca urmare a căderii a URSS-ului, nu numai să supravieţuiască, ci chiar să devină forţa politică dominantă în Europa şi în cele două Americi.

Dacă acestea nu sunt suficiente pentru a scoate în evidenţă potenţialul de autotransformare cameleonică a mişcării revoluţionare internaţionale, nu ştiu câte desene ar trebui să mai facem pe tablă ca să îl ilustrăm. Totuşi, foarte puţine sunt minţile care, în tabăra liberală şi conservatoare, să-şi fi dat seama în mod clar de acest fenomen şi de consecinţele lui. Dar alte mutaţii concomitente, tot atât de vaste şi de adânci ca aceasta, au făcut ca ansamblul să devină şi mai confuz.

Citez numai patru:

Invazia islamică, „ocupaţia prin imigraţie”, realitate pe care mulţi o negau până mai ieri, este acum un fapt evident ce ameninţă securitatea tuturor naţiunilor occidentale. În acelaşi timp, creştinismul este din ce în ce mai proscris din sfera publică, lăsându-se guvernelor, chiar celor soi-disant conservatoare, numai soluţia de a opune islamizării crescânde apelul la aceleaşi valori seculare

„Corecte politic” pe care stânga a reuşit să le impună drept norme universal valabile. Rezultatul este evident: invazia islamică nu se opreşte, dar stânga se afirmă tot mai mult drept marea şi unica salvatoare a democraţiilor, pe care ea însăşi le subminează, în acelaşi timp, prin susţinerea zgomotoasă a imigraţiei musulmane în masă, ca alternativă „paşnică” la terorism.

Instruit cel puţin în parte de către „eurasianismul” lui Alexandr Dughin, preşedintele rus Vladimir Putin a

decis să preia steagul creştinismului tradiţional şi să-l fluture împotriva Ocidentului hedonist şi agnostic, obţinând prin aceasta sprijinul unei ample categorii de conservatori deziluzionaţi. Deziluzionaţi fie de establishmentul american, incapabil de a se descotorosi un mărunt infractor fără documente care de-abia reuşeşte să-şi ascundă simpatiile islamice; fie de Biserica Catolică, al cărei Papă se aseamănă din ce în ce mai mult cu un upgrade improvizat al domnului Leonardo Boff. În acelaşi timp, Puţin oferă, prin acorduri de colaborare economică şi militară, un sprijin masiv mişcărilor stângiste de peste tot, punându-i pe conservatori în poziţia incomodă de a-şi sluji inamicii strategici în schimbul unui confort ideologic de moment şi, foarte probabil, iluzoriu.

De asemenea, simultan, multe grupări capitaliste miliardare au început să sprijine partide şi mişcări de stânga într-un mod din ce în ce mai vizibil, culminând cu declaraţia publică a domnului Bill Gates, cum că numai socialismul va salva lumea. În această panoramă, simpla apărare a economiei de piaţă, care până ieri era pièce de résistance a meniului liberal-conservator, îşi pierde orice sens strategic şi devine o simplă scuză pentru a adopta, în numele „modernităţii” şi „democraţiei”, tot programul socio-cultural al stângii: homosexualism, avortism etc. etc.

În sfârşit, acest program a fost integral asumat de către ONU şi a devenit obligatoriu pentru toate naţiunile – cu excepţia celor islamice, desigur, care în felul acesta au un dublu beneficiu, rezultat în urma dizolvării morale al Vestului: pe de o parte, profitând de debilitarea identităţilor naţionale (lipsite progresiv de fundamentele lor religioase) şi spărgând uşi pentru intrarea a noi valuri de imigranţi, şi, pe de altă parte, oferindu-se delicat ca purtători ai speranţei unei posibile „restaurări a moralităţii”. Totul pare calculat, până la urmă, de necuratul însuşi, de cine altcineva? pentru a ţine opinia publică mondială prinsă într-o reţa de ambiguităţi şi contradicţii paralizante, pentru a o surprinde nepregătită, nedumerită şi buimăcită în ziua în care are să se

împlinească profeţia pe care Carlos Drummond de Andrade a enunţat-o în versurile „Somaţiei” [Intimação]: [Abre em nome da lei.

Abre sem nome e lei.

Abre mesmo sem rei.

Abre sozinho ou grei.

Não, nio abraş; à força de intimar-te, repara: eu já te dezventrei.]

Deschide în numele legii.

Deschide, fără nume şi fără lege.

Deschide chiar şi fără rege.

Deschide, singur sau în cârd.

Nu, nu mai deschide.

Dacă tot te-am somat, uite, te-am şi spintecat.

Ateismul de stat Despre îndepărtarea însemnelor religioase din locurile publice

Comandantul Corpului de Pompieri din Tatui, căpitanul José Natalino de Camargo, a ordonat să fie îndepărtate toate crucile şi icoanele catolice din unităţile aflate sub comanda lui. Atunci, facem aşa, dăm jos crucile şi punem o fotografie a căpitanului José Natalino de Camargo, şi punem două lumânări, ca să le aprindeţi, ce ziceţi?

Toată această luptă antireligioasă se bazează pe ignoranţă, pe prostie, pe obscurantism. Toţi cei care vin cu asemenea idei, le apăra pe baza unor clişee, stereotipuri, locuri comune, slogane prosteşti inventate în secolul XVIII.

La un moment dat am avut o discuţie cu Rodrigo Constantino care îmi oferea ca sursă istorică a lucrurilor pe care le spunea despre Biserica Catolică o carte a lui Voltaire! Voltaire, orice student la istorie ştie deja de două secole că, în calitate de istoric, era un ticălos deplin. Inventa tot, ştia că inventează şi recunoştea că inventează. Voltaire ca istoric nu face doi bani. […] E vorba de o operă – operele lui Voltaire aparţin în mod clar genului jurnalistic, era vorba de o polemică jurnalistică şi nu o operă istoriografică serioasă. Orice student la istorie ştie asta. Nu pot să neg că Voltaire ar fi avut o anumită

inteligenţă istoriografică, aşa cum se vede din cartea lui despre Ludovic al XIV-lea, care e totuşi o carte bună pentru că acolo nu avea interes să inventeze nimic, aşa încât chiar a şi făcut puţină cercetare. Dar nu e o sursă istoriografică pe care să o putem respecta. Rodrigo Constantino nu ştia nici măcar atâta lucru. Voltaire e o lectură pentru băieţi de gimnaziu. Eu, când aveam 14 ani, citeam Voltaire şi mi se părea foarte amuzant şi, fireşte, am devenit fan al lui Voltaire. Doar că după 15 – 16 ani deja am citit lucruri mai bune şi am înţeles că nu era de luat în serios. Vine acum un om de 40 de ani şi mi-l aruncă în faţă pe Voltaire, Voltaire şi Wikipedia! Sursele lui sunt Voltaire şi Wikipedia!

Când îi citeşti pe ceilalţi tovăraţi, atei militanţi, cei mai buni dintre ei, cei mai inteligenţi, Richard Dawkins, Daniel Dennett, vezi că nu au învăţat nimic, nimic, nimic de istorie, adesea folosesc ca surse chiar materialele din secolul XVIII care erau pamflete defăimătoare. Cum e, de exemplu, acea poveste că ar fi existat un papă care era femeie, legende urbane.

Rodrigo consideră legendele urbane ca fiind material istoriografie. Problema celor ca el e incultura pompoasă. Toată această mişcare antireligioasă de azi e o ruşine, un lucru de o josnicie şi de o prostie ieşite din comun. De câte ori discut cu un astfel de tip, aud acelaaşi poveşti. […] întorcându-ne la chestiunea căpitanului José Natalino de Camargo, e foarte uşor să vii cu un slogan despre Statul laic şi separarea dintre Stat şi Biserică, dar apare următoarea problemă: dacă ai Statul non-religios, adică Statul nu are nicio religie, şi societatea are o religie, ce trebuie să facă Statul?

Statul trebuie să urmeze religia majorităţii, sau să încerce să impună societăţii non-religiozitatea sa, moment în care totul se transformă într-o luptă religioasă, o luptă ateistă împotriva societăţii.

Esenţa Statului laic este următoarea: urmezi religia majorităţii şi nu pui beţe în roate. Sigur că trebuie să aperi drepturile minoritarilor. Ce drepturi au ei? Ei au dreptul de

a-şi predica şi apăra religia. Nu au dreptul ca ea să fie tratată ca şi cum ar fi religia majorităţii, pentru că aşa poate oricine să zică: „uite, am fondat religia Satanei. Eu pretind ca ea să fie tratată pe picior de egalitate, inclusiv să concureze la subvenţii publice, subvenţii de la ministere”.

Devine clar că sprijinul Statului trebuie dat proporţional cu reprezentativitatea religiei în societate. Dacă Statul e ateu sau agnostic, dar societatea e creştină, atunci din două una, ori societatea va încreştina Statul, ori Statul va distruge religia majorităţii, moment în care noţiunea de Stat laic devine în mod clar dictatorială, tiranică.

Când expresia Stat laic a fost folosită pentru prima dată, avea un cu totul alt sens. Când s-au fondat Statele Unite, Jefferson a zis, „trebuie să creăm un zid despărţitor”. Existau diferite confesiuni creştine, fiecare aparţinea uneia (cred că unicul individ ateu de acolo era Benjamin Franklin, chiar şi aşa, el era ateu pe jumătate) şi în mod evident, nu vei favoriza o confesiune înaintea altei confesiuni, pentru că ar fi total nedrept. Asta înseamnă că Statul nu intervine în polemicile dintre confesiunile creştine. Asta dorea Jefferson să spună. Dar Statul era creştin, era evident creştin. Citiţi cartea lui Benjamin Morris despre caracterul creştin al instituţiilor americane, o carte de o mie de pagini care documentează şi dovedeşte că Statul era laic, în sensul că nu intervenea în disputele religioase. Dar nu era laic în sensul că predica ateismul, interzicerea crucilor etc etc, ceea ce e ateism militant. Ateismul militant e o luptă religioasă.

Dacă ne uităm la războaiele religioase care au existat de-a lungul întregii istorii omeneşti, ele au omorât o sutime din numărul oamenilor pe care războiul ateismului împotriva religiei i-a omorât doar în secolul XX. Dacă aduni Uniunea Sovietică şi China, fără să mai numeri ţările satelit, au fost ucişi nouăzeci de milioane de oameni.

Războiul ateismului împotriva religiei e în mod clar un război religios, e un război împotriva unei comunităţi

religioase, tocmai pentru că este religioasă.

Totul începe prin boicotul cultural, cum face acest căpitan dând jos simbolurile, denigrând valorile şi interzicând simbolurile, în cele din urmă, sau dându-le o semnificaţie negativă, cum s-a întâmplat în Germania. Naziştii îl obligau pe evreu să poarte steaua lui David vopsită în galben, dar nu ca simbol religios, ci ca simbol al faptului că era clasa inferioară. Statul transforma acel simbol, care pentru evreu era venerabil, într-un simbol abominabil.

Căpitanul nostru face următorul lucru: dacă interzici crucile, marginalizezi acest simbol. Asta nu poate fi acceptat, nu se poate accepta nici ca temă de discuţie: are Statul dreptul să dea jos simbolurile religioase din vreun loc? Niciodată. Mai ales dacă sunt simbolurile religiei majorităţii societăţii, pentru că Statul se naşte din societate. Societatea braziliană exista cu mult înainte să existe Statul brazilian, înainte să existe Republica braziliană.

Mai mult, acţiunea Bisericii Catolice în formarea Braziliei a precedat cu mult acţiunea Statului. În cartea Capitole de Istorie Colonială, Capistrano de Abreu scrie că timp de trei secole nu a existat o administraţie colonială. Existau doar iezuiţii care munceau să construiască Brazilia, pentru Dumnezeu. Mult mai târziu a apărut Statul, în momentul în care familia regală a fost expulzată din Portugalia. Au venit aici nu pentru că mureau de dragoste pentru Brazilia, ci pentru că nu puteau rămâne în Portugalia şi au construit Statul brazilian. Au merite pentru asta, sunt primul care recunosc, dar, ce drept are Statul de a uzurpa opera civilizatoare care a fost a Bisericii, şi la care Statul nu a contribuit cu nimic?

Statul portughez voia doar bani din Brazilia, n-a făcut nici măcar o administraţie colonială decentă. Statul a fost ultimul care a intrat în istorie, deci nu are niciun drept. Societatea este cea care îi spune Statului ce are de făcut.

Dacă Statul are pretenţia să formeze societatea după chipul şi asemănarea lui, atunci e un Stat totalitar şi

trebuie doborât.

De Crăciun olavo de Carvalho care Crăciun poate fi cel mai bun din viaţa ta? Acela în care îţi vei da seama clar de Prezenţa lui Dumnezeu. Ce înseamnă Prezenţa lui Dumnezeu? Ea însemnă atât de multe lucruri, încât toate cărţile din lume nu ar ajune pentru a o descrie. Dintre toate aceste lucruri, eu ştiu doar unul, unul singur. El poate fi foarte modest în context, dar pentru mine este cel mai important, tocmai pentru că este singurul pe care îl cunosc cu certitudinea absolută a celui care a trăit experienţa şi ştie despre ce vorbeşte.

Voi încerca să-l rezum. Sper să te bucuri de acest dar de Crăciun, iată. Când vorbeşti cu cineva, nu faci doar să arunci cuvinte în toate părţile, ci i le adresezi unei anumite persoane, despre care ştii câte ceva. Tot aşa faci şi când vorbeşti cu Dumnezeu. Trebuie să i te adresezi ca unei persoane anume, nu ca unui anonim necunoscut care nu e nicăieri. Trebuie să porneşti de la ceva ce ştii despre Dumnezeu cu siguranţă, şi să-i vorbeşti acelui ceva ca şi cum ar fi Dumnezeu întreg. Desigur, nu este, dar Dumnezeu nu se sinchiseşte de asta. Când vorbim cu oamenii, este acelaşi lucru. Vorbeşti cu acest om, în acest loc, la un moment dat în timp, ca şi cum l-ai avea în faţa ta pe acel om în întregimea lui, de la naştere până la moarte – ştiind că nu îl ai, dar că, într-un fel, ceea ce îi spui acestui fragment al omului ajunge la omul întreg.

Ei bine, despre Dumnezeu un singur lucru ştiu cu siguranţă, şi acesta este canalul prin care vorbesc cu El.

De fapt, sunt două lucruri.

Primul este că El mă cunoaşte mai bine decât mă cunosc eu însumi, şi că nimic din ceea ce îi spun eu Lui despre mine nu e nou. Dimpotrivă, eu îi spun o părticică din poveste, iar El îmi arată restul.

Singura problemă este: chiar vrei să ştii atâtea despre tine? Dacă nu ai o dorinţă fermă de a-ţi accepta portretul aşa cum Dumnezeu ţi-l prezintă, cu toate surprizele plăcute şi neplăcute care El are să ţi le arate, El nu-ţi va arăta nimic.

Uneori vrem să-i spunem lui Dumnezeu păcatele noastre, dar cum putem noi să o facem, dacă tocmai Duhul Sfânt este Cel care ne arată care sunt aceste păcate? Uneori, noi credem că avem un anumit păcat şi, de fapt, avem altul. E bine să-i ceri lui Dumnezeu să-ţi descopere adevăratele păcatele, ca să ţi le mărturiseşti. În zilele ce vor urma îţi veţi aminti de multe dintre ele, care deja se pierduseră în memorie sau care nici nu au fost vreodată acolo.

Dar, desigur, ceea ce spun nu se referă numai la păcate. Poţi să-i ceri lui Dumnezeu să-ţi arate cine eşti. Doar că, dacă El îţi arată totul dintr-odată, aceasta nu-ţi va încăpea în raza ta de atenţie. Deci, cere-l să-ţi descopere, din tot ceea ce eşti, doar ceea ce El consideră cu adevărat important să ştii în această etapă a vieţii tale.

Al doilea lucru este esenţial pentru ca aceasta să funcţioneze.

Cu toţii vorbim despre noi folosind cuvântul „eu”. Eul este centrul activ şi conştient care încearcă să ghideze acţiunile şi gândurile noastre în mijlocul unei gigantice confuzii care vine din inconştientul nostru, din mediul social, din fragmente de conversaţii auzite, de la televizor, de la dracu’. Toată această confuzie este în noi, se identifică oarecum cu noi, dar nu este „eul” nostru. Aceasta înseamnă că fiecare dintre noi este un „eu” doar în mod parţial şi imperfect. Suntem foarte imperfect personalizaţi. Există multe părţi în noi care ne sunt străine, care sunt anonime. Părţi din noi care sunt lucru, nu persoană.

Animalele şi lucrurile din jurul nostru nu au un eu. Nu pot vorbi cu sine, nu pot trăi viaţa interioară a cuiva care se cunoaşte pe sine ca centru activ, responsabil, conştient, cel puţin în parte, de istoria sa şi co-autor conştient, să sperăm, al capitolelor rămase.

Dintre toate fiinţele şi lucrurile, doar oamenii au un „eu”, chiar dacă acesta este incomplet şi imperfect.

Dumnezeu, însă, are un Eu complet şi perfect. El însuşi, prin Moise, ne-a arătat Numele Lui, iar acest

numele este „Eu sunt”. În El nu există elemente străine, de care El să nu fie este conştient. În Dumnezeu nu există alteritate.

Dar dacă Eul lui Dumnezeu este complet şi perfect, iar al nostru este parţial, fragmentar şi imperfect, înseamnă că noi avem un eu doar din Mila lui Dumnezeu, pentru că El ne-a dat, pe măsura posibilităţilor noastre, o capacitate pe care, strict vorbind, doar El o are.

Acesta era sensul în care Paul Claudel, poetul, spunea: „Dumnezeu este Acela care, în mine, este eu mai mult decât eu însumi”.

Dumnezeu, prin urmare, nu numai că ştie totul despre tine, dar chiar de la El vine capacitatea pe care o ai de a vorbi cu tine însuţi (şi cu El), capacitatea de a avea o „intimitate”, pe care niciun lucru sau animal nu le va avea vreodată.

De aceea un alt poet, Antonio Machado, a spus: „Cine vorbeşte cu sine însuşi speră să vorbească într-o zi cu Dumnezeu”, într-o zi? Când? Sari de la conversaţia solitară la conversaţia cu Dumnezeu în clipa în care devii conştient de faptul că: (a) vorbeşti cu

Cineva care te cunoaşte mai bine decât te cunoşti tu însuţi; (b) vorbeşti cu Cineva care este chiar rădăcina, sursa cea cea mai intimă a capacităţii tale de a te cunoaşte şi de a vorbi cu tine însuţi. Cineva care este mai mult tu decât tu însuţi. Atunci descoperi că El a fost întotdeauna acolo şi singurul lucru care te separa de El era ceea ce te separa de tine. Din acel moment, a vorbi cu tine însuţi, în rugăciune, este o deschidere pentru descoperiri fără sfârşit şi pentru o intensificare a eului tău, a conştiinţei de sine, a prezenţei tale în faţa ta, a celorlalţi „eu”, a lumii şi a lui Dumnezeu însuşi.

Descoperă asta de acest Crăciun şi fii fericit.

Oul şi puiul

Mintea comunistă nu funcţionează conform canoanelor psihologiei obişnuite, ci urmează o logică proprie, în care se amestecă, în doze imposibil de deosebit, abilitatea dialectică, auto-înşelăciunea isterică şi minciuna

psihopată.

Un articol al meu anterior a ridicat o întrebare interesantă în spaţiul de comentarii: Dacă în sferele înalte sunt atât de mulţi oameni care colaborează cu comunismul, cum de acesta nu a ajuns încă să stăpânească lumea? Primul şi cel mai evident răspuns este acela că, dacă prin „comunism” înţelegem regimul comunist şi sistemul de proprietate comunist, ele nu sunt totuna cu mişcarea comunistă, ca reţea de organizaţii. Comunismul este absolut neviabil, dar, tocmai de aceea, mişcarea comunistă poate creşte la nesfârşit, fără a fi vreodată obligată să-l realizeze, limitându-se, în schimb, să tot culeagă beneficii din ceea ce fură, uzurpă, prostituează şi distruge pe drum.

Sunt două fâşii ale realităţii complet diferite care se amestecă într-o confuzie deconcertantă sub denumirea de „comunism”.

O analogie va face lucrurile mai clare. Niciun om nu poate trăi o viaţă rezonabilă pe baza unei nebunii, dar, chiar şi aşa, nimic nu îl împiedică să devină tot mai nebun: el se nenoroceşte, dar nebunia avansează. Forţa nebuniei constă tocmai în faptul că se sustrage testului realităţii. Comuniştii nu pot realiza economia comunistă. Dacă au o imensă facilitate de a alinia turme întregi, care să lupte pentru acest scop irealizabil, este tocmai pentru că el este irealizabil, ceea ce echivalează cu a spune: inaccesibil oricărei evaluări obiective a rezultatelor. Nu va exista niciodată o economie comunistă despre care creatorii ei să spună: „lată aici comunismul realizat. Puteţi să ne judecaţi şi să spuneţi dacă neam îndeplinit sau nu promisiunile”. Ţine de natura cea mai intimă a idealului comunist să fie o promisiune indefinit auto-amânabilă, imună, prin urmare, faţă de orice judecată umană. Prestigiul său aproape religios vine exact de aici: comunismul aduce Judecata de Apoi din ceruri pe pământ, dar fără o dată stabilită.

De aici, aparentul paradox al unei mişcări care, cu cât creşte mai mult şi câştigă mai multă forţă, cu atât se îndepărtează mai mult de scopurile sale proclamate.

Acestui paradox i se adaugă un al doilea: cu cât se îndepărtează mai mult de aceste scopuri, cu atât mişcarea este mai liberă să pretindă că a fost trădată şi că are dreptul la o nouă oportunitate, de această dată cu mijloace mai „pure”. Dar paradoxul paradoxurilor se află într-un strat mai profund.

Dacă cineva spune că va face imposibilul, cu siguranţă nu va face nimic, sau va face altceva. Dacă va face altceva, va putea da acelui lucru numele a ceea ce pretindea că va face, şi susţine, în acelaşi timp, că el nu este încă, sau că nu este câtuşi de puţin ceea ce avea el de gând. De aici ambiguitatea permanentă a discursului comunist, care se poate lăuda întotdeauna că este o mişcare puternică destinată unei victorii inevitabile şi în acelaşi timp îşi poate minimaliza sau nega propria existenţă, jurând că ea este doar o „teorie a conspiraţiei”, o invenţie a lacheilor capitalismului.

E halucinant, dar se întâmplă în fiecare zi. Categoric, mintea comunistă nu funcţionează conform canoanelor psihologiei obişnuite, ci urmează o logică proprie, în care se amestecă, în doze imposibil de deosebit, abilitatea dialectică, auto-înşelăciunea isterică şi minciuna psihopată. Tocmai de aceea creşterea vertiginoasă a mişcării comuniste însoţeşte, pari passu, nu decăderea capitalismului, ci escaladarea succesului său. Comunismul ca regim, ca sistem economic, nu există şi nu va exista niciodată. Comunismul poate exista doar ca o mişcare politică ce trăieşte din parazitarea capitalismului şi, prin urmare, creşte împreună cu acesta. Dar, chiar dacă supravieţuieşte şi se şi se întăreşte, corpul parazitat nu va ieşi nevătămat din parazitare: limitat tot mai mult la funcţia de furnizor de resurse şi pretexte pentru parazit, el îşi va pierde treptat toate valorile morale, religioase şi culturale care l-au inspirat iniţial şi, reducându-se la mecanica jocului economic pur, devine din ce în ce mai uşor de criticat, pe măsură ce parazitul se împodobeşte cu întregul prestigiu al moralităţii şi culturii.

Modus operandi al acestui parazitism este dublu: pe

de o parte, economiile comuniste supravieţuiesc numai datorită ajutorului capitalist venit din afară. Pe de altă parte, în fiecare naţiune, creşterea economiei capitaliste alimentează tot mai mult cultura comunistă.

Tocmai pentru că, nefiind câtuşi de puţin viabilă, economia comunistă nu poate fi construită, comunismul militant obţine victorie după victorie în efortul său de a transforma capitalismul într-o rablă infernală şi lipsită de sens. Întreaga logică a comunismului, în cele din urmă, derivă din ideea hegeliană de „muncă a negativului", sau de distrugere creatoare.

Dar „distrugerea creatoare" este doar o figură de stil, o metonimie. Distrugerea unui lucru poate conduce la creşterea altui lucru dacă acesta este condus din interior de o forţă creatoare proprie, care nu datorează nimic distrugerii. A aştepta ca distrugerea, prin ea însăşi, să creeze ceva, e ca şi cum ai vrea să iasă un pui dintr-un ou prăjit.

Judecătorii universului

Oare este de mirare că secolul care s-a inspirat din Marx şi Nietzsche a fost cele mai violent, cel mai criminal, din întreaga istorie a omenirii?

Cu ceva timp în urmă, am comentat aici pasajul în care Hegel lăuda capacitatea omului de a suprima mental orice date exterioare sau interioare, pe scurt, capacitatea de a nega întregul univers şi de a face din conştiinţa de sine singura realitate, intrând în „infinitul neconstrâns al abstractizării absolute sau al generalizării absolute, gândirea pură de sine însuşi". (în textul original: die schrankenlose Unendlichkeit der absoluten Abstraktion oder Aligemeinheit, das reine Denken seiner selbst)

Mai trebuia să spun că aceasta este condiţia sine qua non pentru a opera fie „critica radicală a tot ceea ce există", propusă de Karl Marx, fie „răsturnarea tuturor valorilor", dorită de către Nietzsche.

De asemenea, este evident că atât Marx cât şi Nietzsche au măturat sub covor avertismentul lui Hegel că această capacitate, exercitată exact cu acele puteri

nelimitate cerute de aceste două proiecte, nu putea conduce decât la o succesiune de dezastre, „Ceea ce ea [această libertate negativă] crede că doreşte nu poate fi altceva decât o idee abstractă, iar punerea ei în practică nu poate fi altceva decât o furie a distrugerii”. (în textul original: Nur indem ei etwas zerstört, hat dieser negative Wille das Gefühl seines Daseins; ei meint wohl etwa irgendeinen pozitiven Zustand zu wollen, z. B. den Zustand allgemeiner Gleichheit oder allgemeinen religiösen Lebens, aber ei will in der Tat nicht die positive Wirklichkeit desselben, denn diese führt sogleich irgendeine Ordnung, cine

Besonderung sowohl von Einrichtungen als von Individuen herbei; die Besonderung und objektive Bestimmung ist es aber, aus deren Vernichtung dieser negativen Freiheit ihr Selbstbewußtsein hervorgent.

Se kann das, was sie zu wollen meint, für sich schön nur cine abstrakte Verstellung und die Verwirklichung derselben nur die Furie des Zerstörens sein.)

Refuzul lui Marx de a elabora planul detaliat al societăţii socialiste viitoare, sau măcar de a-l descrie în termeni generali, deja conţinea în germene promisiunea că lucrurile aveau să se petreacă exact în acest fel. Cu cât idealul ce trebuie atins este mai vag şi mai nebulos, cu atât mai mult el poate fi împodobit cu cele mai minunate calităţi, păstrându-se, în acelaşi timp, dreptul de a comite în numele lui toate felurile de crime şi de ticăloşii. Iar aceasta o dovedeşte nu doar experienţa istorică a tiraniei sovietice şi chineze. Când dl. Lulă, în zilele noastre, proclamă: „Nu ştim ce fel de socialism este acela pe care ni-l dorim”, el arată clar că nu se simte câtuşi de puţin şocat de faptul că drumul spre acest obiectiv imposibil de definit trebuie să treacă prin Mensalão, prin banii băgaţi în chiloţi, prin înflorirea fără precedent a comerţul cu droguri, prin jaful de la Petrobrăs, prin cele şaptezeci de mii de omoruri pe an, prin reducerea universitarilor noştri la *o* adunătură de analfabeţi funcţionali, prin controlul dictatorial al opiniei publice, prin risipa obscenă de la

Cupa Mondială şi prin încă o serie nesfârşită de alte capitole deprimante. Totul pentru o cauză, despre care nu trebuie nici măcar să ni se spună ce este ea.

(NT sub denumirea de Mensalão este cunoscut un mare scandal de corupţie, izbucnit în 2005, când a ieşit la iveală faptul că Partidul Muncitorilor, condus de Preşedintele Lula da Silva, plătea lefuri lunare parlamentarilor opoziţiei pentru ca aceştia să voteze iniţiativele guvernamentale; Petrobrăs este o mare companie petrolieră, cea mai mare din Emisfera Sudică, având capital parţial de stat.)

Mutatis mutandis, figura Supraomului care „îşi creează propriile valori" este atât de vagă şi de adjectivală încât poate fi folosită pentru a inspira orice: de la nazism şi anti-creştinism militant, până la revoltele studenţeşti din mai 1968, dar şi anarhismul, cluburile de sado-masochism, pedofilia, crima organizată şi dezorganizată, industria avortului, până şi tatuajul şi piercingul pe organele genitale – pe scurt, orice. Este incredibil cât de confortabil de inconştienţi rămân marxiştii şi nietzscheenii în faţa faptului că, pentru a realiza ceea ce promit, ei trebuie să opereze acea „abstractizare absolută", de care vorbea Hegel, punându-se, aşadar, în chip imaginar, deasupra universului, judecându-l şi condamnându-l. Să spunem că se cred zei? Nu, pentru că zeii sunt incluşi în acest univers şi judecaţi împreună cu el, ceea ce face din autorul acestei simple operaţii mintale un fel de super-zeu, superior acelui „mare maxim" al Sf. Anselm. De asemenea, este inutil să mai spunem că, atunci când efectuează această cotitură, ei duc idealismul subiectiv până la ultimele sale consecinţe, chiar în momentul în care îşi închipuie că absorb şi depăşesc idealismul obiectiv al lui Hegel. Dar, nici nietzscheenii şi nici marxiştii nu-şi pot da seama de aceasta, pentru că, dacă ar face-o, ar trebui să realizeze că judecata lor asupra universului nu este altceva decât o fantezie individualistă, destinată fie să se închidă într-un solipsism inconsecvent – care ar fi cea mai puţin letală dintre ipoteze –, fie să se răspândească în rândul maselor

ca psihoză epidemică şi să debordeze într-o „furie a distrugerii”, aşa cum, de fapt, s-a şi întâmplat. Dacă inspiratorii acestei minunăţii nu simt nicio vină pentru ceea ce au produs, dacă, dimpotrivă, continuă să cuvinteze cu acele aere de superioritate sublimă de judecători ai universului, nu este numai pentru că le lipseşte conştiinţa morală: înainte de aceasta ei şi-au distrus propria conştiinţă intelectuală, în momentul în care au refuzat să vadă natura radical subiectivistă, fuga precipitată de realitate, care constituia centrul strategiei cognitive pe care au adoptat-o. După ce a jurat că nu pricepe nimic, individul nu mai poate pricepe nici că nu pricepe. Rămâne ieşirea infailibilă: poza, simularea, aroganţa inconfundabilă a aceluia care priveşte totul de sus, cu mutră scârbită.

Oare este de mirare că secolul care s-a inspirat din Marx şi Nietzsche a fost cel mai violent, cel mai criminal, din întreaga istorie a omenirii? Cu toate acestea, există încă în mediile academice, un număr suficient de idioţi care cred cu pioşenie în virtuţile „distrugerii creatoare”, negând experienţa istorică a faptului că singurul lucru care se creează prin distrugere este încă şi mai multă distrugere. Chiar în 2013, Editura Boitempo, a infailibilului dr. Emir Sader, a organizat un seminar internaţional

„Marx: crearea distructivă”. Chestia asta nu se mai termină.

Eurasianism şi genocid

Nu este prea greu de înţeles că o ideologie care urmăreşte reconstruirea uneia dintre cele mai sângeroase imperii din toate timpurile ajunge, mai devreme sau mai târziu, să-şi dezvăluie propria natură crudă şi ucigaşă.

Studenţii de la Universitatea de Stat din Moscova cer demisia prof. Aleksandr Dughin pentru că acesta a susţinut, de la înălţimea catedrei sale, uciderea sistematică a ucrainenilor care, potrivit lui, nu ar aparţine speciei umane. „Ucideţi, ucideţi, ucideţi”, a spus el. „Nu mai este nimic de discutat. Spun asta ca profesor”.

Imperiul Eurasiatic, aşa cum îl concep Aleksandr Dughin şi principalul său ucenic, Vladimir Putin, este o

sinteză a fostei URSS cu Imperiul Ţarist, întrucât teoria care fundamentează acest proiect este, la rândul ei, o fuziune între marxism-leninism, mesianism rusesc, nazism şi esoterism, şi întrucât e greu de găsit în Occident vreun cititor care să cunoască suficient toate aceste şcoli de gândire, fiecare vede în ea partea care îi este mai simpatică, acceptând orbeşte restul pachetului.

Nostalgicii stalinismului văd în ea făgăduinţa renaşterii URSS. Conservatorii îi aplaudă moralismul represiv, soi distant religios. Bătrânii admiratori ai lui Mussolini şi Hitler îi apreciază concepţia sincer antidemocratică asupra Statului, precum şi dispreţul rasist faţă de popoarele destinate a fi supuse Imperiului.

Esoterişti, urmaşii lui René Guénon şi Julius Evola, consideră că ea este întruparea vie a unei „metapolitici" superioare, de neînţeles pentru vulg, mai mult sau mai puţin asemănătoare celei descrise de romancierul (esoteric el însuşi) Raymond Abellio, La Fosse Babei. Şi musulmanii ajung, uneori, să adere la proiect, din cauza antioccidentalismului lor nedisimulat şi plin de ură, în speranţa vagă de a-l folosi mai târziu ca trambulină pentru crearea Califatului Universal, pe care, la rândul lor, „eurasiaticii" cred că îl vor putea folosi pentru scopurile lor.

Nu ar fi greşit să înţelegem eurasianismul ca pe o sistematizare raţionalizată a haosului mental internaţional. În acest sens, unitatea sa esenţială nu poate fi căutată la nivel ideologic, ci în strategia de ansamblu care articulează într-un proiect de putere mondial o varietate de discursuri ideologice eterogene şi, teoretic, aflate în conflict unele cu altele.

Nu trebuie să se creadă, totuşi, că această trăsătură definitorie este unică şi originală. În ciuda închipuirii generale, toate mişcările revoluţionare, fără excepţie, au crescut pe terenul fertil al confuziei limbilor. Eurasianismul se deosebeşte de celelalte doar prin cultivarea, încă de la început, a conştientizării foarte clare a acestui factor şi, prin urmare, printr-o utilizare

ingenioasă a confuzionismului revoluţionar. Oricum ar fi, utilizarea violenţei genocide ca instrument de ocupaţie teritorială este atât de înrădăcinată în principiile sale strategice încât, fără aceasta, întregul proiect ar fi complet lipsit de sens.

Acest fapt evident nu împiedică, totuşi, pe fiecare dintre cei fascinaţi de eurasianism să continue să vadă în el doar ceea ce vrea, acoperindu-şi ochii în privinţa părţilor sale dezagreabile. Dacă milioane de idioţi au făcut acest lucru cu marxismul timp de un secol şi jumătate, refuzând să vadă planul genocid pe care acesta îl purta în sine încă de la început – şi explicându-i „exăpost facto" crimele şi demenţele ca simple accidente de parcurs –, de ce nu ar da o şansă celui mai recent şi mai fascinant narcotic revoluţionar de pe piaţă?

Maşinăria hipnotică

Cei trei agenţi principali ai procesului de globalizare, aşa cum am văzut într-un articol precedent, nu sunt specii de acelaşi gen; unul este un grup de guverne, altul o comunitate internaţională de miliardari iar al treilea, o cultură religioasă fără frontiere, infiltrată chiar şi pe teritoriul inamicului. Doar primul poate fi descris în termenii uzuali ai geopoliticii, dar deocamdată doar ca proiect al Imperiului rus expandat ca Imperiu „Eurasian" orice încercare de a-i defini întinderea geografică întâmpină obstacole insurmontabile. Cum teritoriul Eurasiei încalecă teritoriile Islamului este o glumă felul în care strategul rus Alexandr Dughin prezintă competiţia pentru putere în lume ca o bătălie între „imperiul uscatului" şi „imperiul mării", clasificând Eurasia ca fiind primul şi Statele Unite al doilea. Pe de altă parte, Islamul, după ce a ocupat teritorii cu mare uşurinţă, s-a proiectat în lume ca putere maritimă în primul rând. În a doua jumătate a secolului XIX – Paolo Täufer scrie în magnificul său studiu „Expansiunea islamică ieri şi azi" că „toate rutele navale majore sunt în fapt controlate de către musulmani: de la Strâmtoarea Gibraltar la Marea Chinei de sud, de la porturile Egiptului care comunică cu Marea

Roşie sau Siria”. Cât despre Rusia (atunci URSS) puterea ei în secolul XX se bazează mai puţin pe puterea armatelor sale cât pe prezenţa activă a Partidului Comunist şi ale serviciilor secrete în toate ţările şi continentele. Nu e nimic „terestru” în expansiunea influenţei Kremlinului în Africa sau în America latină. Nu cred că soldaţii lui Nikita Hruşciov au dus în spinare rachetele pe care le-au instalat în Cuba în 1962. Lupta dintre Pământ şi Mare nu este validă nici măcar ca simbol, câtă vreme simbolul pentru a fi valid trebuie să poată opera cu propriile forţe, sintetizând o multitudine de fapte reale, nu ficţiuni. Imperiul Eurasian nu este un simbol ci un mit sorelian – care este acelaşi lucru cu a zice: un morcov uriaş atârnă de un băţ în faţa măgarului, o maşinărie hipnotică atârna în faţa a milioane de imbecili pentru a-i pune în urmărirea unui viitor care nu va semăna niciodată cu ceea ce le-a fost promis. Dacă misiunea unui intelectual în timpuri întunecate este de a numi numele, de a exorciza cuvintele goale, de a schimba sloganuri stupefiante în reprezentări corecte ale stadiului lucrurilor, atunci intelectualii proeurasieni au eşuat mizerabil în împlinirea datoriei lor. Tot ce pot invoca fiind circumstanţe atenuante este faptul că şi celelalte două blocuri proglobalizare sunt notabile nu pentru realismul reprezentării ci pentru prodigioasă lor abilitate de a ascunde lumea sub imaginea proiectată a intereselor lor.

Iisus şi porumbelul lui Stalin

Când Hristos a spus că, într-adevăr, iubim ceea ce ar trebui să urâm şi urâm ceea ce ar trebui să iubim, ne-a învăţat în chipul cel mai explicit cu putinţă că sentimentele nu sunt un ghid de încredere pentru conduita umană: înainte de a le folosi ca indicatori ai binelui şi răului, trebuie să le învăţăm ce este bine şi ce este rău. Sentimentele sunt valide numai când sunt subordonate raţiunii şi spiritului.

Raţiunea nu este numai gândire logică: o asemenea reducţie este un cult idolatru adus mijloacelor puse deasupra scopului, care sfârşeşte într-un fetişism macabru.

Raţiunea este sensul atribuit unităţii realului, care se traduce în căutarea coeziunii dintre experienţă şi memorie, percepţie şi gânduri, acţiuni şi cuvinte. Capacitatea logică este doar o expresie parţială şi limitată a acestui sens. Simţămintele estetice şi etice sunt, de asemenea, expresii ale lui: primul tânjeşte către unitatea formelor sensibile, cel de-al doilea către unitatea dintre a şti şi a acţiona. Toate acestea sunt raţiune.

Spiritul este ceea ce inspiră raţiunea să caute cheia unităţii viziunii lumii în Binele suprem al tuturor lucrurilor, iar nu în vreun detaliu accidental luat arbitrar drept principiu universal de explicare, precum fac unele şcoli de filosofie cu limbajul, altele cu Istoria, altele cu inconştientul, etc. Spiritul este încununarea construcuiei raţiunii care, prin spirit, se deschide către sensul Binelui infinit, eliberându-se de tentaţia de a încremeni într-un fetişism tragic sau utopic.

Nici raţiunea, nici spiritul nu se impun. Ne deschidem către ele numai prin voinţă liberă. Deschiderea către raţiune vine în mod esenţial din dragoste, din iubire de aproapele, prin care omul renunţă să-şi impună dorinţa lui şi acceptă să se supună dialogului, dovezii, simţului proporţiilor şi, în esenţă, primatului realităţii. Deschiderea către raţiune este educaţie. Cuvântul „educaţie” provine din lat. exducere care înseamnă „a scoate afară”. Prin educaţie, sufletul se eliberează de închisoarea sa subiectivă, de egocentrismul cognitiv specific copilăriei şi se deschide către complexitatea şi măreţia realului. Scopul educaţiei este cucerirea maturităţii. Omul matur – spoudaios de care vorbeşte Aristotel – este acela care şi-a făcut sufletul docil faţă de raţiune, făcând din acceptarea realităţii dispoziţia lui obişnuită şi făcându-se prin aceasta capabil să-şi îndrume spre bine comunitatea din care face parte. Acest lucru este crucial: nimeni nu poate conduce comunitatea pe calea binelui înainte de a deveni matur în sensul lui Aristotel. Liderii revoluţionari şi activiştii intelectuali nu sunt sunt decât oameni imaturi care proiectează asupra comunităţii dorinţele lor subiective,

temerile şi iluziile lor puerile, producând răul sub numele binelui.

Deschiderea către spirit este un act de încredere anticipată în binele suprem al existentei, un act fără de care raţiunea îşi pierde impulsul ascendent care o animă şi, fugind de infinit, se întemniţează într-o pseudototalitate, mai alienantă chiar decât egoismul subiectiv iniţial. Numele religios al acestui act de încredere este credinţa, dar încrederea care ridică raţiunea spre căutarea infinitului transcende sensul simplei adeziuni la un crez anume şi are mai degrabă o dimensiune antropologică: tot binele pe care fiinţia umană l-a făcut, l-a făcut motivată de credinţă şi prin intermediul raţiunii.

Spiritul şi raţiunea educă sentimentele. Sentimentele omului maturizat de către spirit şi raţiune sunt diferite de cele ale omului imatur, deoarece unul iubeşte ceea ce trebuie să iubească şi urăşte ceea ce trebuie să urască, pe când celălalt iubeşte sau urăşte prosteşte, după înclinaţiile arbitrare ale subiectivităţii proprii, modelate de presiunile şi atracţiile mediului social.

Dar ceea ce atrage sufletul spre deschiderea către spirit şi raţiune este speranţa, iar trezirea speranţei este o taină. Unii oameni supuşi celor mai grele opresiuni şi suferinţe îşi păstrează speranţa, pe când alţii şi-o pierd la prima frustrare a unei dorinţe nesăbuite. Speranţa nu se află sub controlul nostru. Venirea ei depinde Spiritul însuşi, care suflă unde vrea. Toate destinele umane, din viaţă şi ficţiune, se învârtesc în jurul tainei speranţei.

Speranţa, credinţa şi iubirea educă sentimentele spre a iubi ceea ce trebuie iubit. Cultul idolatru al sentimentelor este o formă de egocentrism cognitiv, un complex al lui Peter Pan care respinge maturitatea. Cu cât omul încearcă să îşi afirme libertatea prin adeziunea oarbă la propriile sentimente şi dorinţe, cu atât mai mult devine un sclav al vorbăriei ce-l înconjoară. Calea libertăţii e în sus, nu în jos. A se elibera nu înseamnă a se afirma: înseamnă a se transcende.

Dintre multele forme de sclavie la care omul se supune prin cultul sentimentelor, cea mai gravă este sclavia vorbelor. Prin zgomotul de fond al vorbăriei, omul poate fi dresat în aşa fel încât să aibă anumite sentimente şi emoţii la simplul auz al unor cuvinte, independent de fapte şi de context.

Pace şi război, de exemplu, stârnesc reacuii automate. De aceea, masele imature acceptă cu mare credulitate noi regimuri politice care promit să pună capăt războiului şi să stabilească pacea. Dar numai nominal războiul înseamnă masacru iar pacea – linişte şi siguranţă. Războaiele, în secolul al XX-lea, au omorât peste 70 milioane de oameni. O mulţime de oameni. Dar 180 milioane, mai mult decât dublul acestui număr, au fost ucişi de propriile guverne în timp de pace şi în numele păcii.

Omul matur ştie că relaţiile dintre război şi pace sunt ambigue, şi că doar un examen riguros al situaţiei concrete permite să se discearnă dozajul binelui şi răului amestecate în fiecare dintre acestea în orice moment. El ştie că Porumbelul Păcii, oferit spre adoraţie copiilor din şcoli, a fost un desen pe care Iosif Stalin i l-a comandat lui Pablo Picasso pentru a face ca simbolul Pax Sovietică – ordinea socială totalitară, construită pe munca sclavilor, închisoarea în masă, genocid – să se suprapună, în imaginaţia popoarelor, peste simbolul creştin al Sfântului Duh. Omul matur ştie că, la fel ca porumbelul păcii, şi manifestele pentru pace, discursurile pentru pace şi chiar liturghiile pentru pace sunt, adesea, blasfemii şi arme de război. În dicţionar, semnificaţiile războiului şi păcii sunt foarte clar diferite, dar omul matur nu se refugiază din calea complexităţii lucrurilor într-un apel pueril la absoluturi verbale.

Egalitatea, libertatea, legea, ordinea, siguranţa şi alte mii de cuvinte au fost întipărite în mintea maselor precum un program de computer pentru a le activa în mod automat emoţii dorite de către programator, făcându-le să iubească ceea ce trebuie să urască şi să urască ceea ce

trebuie să iubească. Chiar şi speranţa, cheia către credinţă şi iubire, devine aici o armă împotriva spiritului când este materializată în aşteptarea unei lumi mai bune, a unei societăţi mai juste şi, în cele din urmă, în a face mai mulţi bani. Iisus a arătat clar că speranţa adusă de El nu este niciuna dintre acestea. Este speranţa de a face din fiecare dintre noi un nou Hristos, întruparea şi martorul Spiritului. Cel care acceptă mai puţin de atât va obţine doar, în locul păcii lui Hristos, un steguleţ ONU cu porumbelul lui Stalin pe el.

Profeţii ruşi în urmă cu o sută de ani, intelectualii ruşi cei mai legaţi de Biserica Ortodoxă se lăudau din toţi plămânii, pretinzând că în secolul al XX-lea Rusia va conduce o mare revoluţie spirituală destinată a salva lumea de corupţia occidentală catolică – protestantă – evreiască – atee. Ceea ce a urmat a fost revoluţia din 1917 şi cea mai mare persecuţie anticreştină a tuturor timpurilor.

Revoluţia, la rândul ei, a promis un paradis al păcii, libertăţii şi prosperităţii. Ceea ce a urmat a fost transformarea Rusiei şi a altor ţări din jurul ei în abatoare umane cum nimeni nu mai văzuse înainte, şi nici nu ar fi putut să-şi imagineze vreodată.

Întrebarea crucială de care dughiniştii şi puţiniştii fug speriaţi, precum gândacii de bucătărie, este următoarea: de două ori Rusia a promis să salveze lumea şi a reuşit doar să o facă mai asemănătoare cu iadul. E cazul să o investim cu un nou capital de încredere ca să o facă şi a treia oară?

* * *

Încă un exemplu despre câţi bani fac promisiunile ruseşti.

Una dintre primele decizii ale lui Leon Troţki, în calitate de ministru de externe al Rusiei Sovietice în 1917, a fost aceea de a divulga conţinutul mai multor tratate secrete deosebit de compromiţătoare, semnate între puterile combatante, şi de a iniţia o campanie mondială pentru abolirea oricăror secrete diplomatice. În acest

efort, el a primit sprijinul entuziast al preşedintelui american de atunci, Woodrow Wilson, care a consacrat ideea într-una din celebrele sale „paisprezece puncte”.

Ceea ce Wilson nu putea să prevadă, dar Troţki nu putea să ignore, era faptul că republica sovietică născută sub stindardul transparenţei deja planifica şi urma să se transforme în curând într-un nou tip de stat, până atunci necunoscut: un stat bazat în întregime pe secret, un stat configurat şi condus de către poliţia secretă. URSS a ridicat până la înălţimi de mare artă tehnica de a ascunde complet funcţionarea maşinăriei sale de stat, în timp ce o scotocea şi o expunea pe cea a naţiunilor occidentale cu toată stridenţa şi aprinderea scandalului.

Istericii la putere şi animalizarea limbajului I

Una dintre experienţele cele mai tulburătoare pe care le-am avut în viaţă a fost aceea de a realiza, iarăşi şi iarăşi, de-a lungul anilor, că este imposibil să vorbeşti inimii, conştiinţei profunde a indivizilor care şi-au dat personalitatea autentică în schimbul unui stereotip de grup sau ideologic. Poţi să le spui orice, să le arăţi chiar şi realităţile cele mai evidente şi mai stridente, nimic nu-i atinge. Nu văd decât ce vor ei. Şi-au pierdut flexibilitatea inteligenţei. Au schimbat-o pentru un sistem fix de emoţii repetitive, acţionate de un reflex dement de auto-apărare de grup.

La început nu este vorba chiar de un schimb. Stereotipul este adoptat ca un costum, un semnal al identităţii, o parolă care facilitează integrarea a subiectului într-un grup social, şi, eliberându-l din izolarea sa, îl fac chiar să se simtă mai uman. Apoi, identificarea progresivă cu valorile şi obiectivele grupului va înlocui tot mai mult percepţiile directe şi sentimentele originare cu o imitaţie schematică a comportamentelor şi grimaselor mintale ale grupului, până ce individualitatea concretă, cu întregul său mister ireductibil, dispare sub masca identităţii colective. Această transformare devine aproape inevitabilă atunci când unitatea grupului are un fundament emoţional puternic, aşa cum se întâmplă în toate mişcările

bazate pe un sentiment de „excluziune”.

„Discriminare” şi altele asemenea.

Nu mă refer, desigur, la cazurile reale de persecuţie politică, rasială sau religioasă. Simpla reacţie la o stare de lucruri în mod obiectiv periculoasă nu implică vreo deformare a personalităţii. Dimpotrivă: cu cât plângerile grupului sunt mai exagerate şi mai lipsite de bază reală, cu atât mai uşor ele oferă militantului un Ersatz (înlocuitor de slabă calitate, n.t.) de identitate personală, tocmai pentru că nu are altă substanţă decât emfaza însăşi a discursului care le vehiculează.

Desensibilizării conştiinţei profunde îi corespunde, în compensaţie, o hipersensibilizare de suprafaţă, o susceptibilitate pastişă, o predispoziţie spre a se simţi jignit sau ameninţat de orice mărunţiş care s-ar opune voinţei grupului. În cursul acestui proces, în mod inevitabil, amorţirea conştiinţei individuale aduce după sine declinul inteligenţei intuitive. Capacităţile intelectuale minore, pur instrumentale, precum raţionamentul logic verbal sau matematic, pot rămâne intacte, dar nucleul viu al inteligenţei, care este capacitatea de a cuprinde dintr-o privire sensul experienţei directe, iese complet distrusă, uneori pentru totdeauna. Ulterior, orice încercare de a face apel la mărturia interioară a acestor oameni este sortită eşecului. Experienţa pe care ei o au privind situaţiile trăite a devenit opacă, acoperită sub straturi groase de interpretări artificiale a căror putere de a exprima pasiunile de grup serveşte drept substitut, hipnotic de convingător, al percepţiei directe. Individul „simte” că exprimă realitatea directă atunci când discursul său coincide cu emoţiile standardizate ale grupului, cu dorinţele, temerile, prejudecăţile şi ura care constituie punctul de intersecţie, locul geometric al unităţii de grup. Aspectul cel mai crud dintre toate este acela că, deoarece acest proces însoţeşte pari passu progresul individului în domeniul limbajului de grup, tocmai cei mai afectaţi în inteligenţa lor intuitivă sunt aceia care ajung să se remarce în ochii colegilor lor şi să devină liderii grupului.

Un grad ridicat de imbecilitate morală coincide atunci cu reprezentativitatea perfectă care face din individ purtătorul de cuvânt prin excelenţă al intereselor grupului şi, în aceeaşi măsură, îl înveşmântează cu o aură de calităţi morale şi intelectuale perfect fictive. Nu cunosc nici un singur lider stângist, PT-ist (Partidul Muncitorilor, n.t.), gay-ist, africanist sau feminist care să nu corespundă punct cu punct acestei descrieri, care, la rândul ei, corespunde tabloului clasic al isteriei.

Istericul nu simte ceea ce percepe, ci ceea ce-şi imaginează.

Când oratorul gay-ist arată cu degetul la prezenţa a o sută şi ceva de homosexuali în rândul celor cincizeci de mii de victime ale omuciderilor, drept dovadă că ar exista o epidemie de violenţă antigay în Brazilia, este evident că simţul lui natural al proporţiilor a fost înlocuit cu hiperbolismul retoric al discursului de grup care, în teatrul minţii sale, trece drept reacţie autentică la experienţa directă.

Când o soţie americană, înarmată cu instrumente legale pentru a distruge viaţa soţului ei în cinci minute, continuă să se plângă de discriminarea femeii, ea, evident, nu simte situaţia ei reală, ci drama imaginară consacrată de discursul feminist.

Fidel Castro şi prietenul Lulă.

Când preşedintele cel mai răsfăţat şi mai blindat din istoria noastră (Lula da Silva, n.t.), se văicăreşte că a primit mai multe lovituri de bici decât Iisus Hristos, el pur şi simplu nu se vede pe sine: vede un personaj de fantezie, creat de propaganda de partid, şi crede că acel personaj e el. Toate aceste persoane sunt isterice, în sensul cel mai exact şi mai tehnic al termenului. Şi dacă nu simt nici realitatea situaţiei lor personale imediate, cum ar putea ei să fie sensibili la apelul unui adevăr care nu ajunge la ei pe cale directă, ci prin cuvintele cuiva de care le e frică, pe care îl urăsc, şi pe care nu reuşesc să-l vadă decât ca pe un duşman care trebuie distrus?

Rădăcina oricărui dialog este dezinvoltura

imaginaţiei care se mişcă liber între perspective opuse, cum ar fi aceea a unui spectator de teatru care simte, ca şi cum ar fi ale lui, emoţiile fiecăruia dintre personajele aflate în conflict. Acesta este, de asemenea, fundamentul iubirii de aproapele şi al oricărei convieţuiri civilizate. Prezenţa unui număr mare de isterici în posturile înalte ale unei societăţi este o garanţie a degradării tuturor relaţiilor umane, a proliferării incontrolabile a minciunii, lipsei de onestitate şi crimei.

Istericii la putere şi animalizarea limbajului II

În penultimul stadiu al degradării culturale, limbajul îşi pierde orice referinţă la obiectele experienţei, şi se reduce la un ansamblu de semnale de recunoaştere de grup. Ceea ce spun indivizii nu mai are nimic de-a face cu fapte şi lucruri dintr-o „lume" obiectivă, ci exprimă doar reflexul de simpatie sau antipatie cu care membrii unui grup îi deosebesc pe cei „dinăuntru" de cei „dinafară". Atunci când ascultătorul unui discurs spune că „este de acord" sau că „nu este de acord", asta nu înseamnă că cele auzite, în conţinutul lor, reflectă sau neagă date accesibile ale experienţei sale reale, ci doar faptul că vorbitorul a folosit clişeele de limbaj care par să-l identifice ca membru al grupului sau ca străin, ca „prieten" sau ca „duşman".

Odată dispărut de la orizont cadrul exterior ce ar trebui să servească drept mediator între vorbitor şi ascultător, acordul sau dezacordul dintre aceştia se bazează acum doar pe semnalele unei identităţi colective recunoscute automat, aşa cum este, între câini şi lupi, mirosul organelor lor genitale sau al urmelor lor de urină de pe jos! Semnalele sonore emise sunt în continuare aceleaşi cu cele ale limbajului uman, dar regula semantică imanentă este aceea a comunicării animale. Dar este, de asemenea, clar, că acest tip de recunoaştere nu poate exprima un acord în înţelesul profund şi etimologic al inimilor care se întâlnesc.

Sentimentele personale nu sunt semne lingvistice, sunt date ale realităţii, care, tocmai de aceea, rămân inaccesibile uniformităţii codurilor de recunoaştere. Ar fi,

într-adevăr, de neconceput ca o modalitate de comunicare incapabilă de a cuprinde măcar datele experienţei exterioare şi publice să poată aborda materia mult mai delicată a sentimentelor individuale. Acestea se retrag la subsolul inconştientului şi inexprimabilului, ceea ce face şi mai emfatice şi viguroase, în compensaţie, ostentaţiile afinităţii de grup. Reflexul de aprobare sau de repulsie este exprimat cu o atât mai feroce intensitate cu cât corespunde mai puţin individualităţii experienţei interioare şi cu cât reflectă doar dorinţa de identificare cu un grup prin ostilitatea faţă de grupul opus.

Nu este de mirare că, odată eliminată posibilitatea de a exprima sentimente personale autentice, codul uniform care le înlocuieşte şi le întunecă, apelează, cu o frecvenţă tot mai mare, la expresia directă şi ostentativă a impulsurilor sexuale, care, deşi sunt de o exasperantă repetabilitate mecanică, simulează, în această nouă panoramă a relaţiilor umane, funcţia îndeplinită anterior de mărturisirile intime., A ieşi din dulap”, „a se autoasuma”, a se exhiba cu neruşinare prin cuvinte sau gesturi, nu mai are nimic dintr-o mărturisire: este înscrierea publică într-un grup de presiune, premiată imediat de manifestări generale de solidaritate. Ultimul stadiu este atins atunci când acest tip de comunicare se răspândeşte în afara conversaţiilor banale şi dezbaterilor de prăvălie, şi invadează sfera limbajului „cult” al ziarelor, dezbaterilor parlamentare şi tezelor academice.

În mod aproape obligatoriu, ceea ce azi trece drept „argument”, în aceste medii, este tiparul identificator care nu caută să conteste dovezile adversarului, nici măcar să-l seducă, ci doar să reitereze sprijinul celor care sunt de acord, să-şi facă numărul, să-şi crească puterea de presiune prin etalarea unei forţe colective unite, coerente, tot mai nerăbdătoare, tot mai intolerante. Nimeni nu dezbate pentru a arăta că are dreptate, ci doar pentru a-i separa, pe cei care sunt „de partea sa” de cei care sunt „de partea celorlalţi”. Discuţiile nu mai au obiecte: doar subiecte.

Când, în urmă cu treizeci de ani, comuniştii îşi numeau duşmanii „reacţionari”, aceasta corespundea unei catalogări ideologice precise, cu urme perceptibile în realitatea. Astăzi, când feministele enragées sau gay-istul isteric strigă împotriva „elitei patriarhale conservatoare şi sexiste”, ei fac referire la o entitate cu desăvârşire inexistentă. Elita din această ţară, ca de altfel şi cea din Europa şi Statele Unite ale Americii, este puternic feministă şi gay-istă. Resturi de sexism mai subzistă doar în rândul claselor mai joase şi un conservatorism moral autentic rămâne viu doar printre cei religioşi, cărora le este interzis accesul în mediile chique. Atunci de ce să ataci un dragon de hârtie? Tocmai pentru că este de hârtie. Nimic nu întăreşte şi mai mult unitatea şi agresivitatea unui grup de plin de ură decât atacul uşor, ieftin şi lipsit de riscuri împotriva unui duşman imaginar. Din mers, adevăratul duşman, poporul creştin, este pictat în culorile respingătoare ale clasei capitaliste, care îl dispreţuieşte şi îl marginalizează.

Dacă ar utiliza categorii sociologice obiective pentru a descrie situaţia, mai marii înflăcăraţi ai acestor mişcări ar trebui să recunoască faptul că nu luptă împotriva unei puteri discriminatoare, ci împotriva unor discriminaţi şi persecutaţi, oameni fără nicio şansă în mass-media, în cariere universitare şi sindrofiile de beautiful people. Ar fi foarte demoralizant.

Limbajul semnalelor animale evită acest pericol, sufocând realitatea sub apelul isteric al identităţii de grup.

Dreapta şi stânga, începutul şi sfârşitul îi propun astăzi cititorului o scurtă cercetare a istoriei ideilor. Ea ar putea fi destul de greoaie la început, dar va da roade bune pentru înţelegerea multor fapte ale vieţii actuale.

Inconstanţa şi varietatea discursurilor ideologice ale stângii şi ale dreptei, ca să nu mai vorbim de inversările lor frecvente şi grefările reciproce, fac atât de greu de înţeles conceptual diferenţa dintre aceste două curente politice, încât mulţi cercetători au renunţat să o mai facă şi au optat pentru a le lua drept simple etichete

convenţionale sau publicitare, fără vreun conţinut precis.

Alţii, văzând că zona de nediferenţiere dintre ele se lărgeşte în timp, au concluzionat că acestea aveau sens la început, dar au devenit progresiv inutilizabile ca noţiuni descriptive.

În ciuda acestor obiecţii rezonabile, denumirile de stânga şi dreapta încă servesc unor grupări politice active care, adesea, dându-le o încărcătură emoţională puternică, le folosesc nu numai ca simboluri pentru a se autoidentifica, ci invers, ca indicatori schematici prin care îşi conturează în imaginaţie figura adversarului lor ideal şi, o proiectează istoric asupra cutărui sau cutărui grup social.

Atunci când apare o situaţie paradoxală de acest fel, adică atunci când concepte prea fluide sau chiar goale de conţinut au totuşi o prezenţă reală, ca forţe istoric active, aceasta se întâmplă pentru că diferitele şi contradictoriile lor definiţii verbale nu sunt decât încercări parţiale şi eşuate de a exprima un dat din realitate, un adevăr din experienţă, a cărui unitate de semnificaţie, presimţită nelămurit, rămâne sub pragul conştienţei personajelor implicate şi nu poate fi desluşită decât prin analiza directă a experienţei ca atare, adică luată independent de formulările ei verbale istoric înregistrate.

Altfel spus: distincţia dintre dreapta şi stânga există în mod obiectiv şi este suficient de stabilă pentru a fi obiectul unui concept ştiinţific, dar ea nu constă în nimic din ceea ce dreapta sau la stânga spun fiecare despre sine sau una despre cealaltă. Constă într-o diferenţă dintre două percepţii ale realităţii, diferenţă ce rămâne constantă în decursul tuturor variaţiilor de semnificaţie ale termenilor respectivi şi care, odată înţeleasă, permite elucidarea unităţii aflate dedesubtul acestor variaţii şi explicarea modului în care acestea au devenit posibile istoric.

Cu ani în urmă am început să lucrez la o soluţie pentru această problemă şi, din când în când, mă întorc la ea din unghiuri diferite, observând întotdeauna că rămâne

valabilă.

Soluţia, într-o versiune dramatic prescurtată, este următoarea: dreapta şi stânga, cu mult înainte de diferenţe „ideologice” sau de program politic, sunt două moduri diferite de a experimenta timpul istoric. Aceste două moduri sunt ambele înrădăcinate în mitul fondator al civilizaţiei noastre, narativul biblic, care merge de la un „început” către un „sfârşit”, de la Facere la Apocalipsă. Vă rog să reţineţi că începutul se află într-un trecut atât de îndepărtat, anterior chiar şi măsurării timpului uman, încât nici măcar nu poate fi conceput istoric. Începe într-un „pretimp”, sau „nontimp”.

Începe în veşnicie. Sfârşitul, la rândul său, nu poate fi nici el considerat drept capitol al secvenţei temporale, pentru că este încetarea şi depăşirea parcursului istoric, „sfârşitul timpurilor”, atunci când succesiunea momentelor trăite se reabsoarbe în simultaneitatea eternităţii. Totalitatea timpurilor, prin urmare, are loc „în interiorul” eternităţii, exact aşa cum orice cantitate, oricât ar fi de imensă, este o submulţime a infinitului. Sf. Apostol Pavel a exprimat aceasta într-un mod exemplar, zicând: „În El [în Dumnezeu, în infinit, în veşnicie] trăim, ne mişcăm şi suntem [acţionăm şi existăm istoric, adică în timp]”. A fi încadrat în montura veşniciei este un element esenţial al structurii înseşi a timpului. Fără a avea ca reper simultaneitatea, succesiunea ar fi imposibilă: însăşi ideea de timp s-ar prăbuşi într-o pulbere de clipe fără legătură între ele. Nu trebuie, prin urmare, să ne mire că formarea conştiinţei istorice a avut loc în cadrul moştenirii iudeo-creştine, ca unul dintre roadele cele mai tipice ale acesteia. Dar atunci când, între secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea, această conştiinţă se consolidează ca domeniu independent şi înfloreşte într-o varietate de manifestări, între care „ştiinţa istorică”, „filosofia istoriei”, precum şi moda ideilor de „progres” şi „evoluţie”, în aceeaşi clipă montura veşniciei dispare, iar dimensiunea temporală ajunge să ocupe întregul câmp vizual dominant din punct de vedere social.

Unul dintre primele consecinţe ale acestei restrângeri a orizontului este ceea că ideile de „început” şi „sfârşit”, care deja nu se mai referă la o dimensiune supratemporală, ajung să fie concepute drept simple capitole „în interiorul” timpului – o lipsă de coerenţă aproape comică, ce va infecta cu germenii iraţionalităţii multe realizări ale unei ştiinţe ce se anunţa promiţătoare. Printre nenumăratele manifestări ale teratologiei intelectuale, ce absorb de atunci atenţia oamenilor de bine, se remarcă, de exemplu, încercările de a data începutul timpurilor pornind de la un presupus început al materiei, ca şi cum legile care au determinat formarea materiei nu ar fi trebuit să-l preceadă dintotdeauna; sau eforturile patetice de a cuprinde întregul ansamblu al parcursului istoric într-un sistem de „legi”, care chipurile ar duce la un anumit stadiu final, ca şi când acel stadiu final ar fi altceva decât un alt eveniment dintr-o secvenţă destinată să continue fără un termen previzibil.

Dacă în sferele superioare ale gândirii înfloresc atunci peste tot concepţii puerile, care parazitează atenţia pentru câteva decenii, pentru ca apoi să fie aruncate la lada de gunoi a uitării, tulburarea generală a percepţiei timpului nu putea să nu se manifeste, de asemenea, şi chiar cu o claritate mai mare, în domenii mai grosiere ale activităţii mentale umane, cum ar fi politica. Iar aici, reperele eterne ale timpului, reduse la capitole specifice ale secvenţei temporale, ajung să fie experimentate ca două simboluri legitimatoare ale autorităţii politice.

Pe de o parte, simpla vechime temporală a puterii existente (care, în realitate, putea să nici nu fie chiar atât de veche, ci doar mai veche decât cea a duşmanilor săi), părea a o investi cu o aură cerească. Faimosul „drept divin al regilor”, care de fapt nu era o instituţie foarte veche, ci rezultatul mai mult sau mai puţin recent al tăierii cordonului ombilical ce lega puterea reală de autoritatea Bisericii, nu este decât traducerea în limbaj juridico-teologic a unei trăiri a timpului care identifica vechimea relativă cu originea absolută.

Pe de altă parte, perspectiva Judecăţii de Apoi, cu răsplătirea celor drepţi şi pedepsirea celor răi, odată cu resorbţia timpului în veşnicie, a fost înghesuită în interiorul imaginii viitoare a unei împărăţii pământeşti a dreptăţii şi a păcii, a unui sistem politic desăvârşit, care, în mod paradoxal, ar fi, în acelaşi timp, sfârşitul istoriei şi continuarea istoriei.

Aceasta este originea respectivă a „reacţionarilor" sau „conservatorilor" şi a „revoluţionarilor" sau „progresiştilor". Dreapta şi stânga modernă rezultă din adaptări degradante ale unor simboluri mitologice, răpite veşniciei, comprimate în dimensiunea temporală şi preschimbate în zei de ocazie. Este evident că, în structura timpului real, nu există nici vechime sacră nici apocalipsă terestră – nici drept divin al regilor nici carisma profetului revoluţionar. Ele sunt, şi una şi cealaltă, mai puţin decât mituri (pentru că eu folosesc termenul „mit", în sensul nobil al narativului arhetipal, şi nu ca opus al „adevărului"). Regele nu este puterea lui Dumnezeu şi revoluţionarul nu este un profet. Sunt doar doi indivizi care se cred importanţi, primul pentru că ia vechimea familiei sale drept începutul timpurilor, al doilea pentru că atribuie proiectelor sale de guvernare măreţia mitică a Judecăţii de Apoi.

Dreapta şi la stânga au trecut prin nenumărate variaţii şi combinaţii şi de-a lungul ultimelor două secole. Dar, oriunde se profilează cu forţă suficientă pentru a se confrunta pe scena politicii, această distincţie rămâne în fundalul discursurilor lor respective: dreapta este ceea ce se legitimează în numele vechimii, al experienţei consolidate, al cunoaşterii dobândite, al siguranţei şi al prudenţei, chiar şi atunci când, în practică, uita experienţa, dispreţuieşte cunoaşterea, şi, comiţând tot felul de nesăbuinţe, pune în pericol siguranţa generală; stânga este aceea care îşi arogă în prezent autoritatea şi prestigiul unei frumoase lumi viitoare a dreptăţii, păcii şi libertăţii, chiar şi atunci când, în practică, răspândeşte răul şi nedreptatea în doze mai mari decât tot ceea ce s-a

acumulat în trecut.

Faptul că, de atâtea ori conţinuturile discursurilor de dreapta şi de stânga se amestecă şi se confundă se explică uşor de prin însăşi precaritatea simbolurilor lor iniţiale de referinţă – vechimea şi viitorul –, care, neputând descrie realitatea concretă, cer în mod dialectic să fie completate de contrariile lor, făcând să răsară, în cadrul fiecăreia dintre cele două regiuni de mentalităţi aflate în luptă pentru a se deosebi şi a se întrece una pe alta, o zonă care nu este antagonică adversarei sale, ci este imitaţia ei. Astfel, de exemplu, permanenţa conservatoare poate fi proiectată în viitor, într-un fel de utopie a existentului, ca aventurile coloniale prin care regii promiteau răspândirea credinţei. Şi astfel, ipotetica lume viitoare a revoluţionarului caută să se înveşmânteze în prestigiul începuturilor, prezentându-se ca restauraţia unei vârste de aur pierdute, ca în teoria „bunului sălbatic” a lui Rousseau, sau în „comuna primitivă” a lui Karl Marx. Este inevitabil, prin urmare, ca, în conţinutul discursurilor lor, să se confunde uneori, dar numai retoric, pentru că, în sfera acţiunii practice, atât reacţionarul cât şi revoluţionarul sunt fiecare ataşaţi ferm de orientarea sa în timp.

Prin această distincţie, este posibil să se înţeleagă unitatea dintre diferitele tipuri istorice de conservatorism şi stângism, a căror varietate, altfel, ne-ar dezorienta. Un adept al capitalismului liberal clasic, prin urmare, ar putea fi un stângist în secolul al XVIII-lea, pentru că paria pe o utopie de libertate economică, a cărei experienţă concretă nu o avea într-un univers al mercantilismului şi etatismului monarhic. Dar este un conservator în secolul al XXI-lea, deoarece vorbeşte în numele experienţei a doua secole de capitalism modern şi deja nu mai încearcă să ajungă la un paradis libertarian, ci doar să păstreze, cu prudenţă, intacte, mijloacele de acţiune ce s-au dovedit capabile să promoveze prosperitatea generală. Poate, însă, să devină un revoluţionar în clipa următoare, atunci când pariază pe faptul că expansiunea generală a economiei de piaţă va produce utopia globală a unei lumi fără violenţă. În fiecare

etapă a acestor transformări, coeficientul de stângism şi conservatorism al poziţiei sale poate fi măsurat cu o precizie rezonabilă.

Este inevitabil, de asemenea, ca cel puţin în anumite momente ale procesului, cei de stânga şi cei de dreapta să se înşele profund în aprecierea proprie sau a adversarilor lor. De partea celor de dreapta, atât în prezent, cât şi de-a lungul întregului secol XX, marea iluzie este aceea a echivalenţei. Fiindcă sunt obişnuiţi cu ideea că dreapta şi stânga există, ca date mai mult sau mai puţin stabile ale ordinii democratice, ei cred că această ordine poate fi păstrată intactă şi că, pentru aceasta, este posibilă „educarea" stângiştilor, aşa încât ei să respecte regulile jocului şi să nu mai încerce să distrugă ordinea existentă. De partea stângistă însă, această acomodare este imposibilă. În lumea celor de dreapta pot există oameni de dreapta şi de stânga, dar, în lumea stângiştilor, numai stângiştii au dreptul de a exista: venirea împărăţiei stângii constă, în esenţă, în eliminarea tuturor celor de dreapta, eradicarea completă a autorităţii vechiului. Din aceste motive, SUA şi-au retras paşnic trupele din ţările europene ocupate după Cel de-al Doilea Război Mondial, crezând că ruşii vor face la fel, în timp ce ruşii, dimpotrivă, trebuiau să rămână acolo oricum, deoarece, din perspectiva revoluţiei, sfârşitul unui război era doar începutul altuia şi altuia şi altuia, până la extincţia definitivă a capitalismului. Succesiunea aproape incredibilă de eşecuri strategice ale dreptei în lume se datorează, în fond, unei limitări structurale a conservatorismului: eliminarea completă a stângii ar fi o

Utopie, dar dreapta nu poate deveni utopică fără a înceta să fie ceea ce este şi a deveni ea însăşi revoluţionară, absorbind valori şi simboluri ale stângii până la distrugerea ordinii statornicite pe care dorea să o păstreze. Fascismul, aşa cum a demonstrat ca Erik von Kuenhelt-Leddin în clasicul „Leftism: From de Sade and Marx to Hitler and Marcuse" (1974), se naşte din stânga şi ia pe sus dreapta, în iluzia suicidă a revoluţiei

contrarevoluţionare. A fi de dreapta înseamnă a oscila permanent între o toleranţă debilitantă şi accese periodice de ură răzbunătoare necontrolată şi aproape întotdeauna zadarnică. Dar, dreapta din Brazilia este în descompunere de decenii şi nu are niciun haz să vorbim despre ea. Stânga, la rândul său, fiindcă se sprijină integral pe imaginea în mişcare a unui viitor ipotetic, nu poate să se judece pe sine însăşi după standardele existente în prezent, condamnate „a priori”, ca reziduuri ale unui trecut abominabil. Singurul său angajament este faţă de viitor, dar cea care inventează acest viitor, şi îl modifică după necesităţile strategice şi tactice ale prezentului, este ea însăşi. Printr-o fatalitate constitutivă a simbolului său fondator, ea este întotdeauna legiuitorul, care, neavând nicio autoritate deasupra lui, legiferează în cauza proprie, face ce vrea, şi, în ochii săi, are dreptate în toate împrejurările, îmbătându-se în contemplarea deşartă a unei imagini de puritate şi sfinţenie infinite, chiar şi atunci când se bălăceşte într-o mocirlă de crime şi fărădelegi incomparabil mai mari decât toate relele din trecut, pe care promitea să elimine. A fi de stânga înseamnă a trăi într-o stare de dezorientare morală profundă, structurală şi incurabilă. Înseamnă a-ţi afunda mâinile în sânge şi fecale, jurând că le scalzi în apele purificatoare ale răscumpărării divine. De aceea, nu ar trebui să surprindă faptul că partidul cel mai tâlhăresc, cel mai criminal, cel mai pervers dintre toate din istoria noastră, partidul prieten cu narco-guerrilheiros şi dictatori genocidari, partidul care a aplaudat lichidarea a zeci de mii de cubanezi neînarmaţi, în timp ce o condamna cu paroxisme de indignare pe cea a trei sute de terorişti brazilieni, partidul care condamnă atentatele cu bombă atunci când au loc în din Spania, şi le aplaudă pe cele săvârşite în Brazilia, partidul care a instituit corupţia şi şpaga ca sistem de guvernare, este, de asemenea, partidul care se bate în piept cel mai tare, atribuindu-şi cele mai înalte merite şi ridicându-se în slăvi.

A fi de stânga înseamnă a fi exact asta.

* * *

Dreapta şi stânga sunt politizări ale unor simboluri mitologice, al căror conţinut originar a devenit inaccesibil în experienţa obişnuită. Ele vor exista atât timp cât vom rămâne în ciclul modern, a cărei soartă esenţială, aşa cum bine a văzut Napoleon Bonaparte, este aceea de a politiza totul şi de a ignora tot ceea ce este mai presus de politică. Ele nu vor exista pentru totdeauna. Dar, atunci când vor înceta să mai existe, politica va fi pierdut cel puţin o mare parte din spaţiul pe care l-a uzurpat altor dimensiuni ale existenţei.

Dreapta, stânga şi moderaţia

Dacă aş da pe stradă peste vreunul dintre politicienii noştri aşa-numiţi de „dreapta", i-aş pune următoarea întrebare: „Vrei dumneata să distrugi stânga, s-o distrugi politic, social, cultural, astfel încât ea să nu se mai ridice vreodată în picioare, şi însuşi faptul de a fi stângist să devină o ruşine pe care nimeni să nu îndrăznească să o mărturisească în public?" Sunt sigur că răspunsul nefericitului va fi „Nu" şi va fi, probabil, însoţit de grimasele obişnuite de pretins dezgust cu care băieţii buni de dreapta se distanţează de orice fel de „extremism". Ei bine, faptul este că ceea ce dreapta nu vrea să facă stângii este ceea ce stânga deja i-a făcut dreptei. Moderaţilor le place şi cu unii, şi cu alţii

La urma urmei, nevoia de a-şi etala moderaţia o simte numai acela care se ruşinează de propria sa opinie într-atât încât recunoaşte, cu capul în jos şi cu umilinţă, că ea are o oarecare valoare numai când este utilizată în doze moderate. În doze moderate, fiule, până şi stricnina are o valoare. Doar că ceea ce este fără îndoială bun, cum ar fi inteligenţa, frumuseţea, sfinţenia sau de sănătatea, valorează cu atât mai mult cu cât este mai mare doza. Stânga a reuşit să-i convingă chiar şi pe oamenii de dreapta că nicio doză de stângism nu este excesivă, aşa încât dl. Luis Inácio Lulă, vânzându-şi o imagine de moderat, nu se jena să prezideze Forumul de la São Paulo de mânuţă cu un notoriu extremist, asasin şi traficant de droguri, dl. Manuel Marulanda (şef al grupării narco-

teroriste FARC, din Columbia n.t.), şi cu atât mai puţin s-a sfiit vreodată să-i fie partener domnului Fidel Castro, care este extremismul de stânga întrupat.

Deja bărbaţii „dreptei” – spun „bărbaţi” cum grano salis („nu chiar în serios”, n.t.) – ar prefera să moară, mai curând decât să fie văzuţi alături de cineva care le pare a fi mai de dreapta decât ei.

Păcălirea Americii: cum a întors KGB-FSB America împotriva ei înşişi

Dacă este ceva evident, este că naraţiunea predominantă din media, industria divertismentului şi cercurile intelectuale, atunci când nu determină cursul evenimentelor politice, va sfârşi prin a-l determina mai curând sau mai târziu. În Statele Unite naraţiunea predominantă reprezintă ecoul, punct cu punct, cel puţin în ultimele trei decade, fără a menţiona sursa, desigur, a propagandei anti-americane care a fost pusă în circulaţie de către guvernul URSS încă de la sfârşitul celui de al doilea război mondial. Nu există acuzaţie, mit defăimător, stereotip acuzator care să nu fie absorbit de către mediile formatoare majore de opinii şi trecut către populaţie ca fiind produs autohton, made-in-usa, ca un lucru de bun simţ, ca o credinţă spontană a populaţiei înseşi, ca producţia unor oameni cumsecade. De la cazurile McCarthy, Alger Hiss şi Rosenberg şi de atunci înainte, nu a fost minciună sovietică care să nu fie primită cu bucurie şi susţinută de către establishmentul cultural şi care să nu fie contrazisă cu probe documentare irefutabile treizeci sau patruzeci de ani mai târziu, fireşte, prea târziu pentru a mai produce efecte politice care să răstoarne răul făcut (vezi Ronald Radosh, Dosarul Rosemberg, 1997; E. Stanton Evans, Pus pe lista neagră de către Istorie, 2007; Christina Shelton, Alger Hiss: De ce a ales trădarea, 2012). Cum materialul brut al acestor escrocherii apărea întotdeauna restilizat în limbajul local şi adaptat la sentimentele publicului american, nimeni sau aproape nimeni nu şi-a amintit să cerceteze dâra lăsată de aceste infamii de la origine. În orice caz nimeni care să ducă treaba până la

bun sfârşit, ştiind ceea ce a spus Malachi Martin odată: că de peste un secol a fost o singură forţă acţionând constant pe scena internaţională, şi aceea este URSS.

Celelalte personaje nu au acţionat la iniţiativa proprie; s-au mulţumit să se se adapteze stângaci la situaţiile create de Uniunea Sovietică ca regizor, ale cărui calcule au anticipat şi au fost avantajate de reacţiile celorlalte personaje. Orice a fost prezentat în occident, fie că a fost lăudat sau criticat, ca „anti-comunism" nu a mers niciodată mai departe decât un răspuns plat şi slab al unor victime năucite faţă de o strategie cuprinzătoare, de termen lung, din care nu întrezărea decât o palidă şi fragmentară imagine. Puţine lucruri ilustrează mai bine noţiunea de „răspuns pasiv" ca politica americană de „îndiguire" care îţi doreşte să pună un set de graniţe expansiunii Imperiului Sovietic, o politică care, la timpul său, era văzută de minţile înguste din occident ca o capodoperă a geniului strategic şi pe care ipocrizia comunistă, de abia ţinându-şi râsul, la condamnat cu mare tam-tam ca fiind epitomul intruziunii imperialismului yankeu. Toată această politică a sfârşit prin a lega mâinile occidentului însuşi, în timp ce URSS-ul îşi răspândea cu mare libertate tentaculele prin Asia, Africa, America latină şi, firește, în sferele cele mai înalte ale intelectualităţii şi media americane. Însă probabil că capodopera neajutorării este insistenţa cu care falsa deşteptăciune a guvernelor occidentale insistă pe jocul aşa zişilor anti-comunişti de extremă stânga împotriva URSS. Ei susţin asta în speranţa de a diviza baza comunismului, pe când în fapt acele propuneri ale stângiştilor zişi democratici au fost deja integrate în planurile sovietice pentru marea farsă a „prăbuşirii Uniunii Sovietice", care în mai puţin de o decadă au transfigurat pe jumătate moarta mişcare comunistă într-o resurecţie triumfătoare şi o succesiune de victorii spectaculare (vezi Jean-François Revel, Ultima ieşire din Utopie; Supravieţuirea socialismului în era post-sovietică, 2009) aici fiind inclusă, nu mult mai târziu, alegerea unuia dintre cei mai supuşi slujitori ai ideologiei

pe postul de Preşedinte al Statelor Unite ale Americii. Chiar şi cei mai legitimi conservatori insistă în a vedea transformările societăţii americane spre stânga politică ca rezultat al unor procese interne şi ca o consecinţă a agendei de stânga a detestaţilor liberali şi nu admit nici în ruptul capului că nu au avut niciodată iniţiativa în niciunul dintre aceste procese, ci au fost mereu doar un ecou şi un traducător în limbajul tradiţional al democraţiei al sloganurilor şi clişeelor propagandei Internaţionalei Comuniste. Vrăjiţi de un fel de patriotism cognitiv, crema conservatorilor americani îşi imaginează că în ţara lor de baştină rezidă sursa creativă a orice se întâmpla bun sau rău în lume, aşa că sfârşesc prin a proiecta o perdea de invizibilitate asupra adevăraţilor autori ai acestor transfornări. Temându-se mai presus de orice de a nu fi numiţi „teoreticieni ai conspiraţiilor" aceşti gardieni devotaţi ai americanismului se agaţă cu încăpăţânare de câteva explicaţii care par credibile publicului general, adică exact acel public care este cel mai puţin calificat să emită o opinie sau să judece o problemă din acest labirint întunecat. Din teama de a nu deveni ţinta râsetelor celor ignoranţi, conservatorii se coboară la nivelul prostiei de rând, sacrificându-şi inteligenţa într-un ritual de auto-castrare pe altarul aparenţelor respectabile. Vreţi şi alt exemplu? Mărturie după mărturie, document după document dovedesc că radicalismul islamic nu a izvorât spontan din interiorul societăţii islamice şi a culturii islamice ci a fost creat de serviciile de spionaj sovietice şi sunt în continuare monitorizate de agenţi ruşi (citiţi Ion Mihai Pacepa la http://wwwinationalrewiew.com/articles/218533/russian-footorints/ionmihai-pacepa sau Claire Berliński la tră: //www.tabletmag.com/jewishnews-and-politics/103576/the-cold-wars-arab-spring). Cu toate astea guvernul american continuă să-l trateze pe Vladimir Putin ca pe cel mai de încredere partener, pe când intelectualii conservatori produc tone de retorică creştină pioasă în care aruncă vina terorismului asupra tradiţiilor coranice de sec. XIII,

ajutând în felul ăsta şi mai mult camuflajul KGBFSB sub veşmânt islamic, ceea ce şi era planul sovietic de la început.

Electorat şi militantism

Această serie de articole a fost scrisă de Olavo de Carvalho în 2010, înaintea alegerilor prezidenţiale din Brazilia. Veţi vedea de ce seria despre militantism este importantă pentru dreapta românească, deşi nu vorbeşte de România, ci de o tară aflată la antipozi.

Dreapta românească – despre care sperăm cu toţii să se definească politic, să fie o dreaptă adevărată, curajoasă, principială, lucidă – va trebui să înţeleagă bine cu ce se confruntă în lupta politică, să renurile la iluzii.

Stânga nu e nicidecum „o dreaptă în oglindă", o forţă politică de aceeaşi natură cu dreapta, de care diferă doar ca doctrină.

Stânga, în cazul României, e o caracatiţă uriaşă provenită din regimul comunist, ilegitim şi criminal, caracatiţă care nu se mulţumeşte decât cu puterea absolută, Partidul-Stat. Ea e obişnuită să deţină controlul asupra instituţiilor Statului, economiei, politicii, mass-mediei. Reacţionează violent şi agresiv chiar şi numai la ideea de a pierde parţial acest control – e şi explicabil, ceea ce ar pierde este enorm, bani, putere, privi leii, dar, mai ales în ultimul timp, se conturează şi perspectiva puşcăriei, întrucât imperiul construit de stânga de atâtea decenii e constituit din crime şi din fraude, iar Băsescu a reuşit să facă în aşa fel încât justiţia să înceapă să funcţioneze chiar şi în privinţa unor infractori care se credeau mai presus de lege.

În cazul Braziliei, stânga e tot o caracatiţă, revoluţionară, în curs de a instaura comunismul, dar se comportă foarte asemănător tovarăşei ei din România. Nu se mulţumeşte cu altceva decât controlul total asupra societăţii, nu se supune, decât aparent, jocului democratic, urmăreşte, de fapt, o preluare ireversibilă a tării. Nu acceptă alternanta la guvernare, decât tactic, până se vede la putere. Ca şi în România, în Brazilia, caracatiţa stângii

are conexiunile ei mafiote, crimele ei nelustrate din trecut – când acţiona mai ales prin terorism, la comandă sovietocubaneză – precum şi enorme afaceri de corupţie. Militanţii ei sunt extrem de bine antrenaţi şi dresaţi ideologic în tehnica revoluţionară de tip gramscist, care se bazează în cea mai mare măsură pe cucerirea, în primul rând, a hegemoniei culturale, ocupând tot mai mult spaţiu în discursul public, mass media, educaţie, Biserică, biblioteci.

Din acest motiv, nici în România, nici în Brazilia, lupta politică nu se duce numai la nivel de competiţie electorală. Obiectivul acestei lupte nu este doar obţinerea unor funcilii politice nominale. Dreapta nu trebuie să se bazeze doar pe electoratul volatil pe care îl cheamă s-o sprijine din 4 în 4 ani. Are şi ea nevoie de militanţi, cultivaţi, pregătiţi şi motivaţi. Pentru că stânga are militanţi, armate de trepăduşi, agitatori, propagandişti, răspândaci, activişti, care ştiu să se infiltreze în toate instituţiile Statului şi nu vor altceva decât controlul total al societăţii, de la cultură, până la economie – toate aceste domenii constituind, din punctul de vedere al stângii, câmpul de bătaie al luptei politice.

Din păcate, deocamdată, dreapta pare să înţeleagă prin „luptă politică" numai activităţile legate de alegeri.

Dacă lucrurile rămân aşa, dreapta va fi condamnată să fie mereu „învinsă de Securitate" – şi chiar dacă câştigă, oficial, alegeri, să nu poată guverna, din cauza sabotajului militanţilor stângii, sau să se transforme în marionetă a stângii – întâi să judece şi să vorbească în termenii stângii, apoi să guverneze cum vrea stânga. (*Anca Cernea*)

Electorat şi militantism

Diferenţa dintre electorat şi militantism este cea dintre un gaz şi un solid. Primul se poate concentra asupra unui punct pentru câteva momente, dar, în cele din urmă, va fi dispersat în aer în mod spontan. Cel de-al doilea poate fi mutat din loc doar cu un oarecare efort, proporţional cu masa şi greutatea sa.

Următoarele alegeri vor pune faţă în faţă rezistenta

masivă şi greutatea formidabilă a celui mai mare militantism organizat care a existat vreodată în tară, substanţei gazoase a unui electorat comprimat în grabă, anarhic, într-un vas care curge din toate părţile.

Masa de militanţi, antrenată pentru a comite fără remuşcări toate crimele necesare perpetuării la putere a conducerii sale, deja a transmis clar mesajul că orice încercare de a face publice aceste crime va fi considerată drept un atac la democraţie şi – în aceşti termeni – „împotriva libertăţii presei”. Nu fiţi surprinşi de enormitatea acestei afirmaţii. Ea nu face decât să arate că inversarea revoluţionară dintre subiect şi obiect a devenit deja automată în mintea maselor militante, într-atât încât este deja o a doua natură. Nicio doză de fapte şi argumente nu poate face nimic în această situaţie. Nu poate face nimic în această situaţie judecata pasageră şi difuză a milioanelor de alegători.

Militantismul nu este o tendinţă de opinie: este o forţă fizică.

Problema, prin urmare, nu este a şti cine va câştiga alegerile: este a şti dacă această forţă poate fi controlată doar prin simpla presiune a unui gaz. Odată încheiate alegerile, din două una: fie militantismul va ieşi mai puternic, fie mai furios. Pericolul pe care îl reprezintă este aceeaşi în ambele cazuri.

Spun asta pentru un motiv foarte simplu. Un partid politic există pentru a concura pe funcţii elective, a le ocupa un anumit timp şi a ceda locul partidelor adversare, atunci când a fost învins în alegeri. Încap în această definiţie PSDB, DEM, PMDB şi alte câteva grupări. Dar masa de militanţi PT şi proPT s-a născut şi s-a constituit pentru obiective infinit mai ample decât cele ale oricăruia dintre aceste partide. Ea funcţionează pe toate fronturile vieţii sociale şi culturale, cu scopul schimbării complete şi ireversibile a societăţii – ceea ce înseamnă controlul definitiv, şi nu doar temporar, monopolist, şi nu împărţit, al mijloacelor de acţiune politică. Ea nu ocupă spaţii pentru termenul unei gestiuni, ca un candidat ales: le ocupă o

dată pentru totdeauna, luând drept ameninţare de „lovitură de stat” orice încercare de a o scoate de pe teritoriul cucerit.

Dacă va câştiga, sistemul PT va trece cu siguranţă la „saltul calitativ”, care se pregăteşte de mai mult de două decenii pentru a înlocui guvernul de tranziţie (căci aşa se autodefineşte guvernul lui Lulă în discuţiile interne ale partidului), începutul „construcţiei socialismului”.

Şi dacă va pierde? Un partid politic învins se pregăteşte pentru revanşă în următoarele alegeri: militantismul revoluţionar, în această situaţie, se mobilizează pur şi simplu pentru a apăra poziţiile ocupate, pentru a se asigura că rezultatul alegerilor nu va submina în niciun fel puterea de care se bucură, în guvern şi în afara lui. Acum, una dintre cele mai clare expresii ale acestei puteri este dominaţia pe care militanţii o au asupra serviciului public federal. Guvernul poate trece în alte mâini, dar Statul va rămâne PT.

Un preşedinte antipetist va trebui să aleagă: fie va guverna înconjurat de duşmani, care vor face tot ce pot ca să boicoteze ordinele lui, fie va încerca să demoleze maşinăria militantismului, care a pus stăpânire pe Stat. În primul caz, va fi zi şi noapte bântuit de spectrul paraliziei şi al eşecului. În cel de-al doilea, se va confrunta cu greve, ocupaţii interminabile de clădiri publice, tot felul de revolte, şi, în cele din urmă, posibilitatea unei insurecţii armate.

Datorită Forumului de la São Paulo, această ultimă ipoteză este astăzi mult mai posibilă decât în anii ’60, nu doar în Brazilia, ci şi în întreaga Americă Latină. Bandele de gherilă din epoca trecută, vag articulate de OLAS, Organizaţia Solidarităţii Latino-Americane, erau doar copii, în comparaţie cu puterea monstruoasă a celei mai mari organizaţii politicocriminale constituite vreodată pe continent (sub protecţia aceleaşi mass-media pe care, acum, nerecunoscătoare, o acuză de intenţie de lovitură de stat).

Întrebarea pe care mi-o pun este dacă politicienii

care sunt morţi de groază faţă de simpla ipoteză de a fi suspectaţi că sunt „de dreapta” sunt gata de a înfrunta un lucru mai periculos decât o competiţie electorală ordonată şi paşnică. Dacă nu, atunci pregătiţi-vă.

Indiferent dacă alegerile vor fi câştigate sau pierdute, pregătiţi-vă.

Gândiţi-vă la asta

Una dintre caracteristicile constante ale vieţii braziliene este coexistenţa a doua tipuri de politică, de natură diferită şi fără comunicare între ele: pe de o parte, politica „profesională”, al cărei unic scop este ocuparea de funcţii publice, înţelese ca poziţii privilegiate pentru obţinerea unor beneficii personale sau de grup (însoţite sau nu de bune intenţii de guvernare); de cealaltă parte, politica revoluţionară, angajată în cucerirea puterii totale asupra societăţii şi introducerea de modificări structurale ireversibile.

Cea de a doua utilizează ocazional instrumentele celei dintâi, dar, mai ales, şi le crează pe ale ei proprii, pe care cea dintâi nu le cunoaşte. „Mişcările sociale”, antrenarea maselor formidabile de militanţi gata de orice, ocuparea de spaţii, nu numai în administraţia federală, ci în toate domeniile de importantă strategică vitală şi, nu în ultimul rând, cucerirea hegemoniei culturale se numără printre aceste instrumente, care, pentru omul politic „profesional”, sunt îndepărtate şi chiar de neînţeles, într-atât de obsesivă şi de autocastrantă este concentrarea sa asupra simplei dispute electorale pentru funcţii.

Următoarele alegeri prezidenţiale vor pune faţă în faţă, într-o dispută inegală, armele politicii revoluţionare cu cele ale politicii „profesioniste”. Acestea din urmă constau doar în mijloacele obişnuite de propagandă electorală, în timp instrumentele celei dintâi cuprind ansamblul tuturor mijloacelor disponibile de acţiune asupra societăţii: omul politic „profesionist” are de partea sa doar alegătorii, care se manifestă o dată la fiecare patru ani, iar apoi îl uită sau ajung să-l urască. Cel revoluţionar are vastul militantism organizat, dăruit unei lupte zilnice şi

constante, gata de a ucide şi de a muri pentru cel care îi întruchipează aspiraţiile, în ultimele decenii, expansiunea masivă a politicii revoluţionare i-a pus pe politicienii „profesionişti” într-o poziţie de neputinţă aproape absolută care reduce la neant avantajele unei eventuale victorii în alegeri.

Dacă este ales, Dl. José Serra, va trebui să comande o maşinărie de stat dominată, de sus până jos, de adversarii săi, începând cu cei opt judecători lulişti de la Curtea Supremă Federală. PT (Partido dos Trabalhadores, Partidul Muncitoresc – n.t.) şi partidele sale aliate comandă, în plus, o reţea de organizaţii militante, cu câteva milioane de membri fideli, gata să ocupe străzile strigându-şi lozincile împotriva noului preşedinte, la primul apel al liderilor lor. Ei comandă, de asemenea, muncitorimea din toate industriile strategice, precum şi reţeaua de tabere MST (Movimento dos Trabalhadores Sem Terra – Mişcarea Muncitorilor Fără Pământ, organizaţie revoluţionară violentă care ocupă proprietăţi private, ferme n.t.) împrăştiate pe toate principalele autostrăzi federale şi statale: pot paraliza întreaga tară peste noapte. Domnesc, în afară de asta, asupra unui mediu psihosocial complet sedus de clişeele şi cuvintele lor de ordine, cărora nici duşmanii lor cel mai înverşunaţi nu îndrăznesc să li se opună direct.

Numai politica revoluţionară înţelege ceea ce este puterea în sensul său de fond. Tipul vechi de politician „profesionist” înţelege doar disputa pentru funcţii, confundă mandatul legal cu posesia efectivă a puterii. Fără militantism, fără ocupare de spaţii, fără război cultural, nu există deţinerea puterii. Fernando Collor de Mello a plătit scump faptul că a ignorat această distincţie elementară: s-a bazat pe iniţiativa spontană a alegătorilor săi – o masă dispersată şi amorfă, incapabilă a face faţă forţei organizate a militantismului.

Nu întrevăd la orizont nici cel mai mic semnal că suporterii Domnului José Serra ar fi învăţat lecţia: hipnotizaţi de speranţa victoriei electorale, ei nu văd că tot

ceea ce-şi doresc este să pună la preşedinţie un om izolat, fără sprijin militant, ancorat doar în puterea difuză şi simbolică a „opiniei publice”, – un om care, la cea mai mică umbră de alunecare, va avea împotriva lui ura militantismului revoluţionar explodată în stradă şi va fi măturat de pe scena politicii, cu aceeaşi uşurinţă ca şi fostul Preşedinte Collor.

De cel puţin douăzeci de ani îi avertizez pe fruntaşii antipetişti că votul, chiar cu o covârşitoare majoritate, nu garantează nimănui că va rămâne la putere: ceea ce îi garantează aceasta este militantismul, masa organizată, gata să-l sprijine pe cel ales, nu numai în momentul scurt al votului, ci în fiecare zi, şi prin toate mijloacele. Priviţi situaţia guvernatoarei din Rio Grande de Sul şi veţi înţelege ceea ce spun: atunci când opoziţia s-a lăudat că ar fi „şters PT din Statul gaucho”, nu şi-a dat seama că nu a făcut altceva decât să-l alunge dintr-o funcţie publică. Nu dispreţuiesc victoriile electorale, dar ştiu că, prin ele însele, ele nu decid nimic pe termen lung. Şi nu mi se pare că, până în prezent, forţele de opoziţie ar fi luat act de aceasta.

Militantism şi realitate

A fi militant înseamnă a fi înserat într-o organizaţie politică, subordonat unei linii de comandă şi înconjurat de o atmosferă de camaraderie şi de complicitate cu membrii aceleiaşi organizaţii. A fi simpatizant sau „tovarăş de drum” înseamnă a fi cufundat în această atmosferă, ascultând de aceeaşi linie de comandă, nu dintr-un angajament formal, ca militanţii, ci din obişnuinţă, din interes, sau pentru comuniunea emoţională.

Fără o reţea de militanţi, simpatizanţi şi tovarăşi de drum, nu există acţiune politică. Având această reţea, acţiunea politică, dacă nu este limitată de factori externi consolidaţi istoric – religia şi cultura, în primul rând – se poate extinde la toate domeniile vieţii sociale, chiar şi la cele mai îndepărtate de „politică”, în sens strict, ca de exemplu, grădiniţele de copii, cabinetele de consiliere psihologică şi sexuală, artele şi spectacolele, cultele

religioase, campaniile de caritate, până şi convieţuirea în familie. Diferenţa dintre partidele constituţionale normale şi partidele revoluţionare este aceea că primele îşi limitează sfera de acţiune la zona permisă de cultură şi de religie, în timp ce partidele revoluţionare distrug cultura şi religia, pentru a le remodela după chipul şi semănarea idealurilor lor politice.

Abolind frâiele tradiţionale – ceea ce este foarte uşor, într-o tară cu o cultură superficială, ca Brazilia – organizarea militantismului revoluţionar transformă toate ramurile de activitate socială, toate discuţiile, toate contactele umane, chiar şi cele, aparent, mai apolitice şi mai naive, în instrumente nedeclarate de expansiune a puterii partidului. Ştiu că această concepţie este monstruoasă, dar ea nu este a mea. Este a lui Antonio Gramsci.

Odată ce este pusă în aplicare într-o anumită societate şi atinge în ea un succes oarecare, întreaga existentă umană în această societate va fi afectată de ipocrizie şi de duplicitate, pentru că, practic, nu va mai exista în ea vreun act sau vreun cuvânt, oricât de nevinovat sau spontan, care să nu servească, în mod conştient sau inconştient, unui dublu scop: acela pe care agentul său individual îl are în vedere, în orizontul conştiinţei sale personale, şi acela căruia îi serveşte, volens nolens, în ansamblul strategiei de transformare politică, ce canalizează invizibil efectele acţiunilor sale către confluentă într-un rezultat general, pe care acesta ar fi incapabil de a-l calcula sau chiar de a-l concepe.

Odată dezlănţuit acest proces, degradarea completă, morală şi intelectuală a societăţii urmează ca un efect inevitabil, dar aceasta este în avantajul partidului, deoarece accelerează procesul de schimbare revoluţionară şi mai poate fi folosit şi ca material de propagandă împotriva „societăţii degradate” chiar de către cei care au degradat-o, care astfel primesc, de pe urma nelegiuirilor lor, câştigul indiscutabil de a ocupa întotdeauna tribuna acuzatorilor, în timp ce victimele rămân în boxa acuzaţilor.

Dar agenţii conducători nu ies nici ei neatinşi din procesul pe care l-au declanşat. În cursul transformărilor revoluţionare, ei vor trebui să exceleze în arta discursului dublu, justificându-şi acţiunile fată de publicul larg, în conformitate cu valorile general acceptate, precum şi în conformitate cu obiectivele de partid, pentru cercul de militanţi, care le cunosc şi le împărtăşesc. Pe măsură ce aceste obiective sunt atinse, este necesară reajustarea celor două registre ale discursului, în cadrul noului model de echilibru instabil care rezultă din aranjamentul de moment dintre „vechi" şi „nou", adică, dintre ceea ce publicul larg crede că se întâmplă şi harta unui traseu cunoscut doar de elita conducătoare a partidului. Aceste reajustări nu sunt doar artificii retorice pentru a înşela poporul. Sunt revizuiri de parcurs pentru a-i reorienta chiar pe lideri şi a pune în aplicare adaptările tactice necesare în fiecare moment.

Cineva care nu a militat niciodată într-un partid revoluţionar cu greu îşi poate imagina frecventa şi intensitatea acestor revizuiri sau dificultăţile enorme pe care acestea le implică. Numai cei care au o oarecare idee despre asta pot înţelege contradicţiile unui guvern de tranziţie revoluţionară, distingând aparentele de realitate. Practic, toate comentariile politice care circulă despre guvernul lui Lulă reflectă doar incapacitatea de a face o astfel de distincţie.

Cauzele sacre

Este un impuls natural puntru un om să caute o ieşire din strâmtoarea vieţii personale şi a rutinei familiale şi să se aventureze în mai largul univers al Istoriei, unde simte că îşi transcende viaţa şi dobândeşte un „înţeles superior". Cel mai banal şi brutal mod de a realiza asta, accesibil chiar şi celor mai mediocri, necalificaţi şi bezmetici, este să devină militanţi într-un partid sau într-o „cauză" care se împopoţonează egoist cu cuvinte pompoase ca „libertate", „egalitate", „justiţie", „patriotism", „moralitate", sau „drepturile omului". Aceste cuvinte pot reprezenta o valoare reală şi substanţială dar ele nu înseamnă nimic

atunci când, în loc să le dea conţinut cu propria substanţă, individul încearcă să obţină din ele o valoare pe care nu o posedă. Cea mai criminală iluzie a modernităţii este de a convinge oamenii că se pot înnobila pe ei înşişi identificându-se cu o „cauză”, pe când în fapt toate cauzele, privite ca ca nume ale unor valori abstracte, pot dobândi o valoare concretă doar prin nobleţea oamenilor care le reprezintă. Nivelul ultim al degradării este atins atunci când anumite „cauze” devin atât de supra-evaluate încât par a insufla virtuţi în orice malac stupid şi bătăuş care consimte să le reprezinte. Cuvântul însuşi virtute vine din latinul vir, vâri, care înseamnă bărbat, desemnând calităţile proprii unei fiinţe umane şi nu idei abstracte, oricât de frumoase şi atractive ar fi aceste idei. Nu este vreo dovadă mai mare în aceasta decât Creştinătatea înseşi, care, înainte de a fi o „mişcare”, o „cauză”, o instituţie ori chiar o doctrină este o persoană în carne şi oase, Domnul nostru Iisus Hristos, prin care, şi numai prin El, toate celelalte care există în istoria Bisericii primesc validare sau aspiră să o primească. Când este luată ca măsura maximă şi unică a binelui şi răului, o „cauză” dobândeşte prestigiul sacralităţii şi devine obiectul unei idolatrii aliénante. Astăzi, mai mult sau mai puţin, asta se întâmplă cu toate, absolut toate, fie ele cauze economice, sociale sau politice în lumea modernă, fără excepţie. Comunism, fascism, feminism, mişcarea drepturilor pentru negrii, mişcarea drepturilor pentru gay şi uneori până şi liberalismul pieţei libere nu mai admit nicio altă valoare superioară simplei aderări la cauza lor ori păcat mai mare decât să lupţi împotriva lor. Pentru un militant, un om de bine este oricine împărtăşeşte cauza sa iar un om rău este oricine care luptă împotriva ei. Este o judecată căreia nu te poţi opune, nici invoca circumstanţe atenuante, nicio valoare universală întruchipată într-o persoană. Chiar şi pentru acele mişcări care sunt istoric învecinate şi care nu au sens într-o limită strict cronologică, judecata morală care se bazează pe ele pretinde o universalitate atemporală, abolind până şi orice sens de relativitate

culturală: pentru feministele înrăite, autoritatea masculină este urâtă atemporal, chiar şi pentru vremurile în care condiţiile economice dure, pericolele naturale sau ameninţarea războaielor permanente făceau de negândit orice aspiraţie la egalitarianism sexual, încă şi mai mult: efortul făcut în public în favoarea unei „cauze” este într-atât de absolut şi definitiv ca criteriu de judecată încât, o dată ce criteriul este îndeplinit, îl scuteşte pe respectivul de a practica în viaţa sa privată exact virtuţile pe care le predică respectiva „cauză” şi pe care pretinde că le reprezintă. Afirmaţia, de exemplu, că Karl Marx a instituit o extrem de rigidă discriminare de clasă în propria casă, excluzând de la masa familială un fiu ilegitim făcut cu menajera sa, este considerat un argument „irelevant” şi un atac la persoană şi care nu alterează cu nimic valorile sublime ale cauzei marxiste. În aceiaşi manieră, Dl. Luiz Mott [1] este adulat pentru lupta sa în favoarea căsătoriei gay deşi acesta slăudat peste tot că a atras în patul său mai mult de cinci sute de bărbaţi, ceea ce dovedeşte o totală lipsă de respect pentru instituţia căsătoriei, indiferent dacă este homosexuală sau heterosexuală. Mutatis mutandis, cele mai evidente virtuţi personale ale unui oponent devin irelevante sau chiar dispreţuite faţă de faptul că este „în tabăra opusă”. Vorbind din punct de vedere moral, oameni ca Francisco Franco, Charles de Gaule sau Humberto Castello Brânco [2], oameni de o cinste personală exemplară au fost infinit superiori unor Fidel Castro sau Che Guevara, ucigaşi în serie care şi-au ucis chiar şi prietenii, ca să nu-l menţionăm pe Mao Dzedong, un violator compulsiv. Dar ar putea oare comuniştii să admită văzând în acest detaliu un semn, fie şi îndepărtat, că nobleţea cauzei pe care o apără ar putea să nu fie atât de absolută pe cât le pare lor? Chiar şi virtuţile martirilor şi sfinţilor le par nimic în comparaţie cu o înaltă funcţie în partidul comunist. Când spun văzând acest fenomen că el semnifică că tot ceea ce era contingent şi interimar a fost transformat în sacru, nu folosesc un limbaj figurativ. Mircea Eliade, şi urmând calea lui, toţi istoricii

religiilor, definesc „sacrul” ca ceea ce este descris ca valoare ultimă, suverană şi insurmontabilă judecării autorităţii, care este, în schimb, imună oricărei judecăţi. Prin urmare, privind privind aderenţa sau ostilitatea la cauza lor ca un criteriu ultim şi inapelabil pentru judecata comportamentului omenesc, aceste mişcări caricaturizează religia şi moralitatea iar prin existenţa lor jalnică ei aduc degradarea morala a umanităţii la un nivel asemănător criminalităţii.

[*1*] *Lider al mişcării pentru drepturile gay din Brazilia*

[*2*] *Marshall Castello Brânco a fost Preşedintele Braziliei între 1964 şi 1967, primii trei ani ai dictaturii militare în acea ţară.*

Nevinovat ca un făt

Caracteristica cea mai pitorească a analfabetului funcţional este aceea că nu înţelege ce spune. Modul cel mai rapid şi mai uşor de a diagnostica acest lucru este de a verifica dacă afirmaţiile lui conduc, în mod imediat şi inevitabil – nu de departe şi forţat – la consecinlle pe care el însuşi nu le susţine şi nu le aprobă nicidecum.

Într-una din emisiunile mele recente de radio, l-am criticat en passant pe Dl. Rodrigo Constantino pentru că acordă Statului – de a cărui putere are oroare şi spune că ar dori să o limiteze prin toate mijloacele – cea mai înaltă şi mai arogantă putere, care este aceea de a acorda sau refuza calitatea de fiinţa umană unei creaturi provenite din tată şi mamă umani. [Rodrigo Constantino este un liberal brazilian proavort. Constantino reprezintă un arhertip, care are numeroase avataruri şi printre liberalii carpato-dunăreni n.r.]

Roşu de furie – literalmente – a pus pe internet un clip video în care mă acuză că sunt mincinos, jurând că i-am falsificat sensul cuvintelor; că niciodată nu i-a trecut prin minte să atribuie Statului o astfel de prerogativă.

Nici nu era nevoie. Ştiu foarte bine că această idee nu i-a trecut niciodată prin cap. A trecut la kilometri distantă de el, fără măcar să-i atingă carapacea, cu atât

mai puţin conţinutul, dacă o fi existând vreunul. Nici eu nu am spus altceva. Ceea ce am spus este că acea consecinţă, chiar dacă dl. Constantino nu pricepe asta, rezulta în mod logic, necesar, imediat, din opinia sa cu privire la începutul vieţii umane. Şi acum afirm că, strigând împotriva consecinţei, fără a renunţa la premiza care o impune, el dă dovada clară că nu înţelege ce spune.

Orice persoană aflată în posesia normală a facultăţilor sale mintale îşi dă seama că, în cazul în care calitatea de fiinţă umană nu este inerentă fătului din momentul concepţiei, cineva va trebui să decidă în ce moment al procesului de gestaţie i se anexează această calitate. Exact asta susţine Dl. Constantino: nimeni nu este fiinţă umană prin natură, din momentul în care este conceput. Devine uman mai târziu. Cine decide „când”? Deoarece de această decizie depinde acordarea – sau nu – a dreptului de a întrerupe o sarcină prin avort, este logic că decizia trebuie să fie una juridică, impusă tuturor membrilor societăţii, prin forţa Statului. Prin urmare, devine o prerogativă a Statului aceea de a determina momentul când fătul aflat în gestaţie, până atunci inuman, devine uman, şi începe să aibă drepturi umane.

Există o a treia ipoteză imaginabilă.

Consecinţa, prin faptul că vine în contradicţie flagrantă cu convingerile liberale şi anti-etatiste de care face atâta caz, i se pare respingătoare Domnului Constantino. Dar ea decurge fără drept de apel din opinia lui, conform căreia condiţia umană nu este un dat imediat, inerent simplului fapt că pruncul nenăscut a fost conceput de două fiinţe umane, ci este rezultatul unei decizii ulterioare luate de terţe părţi. Singura parte tertă care poate impune această decizie este, evident, autoritatea legală, Statul.

A apăra un punct de vedere fără a asuma povara consecinţelor acestuia este, cel puţin, o dovadă de iresponsabilitate. Dar orice responsabilitate încetează dacă cel care a emis opinia dă dovadă că nu a perceput vreo consecinţă. Dl. Constantino a dovedit nu numai asta, dar a

dovedit şi că, deşi i s-a atras atenţia, a rămas incapabil de a o percepe – şi asta până la a-mi atribui cu mânie dorinţa perversă de a falsifica sensul cuvintelor sale, când eu nu am făcut altceva decât să aplic opiniei lui o regulă elementară a logicii deductive. Dovada inepţiei suspendă automat responsabilitatea morală, civilă şi penală.

Nimeni nu neagă faptul că Dl. Constantino este, în atitudinea sa dublă şi contradictorie, perfect sincer: el vrea ca fătul să nu fie uman din timpul sarcinii, pentru că aşa vrea el, dar, de asemenea, respinge categoric, cu patimă, ipoteza că acesta ar deveni uman mai târziu, printr-o decizie juridică. El foloseşte prima afirmaţie ca argument pentru a justifica legalizarea avortului, dar în acelaşi timp, nu acceptă că una are legătură cu cealaltă. Dacă el ar percepe în asta vreo neconcordantă, şi ar continua, din rea-credinţa, să apere un punct de vedere discordant, ar fi un farsor, nu un autentic analfabet funcţional. Dar el nu pricepe nimic. Este nevinovat, nevinovat ca un făt.

Există indivizi care doresc să se căsătorească, dar să rămână burlaci.

Alţii doresc să aibă vocea groasă ca bărbaţii adulţi, dar să continue să fie ţinuţi în braţe de mami şi să se bucure de ocrotirea lui tati. Iar alţii ar dori ca doi plus doi să facă patru, fără a înceta să facă cinci.

Toţi sunt sinceri. Toţi sunt nevinovaţi.

Diferenţa care îi desparte pe aceştia de Dl. Constantino este faptul că, în general, ei nu se umflă în pene că ar fi purtătorii de cuvânt ai „raţiunii”, nici nu proclamă că oricine nu este de acord cu ei este un fanatic religios, un obscurantist, un apostol al unei dictaturi teocratice sau şi mai rău. Se mulţumesc să se bucure de inepţia lor în privat, fără a dori să o impună ca standard restului omenirii.

Oi fi eu rău intenţionat, născocitor de ipoteze complicate, „teoretician al conspiraţiei”, dacă presupun că starea terminală în care se află partidele de „dreapta” din Brazilia se datorează întrucâtva faptului că au acceptat ca doctrinari oameni statura intelectuală a Domnului

Constantino?

Discuţie pe şleau despre avort

Răspunsul la problema avortului depinde în întregime de două întrebări: Prima întrebare este: Fătul din pântecele mamei este o fiinţă umană sau nu?

Dacă nu este, atunci el trebuie să devină o fiinţă umană la un moment dat, în timpul sarcinii. Există două categorii de imbecili care mizează pe această ipoteză absurdă.

Imbecilii spiritualişti cred că acest lucru se întâmplă în clipa în care sufletul „intră" în trup. Dar sufletul nu este un „lucru" străin de trup: este chiar viaţa trupului. Pentru ca sufletul să intre într-un trup deja existent, ar trebui ca trupul, până în acel moment, să nu fi avut viaţa. În acest caz, trebuie admis că fătul este mort-ţeapăn în timpul primelor săptămâni după concepţie. Aţi mai pomenit ceva atât de dement?

Imbecilii materialişti pretind că un făt de trei luni nu diferă, ca aspect, de un făt de maimuţă – un argument care este, în sine, vrednic de maimuţă. Privit cu atenţie, Pablo Picasso seamănă mai mult cu Omul de Neanderthal decât cu Tom Cruise.

Orice încercare de a dovedi că fătul nu este uman se izbeşte de prostii insurmontabile. Dar a nega faptul că celălalt este o fiinţă umană este cea mai veche scuză a celor care doresc să-l omoare.

Ştiinţa nazistă dovedea cu argumente similare că evreii nu au sunt oameni.

Lăsând la o parte ipoteza scrântită că fătul nu este om, apare a doua întrebare decisivă: Există vreo diferenţă substanţială între a ucide un om în pântecele mamei şi a-l ucide după ce a ieşit?

Avortiştii încearcă să inducă în eroare femeile cu vorba bună, asigurându-le că tot ceea ce este în interiorul corpului lor este de a lor, şi că pot face ce vor cu ceea ce este al lor. Acest raţionament presupune că fătul este un organ al corpului femeii, şi nu o fiinţă umană independentă. Dar chiar dacă fătul ar fi un organ, ce este

un organ? Este, prin definiţie, ceva ce nu poate fi eliminat fără a afecta organismul. Atunci cum să invoci, în sprijinul dreptului de a elimina fătul, argumentul că el este un organ?

Dacă este un organ, eliminarea acestuia înseamnă a mutila corpul. Şi, odată acceptat dreptul la auto-mutilare, ar fi o odioasă discriminare ca acesta să-i fie acordat cuiva care vrea să-şi taie degetul mare de la picior şi să-i fie refuzat cuiva care pretinde ceva mai rafinat, cum ar fi să-şi taie capul sau să-şi taie restul corpului şi să umble cu căpăţâna plutind prin aer.

După ce am exclus ca absurdă ipoteza că fătul este un organ, întrebarea este dacă, chiar fiind altceva decât un organ, el aparţine femeii care îl poartă în pântecele ei. Răspunsul este nu deoarece nu este făcut numai din ovul, ci şi din spermatozoid. Spermatozoidul nu este produs de corpul mamei, ci de al tatălui, care doar îl depune în corpul mamei. Mama nu este, prin urmare, stăpâna fătului în întregimea sa, ci numai în parte; în ce priveşte cealaltă parte, care provine de la tată, ea îi este doar depozitară – şi are tot atât de mult dreptul de a arunca fătul la gunoi, cât are o bancă dreptul de a arunca la gunoi banii din depozitele noastre. Respingerea categorică a dreptului la avort rezultă din evidenţe limpezi ca cristalul pe care numai o mentalitate abjectă le poate nega. Dar răul nu se află atât în femeile care fac avort, înşelate de disperare, cât în apărătorii avortului, care, cu vorbe frumoase, încearcă să le convingă să devină criminale. În cazul în care ele acceptă propunerea, din două una: fie îşi vor crea încă un motiv de vinovăţie, durere şi disperare, fie vor trebui să-şi sufoce în inimă orice simţământ de vinovăţie, devenind reci şi inumane, la fel ca perfizii lor sfătuitori.

Fac un apel la femeia săracă şi disperată, căreia îi este teamă să aducă un copil pe lume: nu-i credeţi pe aceşti prieteni mincinoşi. […]

Logica avortismului

Deoarece niciodată nu s-a găsit vreun avortist capabil să dovedească, dincolo de orice îndoială, neumanitatea

fătului, adversarii avortistului au tot dreptul, şi chiar datoria de neocolit, de a-i cere să se abţină de la o acţiune a cărei nevinovăţie este obiect de incertitudine chiar şi pentru el însuşi. Avortul este o problemă morală doar pentru că nimeni nu a putut dovedi vreodată, cu certitudine absolută, că fătul este o simpjă extensie a corpului mamei, sau este o fiinţă umană cu drepturi depline. Însăşi existenta acestei discuţii interminabile arată că argumentele ambelor părţi sună neconvingător pentru cei care le aud, dacă nu chiar şi pentru cei care le emit.

Există aici, prin urmare, o îndoială legitimă, pe care niciun răspuns nu a reuşit să o stingă. Transpusă în planul deciziilor practice, această îndoială devine alegerea dintre a interzice sau a permite un act care are cincizeci la suta şanse de a fi o nevinovată intervenţie-chirurgicală, ca oricare alta, sau de *a* fi, dimpotrivă, o crimă premeditată. În aceste condiţii, singura opţiune justificată moral, este, în mod absolut evident, abţinerea de la această practică.

La lumina raţiunii, nicio fiinţă umană nu-şi poate aroga dreptul de a comite în mod liber un act despre care el însuşi nu poate spune cu certitudine dacă este sau nu o crimă. Mai mult decât atât, între prudenta de a evita riscul acestui omor şi îndrăzneala de a te grăbi să-l comiţi în numele unor ipotetice beneficii sociale, sarcina probei le revine, desigur, apărătorilor celei de-a doua alternative. Deoarece niciodată nu s-a găsit vreun avortist capabil să dovedească, dincolo de orice îndoială, neumanitatea fătului, adversarii avortistului au tot dreptul, şi chiar datoria de neocolit, de a-i cere să se abţină de la o acţiune a cărei nevinovăţie este o obiect de incertitudine chiar şi pentru el însuşi.

Specia este un ansamblu de trăsături comune, înnăscute şi inseparabile, a cărui prezentă încadrează un individ, o dată pentru totdeauna, într-o natură pe care el o împărtăşeşte alţi indivizi. Aparţin aceleiaşi specii, în veşnicie, chiar şi membrii săi încă nenăscuţi, inclusiv cei care încă nu au fost concepuţi, care, atunci când vor fi

concepuţi şi născuţi, vor ajunge să poarte aceleaşi trăsături comune.

Opţiunea pentru avortism impune, ca precondiţie, incapacitatea sau refuzul de a înţelege această noţiune.

Dacă acest argument este evident în sine, la fel de clar este şi faptul că mai toţi avortiştii dătători cu părerea din ziua de astăzi sunt incapabili de a-i înţelegea implicaţiile, pentru simplul motiv că opţiunea pentru avort presupune incapacitatea – sau, în unele cazuri, refuzul, din rea-voinţă criminală – de a înţelege noţiunea de *specie*. Specia este un ansamblu de trăsături comune, înnăscute şi inseparabile, a cărui prezentă încadrează un individ, o dată pentru totdeauna, într-o natură pe care el o împărtăşeşte alţi indivizi. Aparţin aceleiaşi specii, în veşnicie, chiar şi membrii săi încă nenăscuţi, inclusiv cei care încă nu au fost concepuţi, care, atunci când vor fi concepuţi şi născuţi, vor ajunge să poarte aceleaşi trăsături comune. Nu este greu să înţelegem că pisicile din secolul al XXIII-lea, atunci când se vor fi născut, vor fi pisici, şi nu pătlăgele roşii. Opţiunea pentru avortism impune, ca precondiţie, incapacitatea sau refuzul de a înţelege această noţiune. Pentru avortist, statutul de „fiinţă umană” nu este o calitate înnăscută definitorie a membrilor speciei, ci o convenţie, pe care cei deja născuţi pot, după bunul lor plac, să o aplice sau nu celor care încă nu s-au născut. Decizia dacă un făt în timpul sarcinii aparţine sau nu umanităţii ţine de un consens social, nu de natura lucrurilor.

Gradul de confuzie mintală necesar pentru a crede în această idee nu este deloc neglijabil. De aceea, rareori avortiştii invocă în mod clar şi explicit această premiză fondatoare a argumentelor lor. În general, o ţin ascunsă în ceţuri (chiar şi pentru ei înşişi), deoarece presimt că, declarând-o cu voce tare, ar însemna în acelaşi timp să o demaşte ca presupunere antropologică lipsită de orice bază posibilă şi, dincolo de asta, a cărei aplicare este catastrofală: dacă statutul de fiinţă umană este o convenţie socială, nimic nu împiedică o convenţie ulterioară să o

revoce, negând umanitatea retardaţilor mintal, handicapaţilor, homosexualilor, negrilor, evreilor, Uiganilor, sau oricui altcuiva care, în funcţie de capriciile de moment, ar părea incomod.

Aristotel sfătuia să se evite dezbaterea cu adversari incapabili de a se supune regulilor elementare ale căutării adevărului. Dacă vreun avortist ar dori adevărul, ar trebui să admită că nu este în măsură să dovedească ne-umanitatea feţilor, şi că, în fond, faptul că aceştia sunt sau nu fiinţe umane nu contrează câtuşi de puţin în decizia lui de a-i ucide. Dar a mărturisi asta ar însemna să-şi afişeze legitimaţia de sociopat.

Este cât se poate de clar că opţiunea pentru avortism se sprijină pe recursul iraţional la autoritatea inexistentă de a acorda sau refuza cui vrei, statutul de fiinţă umană, de animal, de lucru, sau bucată de lucru.

Nu e de mirare că oamenii capabili de o asemenea barbarie mintală sunt, de asemenea, imuni şi la alte imperative ale conştiinţei morale comune, ca de exemplu, datoria pe care un politician o are de a da socoteală pentru angajamentele asumate de el sau de partidul său. După ce au subscris la programul unui partid care iubeşte şi venerează avortul într-atât încât expulzează pe oricine se opune acestei idei, Dl. Lula da Silva şi iubita lui Doña Dalma, cu o insensibilitate morală cu adevărat sociopată, vin să se pretindă nevinovaţi de orice complicitate cu proiectul avortist.

Ar fi o prostie să aşteptăm coerenţă morală de la indivizi care nu respectă nici măcar obligaţia de a recunoaşte faptul că celelalte fiinţe umane aparllin aceleiaşi specii cu ei prin natura lor, şi nu printr-o generoasă – şi cu totul revocabilă – concesie din partea lor.

Nici nu este de mirare că, în dorinţa de a-şi impune pofta de putere, mint ca dracii. Uitaţi-vă doar la numărul femeilor, presupus – victime anuale ale avortului ilegal, pe care aceştia le invocă pentru a preamări virtuţile sociale imaginare ale avortului legalizat. Erau milioane, au coborât la mii, apoi au devenit câteva sute. Acum, se pare

că afacerea s-a încheiat la 180, în timp ce chiar SUS (Sistema Único de Saúde, sistemul public de sănătate brazilian, ni) deja a recunoscut că nu depăşesc opt sau nouă.

E clar, dacă nu înţelegi, sau nu respecţi nici măcar distincţia dintre specii, cum o să-ţi pese de corectitudinea cifrelor? O deformare mintală o poartă în sine pe cealaltă.

Aristotel sfătuia să se evite dezbaterea cu adversari incapabili de a recunoaşte sau de a se supune regulilor elementare ale căutării adevărului. Dacă vreun avortist ar dori adevărul, ar trebui să admită că nu este în măsură să dovedească ne-umanitatea feţilor, şi că, în fond, faptul că aceştia sunt sau nu fiinţe umane nu contrează câtuşi de puţin în decizia lui de a-i ucide. Dar a mărturisi asta ar însemna să-şi afişeze legitimaţia de sociopat. Iar sociopaţii, prin definiţie şi printr-o inevitabilitate intrinsecă, se străduiesc tot timpul să pară că nu sunt sociopaţi.

Specia este un ansamblu de trăsături comune, înnăscute şi inseparabile, a cărui prezenuă încadrează un individ, o dată pentru totdeauna, într-o natură pe care el o împărtăşeşte alţi indivizi. Aparţin aceleiaşi specii, în veşnicie, chiar şi membrii săi încă nenăscuţi, inclusiv cei care încă nu au fost concepuţi, care, atunci când vor fi concepuţi şi născuţi, vor ajunge să poarte aceleaşi trăsături comune. Opţiunea pentru avortism impune, ca precondiţie, incapacitatea sau refuzul de a înţelege această noţiune. Aristotel sfătuia să se evite dezbaterea cu adversari incapabili de a se supune regulilor elementare ale căutării adevărului. Dacă vreun avortist ar dori adevărul, ar trebui să admită că nu este în măsură să dovedească ne-umanitatea feţilor, şi că, în fond, faptul că aceştia sunt sau nu fiinţe umane nu contrează câtuşi de puţin în decizia lui de a-i ucide. Dar a mărturisi asta ar însemna să-şi afişeze legitimaţia de sociopat.

Sclavi din fire

Hoardele de derbedei care răspândesc astăzi haosul pe străzile Londrei, aşa cum au făcut la Paris în 1968, la Oslo în 2009 şi în zeci de alte capitale occidentale la

diverse date, sunt formate din acei indivizi care, invariabil, laudă şi ridică în slăvi guvernele cele mai tiranice din lume.

Unul dintre fragmentele cele mai detestate şi mai batjocorite din literatura filosofică este acel paragraf din Politica în care Aristotel afirmă, fără a clipi, că unii oameni sunt sclavi din fire: chiar dacă îi eliberezi şi îi copleşeşti cu drepturi civile, încetul cu încetul vor reveni la condiţia de sclavi, pentru că s-au născut cu spirit de slugă şi nimic nu-i va putea vindeca de asta.

Ceea ce s-a scris împotriva acestei afirmaţii ar fi suficient pentru a umple biblioteci întregi.

Unii văd în această afirmaţie un semn al autoritarismului congenital al tradiţiei aristotelic-scolastice, pe care Bacon şi Descartes bine au făcut că le-au exorcizat, deschizând porţile pentru era democraţiei şi a libertăţii. José Guilherme Merquior ajunge să celebreze această schimbare ca pe un fapt de dimensiuni antropologice, în care fiinţele umane ar fi trecut de la o existenţă determinată de fatalismul fără drept de apel, la vremurile bune ale „destinului liber ales” (voi comenta la un moment dat această argumentare, care mi se pare dementă).

Până şi cei mai devotaţi admiratori ai lui Aristotel încearcă să micşoreze vina ruşinosului pasaj, atribuindu-l prejudecăţilor epocii, pentru care filosoful nu ar trebui să fie, personal, tras la răspundere. Cu toate acestea, din ce în ce mai mult, afirmaţia lui Aristotel îmi pare un adevăr incontestabil.

Am început să mă gândesc acest lucru atunci când citind schiţa biografică a lui Michel Foucault scrisă de Roger Kimball, mi-a venit în minte întrebarea fatală: Dacă nimeni nu este sclav din fire, de ce naiba există cluburi de sado-masochism? Individului îi este bine în viaţă, e respectat şi răsfăţat, îşi are libertatea lui şi un venit anual bunicel garantat de Statul-providenţă, dar din când în când întoarce spatele tuturor acestor lucruri şi cheltuieşte o sumă considerabilă ca să fie biciuit, pălmuit şi umilit de

către băieţoi musculoşi îmbrăcaţi în curele de piele asemănătoare celor ale soldaţilor romani. Mai mult decât o nostalgie de la boue (nostalgia noroiului, n.t.), este dorul de sclavie.

Suntem atât de obişnuiţi cu ideea conform căreia condiţia de sclav ar fi un destin impus din afară, încât interpretăm afirmaţia lui Aristotel în sens invers, înţelegând-o în sensul modern al unui determinism exterior şi tocmai de aceea o respingem. Dar natura unei fiinţe, pentru filosoful

Liceului, era ceea ce are ea mai intim, găsindu-şi expresia imediată şi spontană în dorinţă.

Nimic mai inevitabil, prin urmare, decât ca într-o societate din care sclavia a dispărut ca instituţie şi în care orice dorinţă explicită de supunere este stigmatizată ca o josnicie nevrednică, instinctul de sclav să persiste doar ca fantezie sexuală, dovedind existenţa a ceea ce simţul convenienţelor neagă.

Dar mai există o expresie a acestui instinct, mai vizibilă şi, prin urmare, având şi mai multă nevoie de camuflaj. Hoardele de derbedei care răspândesc astăzi haosul pe străzile Londrei, aşa cum au făcut la Paris în 1968, la Oslo în 2009, şi în zeci de alte capitale occidentale la diverse date, sunt formate din acei indivizi care, invariabil, laudă şi ridică în slăvi guvernele cele mai tiranice din lume. În Cuba, Iran, Zimbabwe, Sudan sau în China, ar accepta cu docilitate munca forţată şi ar cânta laude regimului în mari festivităţi civice. Ar fi modele de conduită disciplinată. Scăpaţi într-o democraţie modernă, ei devin resentimentari şi anti-sociali, dispreţuiesc ordinea constituţională care îi protejează şi umflaţi de o aroganţă fără margini, ies să dărâme şi să dea foc la tot ce întâlnesc în jur.

Ce e asta? Mentalitate de sclav. Inapţi pentru a trăi în libertate, respectă numai biciul, de care ascultă atunci când e aproape şi îl preamăresc în proză şi în versuri atunci când e departe. Dacă există un instinct al sclaviei, este logic că acesta determină doar comportamente

generale şi nu căutarea unei anumite poziţii sociale. Formele de inferioritate variază în diferite structuri sociale, dar un simplu instinct nu poate alege căile specifice prin care se va exprima, în funcţie de circumstanţele variate ce ţin de moment şi de loc.

Acelaşi impuls care duce la supunere într-o ţară, duce la revoltă într-o alta. De aceea, există mai mulţi rebeli în ţări libere şi prospere decât în ţările cele mai nenorocite, conduse de cei mai sângeroşi tirani.

Mizeria şi asuprirea rareori produc rebeliuni. O ascensiune socială parţială, suficientă pentru a oferi indispensabilul, dar nu şi pentru a potoli toate ambiţiile şi toate invidiile – iată formula infailibilă pentru fabricarea unei mase de rataţi plini de ură. Dar, prin definiţie, este imposibil să satisfaci toate ambiţiile care îşi schimbă conţinutul pe măsură ce progresul generează noi forme de bogăţie şi odată cu ele, noi surse de frustrare şi invidie. Prin urmare, creşterea bunăstării sociale nu produce niciodată un mediu de recunoştinţă şi de pace: produce ură, invidie şi resentimente în doze multiplicate de sute de ori.

Simplul fapt de a primi asistenţă de la Stat face ca individul să spumege de ură împotriva celor care nu au nevoie de ea. În mentalitatea de sclav, această reacţie este, practic, de nestăpânit. Individul care, în amărâta lui de ţară de origine, cerea de pomană cu capul în jos, este acelaşi care, transplantat într-un un mediu de libertate, democraţie şi asistenţialism de Stat, primeşte ca pe o chemare din ceruri îndemnul demagogilor la o revoltă straşnică în numele „dreptăţii sociale”.

Când citeşti la un filosof antic vreo afirmaţie care şochează convenţiile moderne, pe care tu le iei drept adevăruri de nezdruncinat, înfrânge-ţi graba de a o explica, într-un sentiment reconfortant de superioritate, prin prejudecăţile unei ere dispărute. Verifică dacă nu cumva eşti tu cel care proiectează asupra ei o interpretare anacronică, punând în gura filosofului o prostie de invenţie proprie.

O scurtă istorie a şovinismului masculin

Femeile au fost mereu exploatate de către bărbaţi. Acesta este un adevăr de care nu se îndoieşte nimeni. De la seminariile solemne de la Oxford la şourile tv populare, de la Colege de France la grupurile de muzică pop, toată lumea reafirmă cu certitudine că poate cel mai puţin chestionabil adevăr care a trecut prin mintea unui om – acesta este, unul care răzbate direct din uter şi până în cărţile academice. Deşi nu vreau să mă împotrivesc unei asemenea auguste unanimităţi, am intenţia să schiţez o listă cu câteva fapte care ar putea întări în inima credincioşilor revoluţiei sexelor existente sau încă pe cale de a fi inventate ura împotriva adulţilor heterosexuali, aceste execrabile creaturi care nimeni din cei care au avut ghinionul de a se naşte de sex masculin nu ar fi vrut să fie la maturitate. Povestea noastră începe în negura timpului, într-un moment imposibil de precizat altfel decât cândva între neanderthalieni şi cro-magnoni. Era în timpul acelei ere întunecate pe când începea exploatarea femeii. Trăind în peşteri, comunităţile de oameni primitivi erau constant devastate de de atacurile fiarelor sălbatice. Bărbaţii, avantajaţi de prerogativele lor de membri ai clasei dominante, fugeau să se salveze pe ei înşişi în locurile cele mai ferite pe care le permitea ordinea socială de atunci: se ascundeau în peşteri (ce ticăloşi!) pregătind mâncarea pentru progeniturile lor, în timp ce bietele femei, înarmate doar cu nişte beţe, ieşeau afară să lupte cu leii şi urşii. În vremea când economia de vânătoare şi cules a fost înlocuită de agricultură şi creşterea vitelor, bărbaţii au profitat de femei de asemenea, întotdeauna lăsându-le pe ele să facă muncile grele, precum mutatul şi cioplitul stâncilor, îmblânzirea cailor sălbatici, desţelenirea şi tăierea brazdelor în pământ cu plugul de lemn, pe când ei, leneşii purtători de nădragi, stăteau acasă pictând oale de lut şi ţesând. Aşa ceva este cu adevărat revoltător! Pe când marile imperii ale antichităţii se dizolvau, lăsând locul unei babilonii de cătune şi fortăreţe, lorzii feudali s-au grăbit să-şi formeze armate private, compuse exclusiv din femei,

pe când bărbaţii s-au refugiat în castele şi au rămas acolo bucurându-se de viaţa bună şi delectându-se cu poemele pe care femeile luptătoare le compuneau, între bătălii, spre lauda farmecelor lor masculine. Când Cineva a avut extravaganta idee de a răspândi Creştinismul în lume, ceea ce cerea să trimită misionari în toate colţurile pământului, acolo unde aceştia riscau să fie traşi în ţeapă de către păgâni, înjunghiaţi de tâlharii la drumul mare, ori măcelăriţi de orice audienţă plictisită de predica lor, ei bine, greaua misiune a căzut pe femei, pe când bărbaţii ca nişte Machiavelli au rămas acasă şi au ţinut novene în faţa altarelor de familie. Săracele femei au fost victimele aceluiaşi fel de exploatare şi cu ocazia cruciadelor, unde, blidate în armuri grele, femeile parcurgeau deşertul în galop spre iataganele maurilor (ale femeilor maure, bineînţeles, căci nici partizanii lui Mohamed nu erau mai puţin sexişti decât noi). Ce să mai spunem despre marile călătorii de descoperire? în căutarea aurului şi diamantelor care farmecă leneşii masculi, vitezele navigatoare au cutreierat şapte mări şi ţări şi au luptat cu indigeni feroci care le ieşeau în cale cu gânduri de natură militară şi nu erotice cum ne-am fi aşteptat. În sfârşit, când statele moderne au instituit serviciul militar obligatoriu pentru prima oară în istorie, femeile au fost recrutate în armată sub ameninţarea ghilotinei sau a plutonului de execuţie pentru cele care încercau să reziste recrutării forţate. Toate astea fireşte pentru ca bărbaţii să poată sta acasă şi să citească „Cele trei muşchetăriţe”. Pe scurt, de milenii femeile au murit pe câmpurile de bătălie, au mutat stânci din loc, le-au sculptat, înălţând temple şi monumente, au străbătut deşerturi, mări învolburate şi jungle sălbatice, făcând tot felul de sacrificii pentru ca noi, leneşii bărbaţi, să nu riscăm nimic mai mult decât să ne băgăm mâinile în nişte scutece murdare. În schimbul tuturor acestor sacrificii, femeile, apărătoarele noastre eroice, nu au cerut decât dreptul de a face câteva arsuri de ţigară pe piepţii cămăşilor lor şi, ocazional, de a uita o pereche de şosete în camera televizorului pe care să le

strângem noi, bărbaţii.

Socrate, un şobolan de canalizare şi viermi

Partea esenţială, partea din filosofia lui Socrate cea mai vitală, este ceva ce el nu poate explica prin concepte ci ceva la care doar face aluzie prin simboluri, metafore şi mituri, dar care este atât de vibrantă şi elocventă încât este imposibil pentru cititor să nu realizeze că tocmai ceea ce pare îndepărtat şi evanescent, la care Socrate doar face aluzie, îi este cel mai apropiat, cel mai real şi adevărul cel mai necesar. Ştim că acest mesaj are legătură cu trei lucruri. Mai întâi, el indică spre „legile nescrise”, codul divin care domneşte etern asupra normelor sociale, ca şi a întregului univers. Dar ordinea divină nu este doar un set static de legi. Ea se manifestă de asemenea ca un agent în lume, conducând toate cele spre justiţia ultimă şi chiar penetrând în intimitatea inimii omului, inspirându-l, prin şoaptele daimonului, să facă binele şi să se ferească de tentaţiile răului. Are fiecare în el însuşi un daimon? Are fiecare, adânc în sinea sa, un ecou îndepărtat al legii eterne? Poate că da, dar nu toţi îi pot auzi şoapta căci fiecare este distras de confuzia ameţitoare a „doxa” (opiniile)

— Un corp de credinţe prosteşti şi mutual contradictorii care, prin repetiţie, obişnuinţă şi cu sprijinul autorităţii publice, se instalează în purtătorul ei ca un fals sens al certitudinii. Socrate însuşi nu este un daimon şi nu este o voce a divinităţii. El nu poate insufla adevărul în inimile ascultătorilor.

Tot ceea ce poate face este să îndepărteze obstacolele care îl împiedică să vadă dincolo de amăgiri şi „doxa”. Aceste obstacole au fost amplasate în sufletul lor de către educaţie, obiceiuri, presiunea aproapelui, discuţiile zilnice – pe scurt, de către cultură. Ceea ce Socrate face este deplina posesie a mijloacelor de influenţare a culturii şi posedându-le, să întoarcă aceste mijloace împotriva lor înşile. Arta sa ar putea fi numită „deconstrucţie” deşi nu avem acest termen intrat în circulaţie decât abia în secolul XX şi care, în plus, a

devenit numele celei mai vicioase tehnici a reprezentanţilor „doxa” de a bloca accesul la „legile nescrise” şi de a face din legile sociale limita extremă a cunoaşterii şi a existenţei. În orice caz, direcţia pe care Socrate a impus-o filosofiei a fost urmată neobosit de către Platon şi Aristotel şi, cu mici modificări, a continuat să inspire şi să ghideze filosofii ceel puţin până la sfârşitul secolului XVIII. Dialectica platonică îl ridică pe participnt până la înălţimea la care începe să întrevadă ceva din „legile nescrise” dar o dată ce dialectica îl aduce la acel punct, dă drumul unor naraţiuni mitice care se închid în ele însele printr-un cerc de învăţături orale care sunt inaccesibile celor neiniţiaţi. Aristotel nici măcar nu mai încearcă să exprime legile divine: el doar se referă la Dumnezeu ca „primul mişcător nemişcat” dar, descriindu-l ca spirit pur fiind constituit din „noesis noeseos” (cunoaşterea cunoaşterii) ori, cum am spune azi, conştiinţa conştiinţei, se împotriveşte în avans la orice încercare de A-l încorona drept cauza externă a întâmplărilor materiale (Dr. Richard Dawkins încă nu a fost anunţat de asta) şi prin aceasta deschizând drumul către felul în care Dante l-a descris amar ca Tamor ehe move îl sole e l’altre stelle” (iubirea care face să se mişte Soarele şi celelalte stele) forţa care acţionează dinăuntru şi care le ţine legate de centru prin atracţia irezistibilă a iubirii eterne. Acesta este simbolul care strânge cele trei dimensiuni ale divinităţii întrezărite de către Socrate: transcendenţa legiii imanente, acţiunea divină în lume şi vocea lui Dumnezeu şoptind în inima omului. Misiunea filosofiei ar fi, deci, de a conduce sufletele spre poarta” legilor nescrise „şi de a ne amuţi astfel încât să-l permitem lui Domnezeu să înceapă să ne vorbească. Wittgenstein a presimţit asta, cumva, dar s-a uitat în altă parte. Cu mult înaintea lui, Clement din Alexandria a realizat asta când a caracterizat filosofia ca fiind” o pedagogie care conduce la Hristos”. Fără această perspectivă, ceea ce rămâne este doar filosofia ca „doxa „luptându-se cu sine însăţi pentru a se elibera, însă fără scăpare, ca un şobolan prins într-o ţeavă de canalizare.

Într-o zi şobolanul moare şi începe să putrezească. Viermii atunci iau iniţiativa, descompunând şobolanul cu o plăcere analitică furioasă. Cel puţin unii sunt conduşi de speranţa oarbă de a găsi" particula lui Dumnezeu", cea care va aboli legile nescrise. Alţii ştiu că nu vor găsi nimic şi înaintează pe baza credinţei lor că, din moment ce nu există răspunsuri, dispariţia celor care pun întrebări echivalează cu un răspuns. Nietzsche înotând în frenezia sifilisului, Michel Foucault autodistrugându-se în ritualuri de sado-masochism, Louis Althusser sfârşind într-un spital de boli mentale după ce şi-a ucis soţia, nu sunt evenimente întâmplătoare, aşa cum transmutaţia filosofiei în ideologii ale genocidului în URSS, Germania sau China nu au fost evenimente accidentale de asemenea: toate au fost concluzii de neocolit ale unei întorsături a argumentelor ce s-a petrecut în secole. Dacă filosofia a ajuns la acest punct, de ce s-ar putea aştepta cineva ca întreaga civilizaţie să nu-i urmeze exemplul? Fără un constant efort filosofic de redescoperire constantă a înţelesurilor simbolurilor în experienţa concretă, predica religioasă însăşi, pe care credincioşii o iau ca vocea lui Dumnezeu, poate cădea într-o formă de formalism verbal opresiv ce este" fundamentalist „în tehnică şi nu în sensul popular al termenului. În interiorul legilor nescrise se petrece o coborâre bruscă la nivelul purei" credinţe", în înţelesul ei vulgar, şi este înlăturat ceea ce este" secular „ori" neutralitate „a" culturii înalte". Imaginea divină a omului se sfărâmă în milioane de cioburi neconectate şi fiecare persoană, atâta vreme cât are bani, putere sau o masă de activişti poate impune celorlalţi orice formă de moralitate i se pare convenabilă.

Mentalitatea revoluţionară

Am început să studiez tema mentalităţii revoluţionare acum mulţi ani, încercând să găsesc principiile comune prezente în toate propunerile revoluţionare, începând cu secolul XVII, ce se ascunde în spatele acestei varietăţi impresionante de propuneri, inclusiv în spatele ostilităţilor dintre ele.

Am ajuns la acest studiu, pentru că cele mai cunoscute lucrări despre subiect nu mi s-au părut satisfăcătoare. De exemplu, The Anatomy of Revolution de Crane Brinton, care compară Revoluţia Franceză.

Revoluţia Rusă şi Revoluţia Americană, care mie nu mi se păreau deloc a fi specii din acelaşi gen, pentru că revoluţiile rusă şi franceză propuneau un model cu totul nou de societate, în raport cu ce existase până atunci, în schimb, Revoluţia Americană, aşa cum am găsit în cartea lui Andrew C. McLaughlin, O istorie constituţională a Statelor Unite, nu a inventat nicio lege nouă, pur şi simplu a sistematizat şi a unificat legile care erau în vigoare în perioada colonială. Astfel, folosirea aceluiaşi cuvânt, pentru a descrie aceste fenomene, mi se părea înşelătoare, în cele din urmă, am ajuns la un concept al revoluţiei ce ne-ar ajuta să înţelegem fenomenul revoluţionar. Nu voi demonstra acum acest concept, voi încerca doar să îl prezint, poate vom face şi asta cu altă ocazie. Vreau doar să rezum conceptul, ca să putem trece mai departe.

Eu definesc Revoluţia ca un proiect de schimbare socială profundă, ce trebuie realizat prin concentrarea puterii în mâinile unei elite revoluţionare. O revoluţie se defineşte astfel, prin joncţiunea dintre aceşti doi factori: un proiect de schimbare profundă şi concentrarea puterii. În cazul Revoluţiei Americane, niciunul dintre aceşti doi factori nu a fost prezent. Ei nu încercau să construiască o societate nouă, ci să păstreze drepturi vechi şi au încercat să evite, prin toate mijloacele posibile, concentrarea puterii (de exemplu, atunci când Congresul American a decis să nu legifereze asupra libertăţii presei şi atunci când au fost respectate drepturile tuturor statelor care formau federaţia). Asta înseamnă că termenul de revoluţie aplicat fenomenului american este doar o figură de stil.

Odată intrat în posesia acestui concept unificator, am început să caut principiile constante şi permanente ale Mişcării Revoluţionare. Am descoperit că era imposibil să identific această unitate la nivelul discursului ideologic sau la nivelul propunerilor politice concrete. Aceste propuneri

erau atât de diferite, încât mergeau, de exemplu, de la internaţionalismul total, la naţionalismul radical sau de la un concept ierarhic al societăţii, la un unul egalitar.

Fiind imposibil să găsesc unitatea Mişcării Revoluţionare pe această cale, mi-a venit ideea de a cerceta la nivelul logicii, la nivelul structurii interne a argumentaţiei. Aici, spre marea mea surpriză, am descoperit că existau puncte comune în toate mişcările revoluţionare (Revoluţia Franceză, Revoluţia Mexicană, Revoluţia Rusă, Revoluţia Cubaneză, Revoluţia Germană a lui Hitler).

Aceste principii sunt trei.

Primul este ceea ce numesc eu inversiunea timpului. Experienţa omenească normală a timpului este de a pleca de la un trecut cunoscut în întregime către un viitor necunoscut. Dar mentalitatea revoluţionară face exact invers. Singurul lucru despre care revoluţionarul are certitudini este viitorul. El crede că ştie încotro merge lumea, şi înţelege fiecare moment din prezent, în funcţie de relaţia pe care acesta o are cu acel viitor. Astfel, viitorul devine premisa pentru înţelegerea prezentului şi a trecutului, iar în funcţie de diferitele mişcări şi etape ale procesului revoluţionar, trecutul îşi poate schimba semnificaţia. De exemplu, există evenimente din trecut, care la un moment dat pot fi considerate favorabile şi progresiste, iar în alt moment, ele îşi pot schimba cu totul semnificaţia, în funcţie de schimbările strategiei şi tacticii revoluţionare din acel moment.

Al doilea principiu al mentalităţii revoluţionare, care decurge din primul, este inversiunea dintre subiect şi obiect. Adică, procesele cauzale nu sunt explicate pornind de la agenţii care le produc, ci în funcţie de reacţia pe care aceştia o provoacă. Reacţiunea devine acţiune, iar acţiunea devine reacţiune. De exemplu, în momentul în care Vietnamul de Nord invadează Vietnamul de Sud, iar atunci Statele Unite, care aveau un tratat cu Vietnamul de Sud, trimit trupe, lucrurile devin retroactiv o invazie americană.

Decugând din al doilea principiu, avem un al treilea principiu, şi anume, inversarea responsabilităţii morale. Un exemplu extrem de semnificativ al acestui principiu ne este dat de coordonatorul general al lagărelor de concentrare din Germania, Heinrich Himmler. Adesea, el era văzut plângând şi întrebând, „Pentru ce nenorociţii ăştia de evrei ne obligă să facem atâta violenţa?!” El se simţea victimă. Aceeaşi reacţie o vedem şi la Che Guevara, el era extrem de revoltat de faptul că oamenii îl obligau să îi împuşte. Exemplele acestei inversiuni sunt atât de numeroase, încât singura dificultate este de a le alege.

Aceste trei principii sunt universal valabile pentru toate discursurile revoluţionare, oricât ar fi ele de diferite în conţinut. De exemplu, dacă cineva concepe viitorul ca fiind unul al egalităţii, sau concepe viitorul ca un imperiu al rasei superioare, principiile logice care se subînţeleg în această formulă sunt aceleaşi. Pentru verificare, există un număr mare de exemple care confirmă prezenţa acestor trei principii.

Am descoperit o carte clasică de psihiatrie, publicată în 1909 de psihiatrul francez Paul Sérieux, Les folies raisonnantes (Nebuniile care raţionează). El descrie în carte un tablou psihotic pe care el îl numea „delir de interpretare” şi care se distingea de celelalte forme de delir prin faptul că nu manifestă niciun fel de perturbare senzorială. Asta înseamnă că percepţia pe care individul o avea asupra faptelor era corectă, nu avea halucinaţii, ci monta informaţiile într-un fel delirant. Asta înseamnă că toate datele pot fi reale. Dacă vedem cărţile lui Marx, Mein Kampf a lui Hitler, sau textele lui Che Guevara, găsim acolo o mulţime de fapte perfect reale, dar care devin delirante, pentru că sunt interpretate în funcţie de un viitor care este dat drept cunoscut. Dacă ne întrebăm cum anume a intervenit această schimbare în percepţia timpului, trebuie să ne întoarcem mult în istorie, până la primele generaţii de creştini, care aveau dubii în privinţa datei celei de a doua veniri a lui Iisus. În primele secole ale creştinismul au fost multe discuţii despre aceasta, pentru

că, în mod evident, ce-a de-a doua venire era considerată o certitudine absolută, dar nu exista o dată prevăzută. Asta înseamnă că cea de-a doua venire e un termen al istoriei şi o trecere de la timp la veşnicie, nu un capitol al timpului, nu un capitol din istorie.

De-a lungul dezvoltării intelectuale a Occidentului, noţiunea de sfârşit al istoriei s-a transformat gradat, pe măsură ce s-a pierdut simţul veşniciei, şi pe măsură ce istoria devenea dimensiunea ultimă a realităţii. Aici a avut loc consolidarea inversiunii timpului. A judeca totul în funcţie de un viitor imaginar a devenit un lucru atât de comun şi de frecvent, încât şi persoane care sunt împotriva mişcării revoluţionare gândesc ca şi cum ar cunoaşte viitorul. De exemplu, când apărăm democraţia liberală, credem că ea este viitorul real al omenirii. Când credem asta cu adevărat, suntem pe cale de a gândi ca un revoluţionar, pentru că noi nu ştim dacă, până la urmă, democraţia liberală va domina lumea. Aici se produce o confuzie între un ideal şi un fapt cunoscut. Acest tip de raţionament revoluţionar a pătruns atât de profund în cultura occidentală, încât, practic, toate judecăţile morale pe care le facem sunt afectate de acest fals simţ al timpului.

Când observăm un obicei sălbatic, spunem că e medieval sau spunem că e retrograd. Cum putem face o astfel de judecată dacă nu cunoaştem viitorul? Dacă nu ştim unde vom ajunge, cum putem măsura distanţa care a mai rămas? Acesta e un tip de raţionament fantezist, care atribuie viitorului toate frumuseţile şi trecutului toate urâciunile. De aceea viitorul revoluţionar mai are şi o a doua caracteristică: venirea sa este considerată drept o certitudine infailibilă, mai sigură decât a doua venire a lui Hristos. Nu are o dată fixă. Diferenţa constă în faptul că a doua venire este decizia lui Hristos, în timp ce viitorul revoluţionar e, cel puţin parţial, o decizie umană. Asta înseamnă că revoluţionarul, care ştie că viitorul va veni, dar nu ştie când va veni, este autorizat să amâne data, pe măsură ce aceasta se apropie.

Pe de altă parte, dacă viitorul este înşiruirea tuturor frumuseţilor şi a tuturor lucrurilor bune, acela care crede că îl reprezintă în prezent este investit cu autoritatea de a judeca lumea. El, la rândul lui, nu poate fi judecat, pentru că unicul tribunal în faţa căruia el poate fi tras la răspundere este viitorul, iar el nu va putea fi judecat decât în momentul în care acest viitor se va materializa, dar, cum viitorul nu are o dată stabilită, el nu va fi judecat niciodată. În momentul în care ne apropiem la trei luni de „viitor", viitorul se mută cu trei luni mai departe, ceea ce înseamnă că ideea de responsabilitate morală este cu totul abolită din mintea revoluţionarului. Nu înseamnă că el trebuie să se creadă divin, este o simplă chestiune de logică temporală. Revoluţionarul nu poate fi judecat, pentru că nu există instrumente logice pentru asta. Ele nu pot fi formulate, pentru că viitorul se mută mereu înspre înainte. Dacă în urma sa rămâne un întreg şir de crime şi de orori, este imposibil de ştiut dacă asta e bine sau rău, deoarece criteriile după care aceste lucruri ar putea fi judecate sunt reprezentate de rolul pe care ele le-au jucat în construirea viitorului. Prin urmare, oricât de smerit ar fi revoluţionarul, el nu poate fi niciodată supus judecăţii, nici dacă ar vrea, pentru că asta ar contrazice chiar baza discursului revoluţionar.

Vă prezentăm fragmentul din conferinţa lui Olavo de Carvalho de la IICCMER, din 16 iunie 2011, referitor la mentalitatea revoluţionară. Este o temă căreia Olavo de Carvalho i-a dedicat mulţi ani de cercetări, despre care a scris şi a conferenţiat de multe ori, de fiecare dată adăugând noi elemente, sau clarificând anumite aspecte. El a pornit de la constatarea că, indiferent de aparentele divergenţe şi conflicte doctrinare dintre diferitele ideobgii revoluţionare, de exemplu, dintre nazism şi comunism, adepţii acestor ideologii au în comun un anumit tip de mentalitate. Olavo de Carvalho descrie caracteristicile acestei mentalităţi revoluţionare, pe care o consideră, în cele din urmă, o problemă psihiatrică, o formă de delir de interpretare.

Despre monopolul insultei şi ipocrizia stângii. Despre datoria de a insulta.

Gelu Trandafir: *Conservatorii sunt mereu puşi la colţ. Aş dori să vorbiţi despre teama conservatorilor de a fi percepuţi ca fascişti, extremişti. Dreapta are mereu în minte acest lucru: să nu fie percepută astfel, este mereu un defensivă. Se feresc de judecăţi, de sentinţe tranşante, oferă sprijin diferitelor cauze progresiste, deşi acest sprijin este mai degrabă declarat.*

Cum se explică această tânjire după acceptare? Cum pot fi întăriţi aceşti oameni, mai ales că aveţi experienţă de 20 de ani în acest război cultural?

Olavo de Carvalho:

Rădăcina cea mai îndepărtată a acestor lucruri este inversiunea timpului, în măsura în care toate criteriile de judecată morală şi-au pierdut conţinutul lor substantiv şi s-au transformat în referinţe temporale. Adică „e bun cine este în favoarea viitorului, aşa cum îl cunosc presupuşii stăpâni ai viitorului”. Dacă viitorul este socialismul aşa cum îl concep ei, tot ce e împotrivă e rău, iar tot ce este pentru, e bun. Aceeaşi tip de rallionament a pătruns atât de profund în cultura occidentală, încât chiar şi cei care îşi spun conservatori nu mai sunt capabili să raţioneze în afara lui. Atunci trebuie să se prezinte, la rândul lor, ca şi cum ei ar fi stăpânii viitorului, ceea ce implică faptul că trebuie să se arate mai socialişti decât înşişi socialiştii. Acesta este un semn clar de slăbiciune intelectuală.

Dacă nu ai capacitatea de a face critica profundă a fundamentelor proprii vocabularului, va trebui să cedezi în faţa vocabularului adversarului şi vei încerca să pari că nu eşti reacţionar, că eşti chiar şi mai progresist decât adversarul tău, iar asta este în mod evident, o deviere de la centrul discuţiei.

Este prostesc să îţi închipui că toate chestiunile referitoare la bine şi la rău pot fi judecate în funcţie de progres sau regres, chiar dacă am presupune că noi ştim cu exactitate unde va duce progresul.

Această reţea de iluzii hipnotice, creată de

vocabularul revoluţionar, e primul lucru de care trebuie să scăpăm. Dacă eşti deja sclav dpdv intelectual al acestei mentalităţi, este inutil să încerci să concurezi politic cu aceşti oameni.

Departe de a încerca să scăpăm de aceste judecăţi, trebuie să ne arătăm dispreţul faţă de ele. O putem face foarte simplu, pur şi simplu nu acceptăm discuţia în aceşti termeni.

Să vă dau un exemplu. Într-o anumită dezbatere, un individ m-a făcut fascist, l-am răspuns, „Fascistă e mă-ta!” El s-a prefăcut scandalizat şi a spus „Aha, nu sunteţi pregătit pentru o dezbatere democratică!” Eu i-am răspuns: „Cine nu este pregătit pentru o dezbatere democratică este mă-ta!” Atunci el a tăcut din gură şi s-a mulţumit cu explicaţiile mele.

Aşa trebuie trataţi aceşti oameni, pentru că ei îşi arogă privilegiul de a monopoliza insulta. A face pe cineva fascist şi nazist este o insultă monstruoasă, iar ei au făcut din asta ceva obişnuit. Dacă un individ îşi arogă dreptul de a mă face fascist, el îmi acordă dreptul de a-l înjura, pe el cu toată familia lui, folosind ce termeni doresc. Dacă eu spun că mama lui e o prostituată, este mai puţin grav decât dacă l-aş face fascist. Recurgerea la insultă în aceste momente reaşază lucrurile la locul lor, pentru că dacă mă faci fascist şi nazist tu îmi atribui crime îngrozitoare, în timp ce doamna mama dumneavoastră nu făcea decât să îşi comercializeze favorurile sexuale fără să facă rău nimănui.

Aceasta este una dintre tehnicile prin care poţi sparge această logica. Sigur, poţi da şi un răspuns mai intelectualizat, dar nu trebuie să îl dai acelui individ. Explicaţiile le poţi da unui public care le merită. De exemplu, putem să explicăm că niciun comunist nu are dreptul să facă nazist pe nimeni, pentru că nazismul nu ar fi ajuns niciodată un pericol pentru umanitate dacă nu ar fi existat ajutorul şi stimulentele oferite de Uniunea Sovietică.

De cel puţin 30 de ani nu dau absolut nicio atenţie la

ce ignoranţii cred despre mine, pentru că dacă eu ştiu despre ce vorbesc, dacă am studiat problema, de ce să mă las intimidat de un ignorant care are o părere proastă despre mine? Asta e o dovadă în plus că e chiar un ignorant.

De foarte mulţi ani îmi pun următoarea întrebare: câţi oameni vreau eu să mă placă? Oare am eu nevoie de dragostea întregii umanităţi? E clar că nu. Soţia mea mă iubeşte, copiii mei mă iubesc, prietenii mei mă iubesc, căţelul meu mă iubeşte. E mai mult decât merit. De ce trebuie să mă supăr dacă o mulţime de ignoranţi pe care nu îi cunosc, nu mă place? Cultura de astăzi face oamenii tot mai dependenţi de aprobarea străinilor. Creează un fel de sclavie reciprocă. E o atmosferă infantilă, nu mai există oameni maturi, doar copii dependenţi care au nevoie de aprobarea mamei. E o ruşine! Nu ar trebui să fim aşa. De ce să ne temem de priviri răutăcioase, de râsete cinice, ce rău real ne pot face aceste lucruri? Acestea au o putere magică, iar această putere se dezleagă în momentul în care nu îţi mai e teamă de ele.

Între Lucifer şi Satana

Indiferent ce crezi sau spui, oricât de important, de elevat şi de frumos ţi s-ar părea, este ceva gândit sau spus în cadrul realităllii, şi nu deasupra ei; nu este decât un nou eveniment întâmplat în fluxul temporal şi cosmic în care eşti târât ca şi zilele, vieţile, atomii şi galaxiile, şi nu o evadare miraculoasă în afară şi deasupra a tot ceea ce există. Deşi conţinutul intenţionat al acestor gânduri se referă la

„Tot”, la „Univers”, faptul că le gândeşti nu te pune mai presus de toate, ca pe un judecător suveran şi transcendent, ci doar imită, din interiorul imanenţei, acel aspect limitat al transcendenţei, la care te gândeşti în acel moment. Nicio fiinţă umană nu judecă Universul, întreaga realitate. Când el inventează sentinţe care par să o facă, poate reuşi cel mult să se judece pe sine însuşi.

Acest lucru nu înseamnă că, din interiorul realităţii sensibile, nu poţi să-ţi faci nici cea mai mică idee despre

ceea ce se află dincolo de ea. Simplul fapt că poţi crea acele judecăţi, chiar dacă sunt greşite, deja arată că, din interior şi de dedesubt, ceva poţi afla despre ceea ce este în afară şi deasupra.

Spun „afla” şi nu doar „imagina”, cum ar prefera Kant, pentru că dacă ar fi doar ceva imaginat, ar fi arbitrar şi nu susceptibil de verificare raţională sau confruntare cu experienţa; şi faptul însuşi că discutăm despre aceasta deja dovedeşte că nu este aşa. De aceea, dacă asupra totalităţii nu poţi spune nimic ce o transcende, ce o cuprinde în totalitate şi o judecă de dincolo, de asemenea, nimic nu te poate împiedica să priveşti spre acest dincolo şi să afli ceva despre el. Dacă am fi complet prinşi în imanentă şi în finit, o inteligenţă capabilă de a înţelege conceptele de infinit şi de absolut ar fi un lux biologic inexplicabil (ipoteza că am fi ajuns la aceasta prin acumularea de mici amplificări cantitative ale inteligenţei maimuţei este, în sine, ceva ce ţine de maimuţă).

Cele două iluzii, cele mai mari, ale filosofilor, de-a lungul veacurilor, au fost tocmai acestea: unii au pretins a transcende totalitatea şi a o judeca, alţii au decretat că nu putem şti nimic despre transcendentă. Unii au vrut să ne transforme în zei; alţii în animăluţe lipsite de apărare, despărţite de transcendenţă prin frontiere cognitive insurmontabile, în Biblie, aceste două erori fatale ale inteligenţei umane erau deja anunţate cu multă precizie. Iluzia de a judeca lumea aflându-ne în ea este „cunoaşterea binelui şi a răului”, pe care şarpele o promite Evei. Zidul care interzice accesul la transcendenţă este „nebunia”, care limitează viziunea existenţei la sfera lucrurilor imediat accesibile.

Aceste două erori au denumiri tehnice tradiţionale, derivate din aceeaşi rădăcină: gnosticismul şi agnosticismul. Primul promite posesia unei cunoaşteri imposibile, iar cel de-al doilea inhibă şi frustrează dobândirea unei cunoaşteri care este posibilă. Corespund celor două nume ale diavolului: Satana şi Lucifer. Demonul falsei lumini şi demonul întunericului fals triumfător.

Demonul cunoaşterii greşite şi demonul ignoranţei trufaşe.

Condiţia umană nu este nici cunoaşterea, nici ignoranţa, ci tensiunea constantă între aceşti doi poli, primul aparţinând zeilor, al doilea animalelor. Platon şi Aristotel ştiau aceasta.

Ceea ce caracterizează filosofia modernă ca un întreg este pierderea acestei dialectici tensionale, proclamarea alternativă a cunoaşterii absolute şi a ignoranţei invincibile.

Punctul slab al democraţiei liberale

De când a apărut „civilizaţia liberal-democrată" modernă, liberalismul şi democraţia sunt doar un aranjament practic, de circumstanţă, al cărei scop e să favorizeze o anumită ordine şi funcţionalitate în economie şi în societatea politică. Nu este în niciun caz o civilizaţie, este doar o părticică minusculă a unei civilizaţii. Acest aranjament, denumit „liberal-democraţie", nu are valori morale proprii, nu are o etică proprie, el doar a copiat anumite valori din creştinism, eliminând conţinutul spiritual şi fundamentul metafizic pe care acesta îl avea. Deci morala democraţiei liberale e formată din câteva mici reguli practice, ea nu poate în niciun fel atinge inima omului. E clar că cei care au primit o astfel de educaţie nu sunt oameni cu fibră, nu au, în mod efectiv, valori morale, doar convenienţe morale. Este deci limpede că democraţia liberală are de ales una din două: ori se pătrunde de creştinism, înţelege fundamentul creştin al acelor valori pe care le apără, şi se ataşează de aceste valori cu credinţă adevărată, dispusă la sacrificiu, ori, în caz contrar, creează această generaţie de burghezi molâi, Iaşi, care tot timpul cedează la tot. De exemplu, la orice grimasă a inamicului, individul, gata, cedează totul. Fapt este că de partea cealaltă, islamul vine cu puterea credinţei sale. Credinţa – poţi să o consideri greşită, dar acea credinţă, ca atitudine psihologică, este autentică. Pentru credinţă, respectivul e gata să moară. Nimeni nu-şi va da viaţa pentru filosofia politică liberală, lăsaţi-mă în pace cu asta.

Asta îmi venea să întreb, când i-am văzut pe prietenii

mei liberali şi conservatori vorbind la Forumul Libertăţii. Un individ explica, de exemplu, eficienţa mai mare a economiei de piaţă faţă de economia socialistă; voiam să-l întreb, dumneata te aştepţi ca cineva să-şi dea viaţa pentru chestia asta, să-şi dea viaţa pentru un simplu raţionament economic, să-şi dea viaţa pur şi simplu pentru că un lucru e mai avantajos decât altul? Pentru un avantaj material, nimeni nu-şi dă viaţa. De ce? Pentru că dacă e mort, nu se bucură de avantajul material. Dacă plăteşti pe cineva spunându-i, uite, eu îţi dau zece milioane de dolari ca să te omori. Ce să facă tipul cu zece milioane de dolari dacă e mort? Deci simpla valoare practică, simpla valoare pragmatică, nu naşte un luptător adevărat, nu naşte curajul, nu naşte eroismul, dar religia le naşte.

Astfel se întâmplă următorul lucru: pe de o parte, ai oameni care au o credinţă şi sunt dispuşi să moară pentru ea, nu caută avantaje personale. La fel în cazul stângii: generaţii după generaţii de comunişti şi-au dat viaţa pentru comunism, pentru că nu căutau avantaje personale. Căutau puterea pentru Partid, iar Partidul pentru ei era o entitate metafizică echivalentă cu Dumnezeu. Mureau pentru o utopie, care urma să fie realizată peste două, trei sau zece secole, ei ştiau că nu aveau să vadă asta. Deci, când nu există avantaje personale, când există doar meritul moral, adevărat sau fals, atunci omul se poate devota. Cine îşi va da viaţa doar pentru avantaje materiale, pentru o practicitate mai mare? Atunci e normal ca această lume, democraţii liberalii, să fie toţi nişte tăntălăi.

Fiindcă vorbim de asta, am primit aici o ştire, că partidul democrat, DEM-ul, recunoaşte că e pe ducă, e aproape terminat, acum trebuie să facem ceva, să vedem, să facem o şedinţă… Oamenii ăştia sunt astfel: când treburile merg prost, ei rezervă un dejun la un restaurant de cinci stele şi cheltuiesc o grămadă de bani. Eu sugerez ca, dacă partidul vă merge prost, să nu vă mai duceţi la un restaurant de cinci stele, mâncaţi un hotdog, de aici de la colţ, şi daţi banii la partid.

Primul lucru! Pe vremea Partidului Comunist, nu

mâncau la restaurant de cinci stele decât trei sau patru ţipi din Comitetul Central, şi doar din când în când! în general duceau o viaţă foarte modestă şi devotată, pentru că trăiau pentru Partid. Dar dacă eşti mare burghez, dacă vrei plăceri şi bunăstare, primul lucru pe care trebuie să îl faci e să ieşi din politică. Eu, de câte ori eram invitat să vorbesc undeva, asta ceream: nu mă puneţi într-un hotel de cinci stele, puneţi-mă într-un hotel ieftin, nu cheltuiţi banii aiurea, aici nu e distracţie, aici nu e show-business, asta e militanta, iar scopurile militanţei trec înaintea intereselor diferitelor persoane implicate.

Dar nu avea niciun rost să le spun, nu ajuta la nimic, băieţii sunt dependenţi de confort.

Prin urmare, lucrurile de aici încep. Voi toţi trebuie să vedeţi, dacă sunteţi burghezi de treabă, dispuşi să se vă bucuraţi de viaţă, să fiţi mereu mulţumiţi, graşi şi bine îmbrăcaţi, sau dacă vreţi să luptaţi? Asta era prima decizie pe care gaşca de la DEM ar fi trebuit s-o ia. Ar însemna că 90% va pleca din partid. Ar trebui luaţi cei de la DEM şi, eu dacă aş fi acolo, i-aş întreba pe toţi acei lideri ai DEM, câţi dintre voi sunteţi dispuşi să iasă de aici şi să facă graffitti în Vila Maria, ACUMA? S-ar uita la mine ca la un nebun, evident.

Dată fiind această reacţie, eu pot să spun, atunci: fiule, partidul tău e deja terminat! E deja e terminat! De ce? Pentru că în Partidul Comunist eu am văzut şefi mari riscându-şi viaţa. Marighella nu a murit mitraliat în stradă? Şi la fel, atâţia alţii, au fost persecutaţi şi au înfruntat asta. Ei voiau cu adevărat puterea pentru partidul lor. Iar voi? Ce vreţi? Vreţi doar vreo mică funcţie? Atunci?

În ultimii ani DEM-ul a trăit doar ca un fel de pseudopod al PSDB (social-democraţi). Asta înseamnă că DEM-ul e o forţă auxiliară a PSDB. Acceptând această poziţie, automat se auto-lichidează, comite suicid cu încetul, de mulţi ani. Acum a ajuns pe moarte şi se miră de ce se întâmplă. Ce să se întâmple?! Faci câte o tâmpenie pe zi, îţi cheltuieşti energia, îţi cheltuieşti banii, îţi cheltuieşti prestigiul, arunci tot la gunoi şi deodată îţi dai

dseama, ah, sunt terminat, de ce? Sunteţi prea proşti, asta e problema.

Eu de ani de zile le spun, de pe vremea când se numeau Partidul Frontului Liberal, ceea ce trebuie să faceţi voi e un partid care să aibă unitate de convingeri. Un partid în care să existe militanţi care au încredere în partid şi care îşi pun viaţa pentru partid, pentru că găsesc în el valori. Ăsta e primul lucru! Odată am fost la o reuniune a tineretului PFL-ist, în Porto Alegre, erau o mulţime foarte mare de tineri care era dispusă să militeze pentru partid. Ce s-a ales de acea mulţime de tineri? Totul s-a pierdut, s-a risipit. Eu mi-am dat seama că acei tineri erau nerăbdători să vadă pe cineva că ridică un steag, să le trezească entuziasm. În loc de asta, ce le-a oferit PFL-ul? Acel discurs fără sare şi piper, de idealuri liberale, funcţionalitatea economiei, impozitele etc, etc. Ce naiba, ce e asta? E adevărat că impozitul mare e un şut în fund, şi poate chiar, să zicem, dă naştere unei rebeliuni. Dar chiar crezi că tineretul se gândeşte la impozite? Tânărul nu plăteşte impozite, le plăteşte taică-su. Discuţia despre impozite nu motivează tineretul ca să militeze. Când veţi pricepe acest lucru?

În primul rând, cei de la DEM trebuie să înţeleagă un lucru: dacă nu vrei să ai duşmani, nu trebuie să intri în politică. Stânga vă tratează ca duşmani. Chiar José Serra a spus, PT-ul (Partidul Muncitorilor) îşi tratează adversarul ca pe un duşman care trebuie eliminat, nu ca pe cineva cu care vrea să discute. Dacă ştii chestia asta, dacă ştii că tipul e duşmanul tău, tu de ce nu vrei să fii duşmanul lui? Dacă vrei să fii prieten cu duşmanul, să ai doar discuţii politice cu el, atunci deja ai pierdut! Ai pierdut pentru că tu vii cu argumente dulcege, ial el vine cu un ciocan şi îţi dă una în cap. Te înjură de toate cele, nu are rost nici măcar să te faci că eşti de stânga, pentru că, uite, José Serra se dă de stânga, uite ce au zis de José Serra, l-au acuzat pe José Serra de toate crimele posibile şi imaginabile.

Cu cât te vei apropia mai mult de ăştia, cu cât vei

dori să faci pace cu ei, cu atât te vor înfrânge mai tare. Asta e experienţă u-ni-ver-sală. Universală. De exemplu, Partidul Democrat (din SUA), încă din anii ’50 – 60 a început să devină lingăul comuniştilor. Voi credeţi că asta i-a îmblânzit pe comunişti faţă de Partidul Democrat? Nu! Cei de la Partidul Democrat au ajuns să se înjosească într-atât în faţa comuniştilor, încât Ted Kennedy, decedat de curând, Ted Kennedy a încercat o alianţă cu Kremlin-ul contra lui Ronald Reagan, împotriva preşedintelui ţării sale, alianţă cu duşmanul împotriva… avea mai multă ură faţă de Partidul Republican decât faţă de comunişti, care la vremea aceea deja omorâseră o sută de milioane de oameni. Ei sunt o adunătură de proşti care cred că linguşindu-i pe comunişti vor trezi dragoste, tandreţe în ei. Nu, dimpotrivă, cu cât îi linguşeşti mai tare, cu atât mai mult te scuipă. Asta e o experienţă de o sută de ani.

E cineva în Partidul Democrat, în conducerea Partidului Democrat, printre consilierii săi tehnici, experţii în marketing, care are habar de istoria comunismului, de strategia comunistă? Nimeni nu ştie nimic. Dacă ar fi să însumăm, voi citiţi doar cărţi de management şi self-help, pentru Dumnezeu!

Viitorul pe care ni-l promite Rusia

Imperiul Eurasiatic ne promite un război mondial şi, ca urmare a acestuia, o dictatură globală. Unii dintre adepţii lui ajung să-l numească „Imperiul Sfârşitului”, o evocare clar apocaliptică. Doar uită să observe că ultimul imperiu dinainte de Judecata de Apoi nu va fi altceva decât Imperiul lui Antihrist.

Prof. Dughin promite că va salva lumea prin distrugerea Occidentului. Sincer, eu prefer să nu ştiu ce va urma. Mentalitatea revoluţionară, cu promisiunile sale auto-amânabile, gata să se transforme în contrariul lor cu cea mai nevinovată mină din lume, este cel mai mare flagel care a lovit vreodată omenirea. Victimele sale, din 1789 până astăzi, nu sunt mai puţin de trei sute de milioane de oameni – mai mult decât au ucis toate epidemiile, dezastrele naturale şi războaiele între naţiuni de la

începutul timpurilor.

Prof. Aleksandr Dughin, capul elitei intelectuale ruse care modelează astăzi politica externă a guvernului Putin, spune că marele plan al naţiunii sale este acela de a restabili sensul ierarhic al valorilor spirituale pe care modernitatea le-a îngropat. Pentru oamenii cu mentalitate religioasă, şocaţi de vulgaritatea brutală a vieţii moderne, propunerea poate suna foarte atrăgător, doar că realizarea ideii trece prin două etape. Mai întâi, trebuie să distrugi Occidentul, tatăl tuturor relelor, printr-un război mondial, inevitabil mai devastator decât primele două. Apoi va fi instaurat Imperiul Mondial Eurasiatic sub conducerea Sfintei Maici Rusia, în ce priveşte primul punct, *„mântuirea prin distrugere"* este unul dintre clişeele cele mai constante ale retoricii revoluţionare. Revoluţia franceză a promis că va salva Franţa prin distrugerea Vechiului Regim: ea a adus-o din prăbuşire în prăbuşire până la condiţia de putere de categoria a II-a. Revoluţia mexicană a promis că va salva Mexicul prin distrugerea Bisericii Catolice: a făcut din el un furnizor de droguri pentru lume şi de mizerabili pentru asistenţa socială americană. Revoluţia rusă a promis că va salva Rusia prin distrugerea capitalismului: a transformat-o într-un cimitir. Revoluţia chineză a promis că va salva China prin distrugerea culturii burgheze: a transformat-o într-un abator. Revoluţia cubaneză a promis pentru că va salva Cuba prin distrugerea exploatatorilor imperialişti: a transformat-o într-o închisoare de cerşetori. Pozitiviştii brazilieni au promis că vor salva Brazilia prin distrugerea monarhiei: au pus capăt unicei democraţii care exista pe continent şi au aruncat ţara într-o succesiune de lovituri de stat şi dictaturi ce s-au încheiat abia în 1988, pentru a face loc unei dictaturi modernizate, cu alt nume.

Prof. Dughin propune Imperiul Eurasiatic şi reconstruieşte întreaga istorie a lumii, ca şi cum aceasta ar fi o îndelungată pregătire pentru venirea acestui lucru minunat.

Acum, Prof. Dughin promite că va salva lumea prin

distrugerea Occidentului. Sincer, eu prefer să nu ştiu ce va urma. Mentalitatea revoluţionară, cu promisiunile sale auto-amânabile, gata să se transforme în contrariul lor cu cea mai nevinovată mină din lume, este cel mai mare flagel care a lovit vreodată omenirea. Victimele sale, din 1789 până astăzi, nu sunt mai puţin de trei sute de milioane de oameni – mai mult decât au ucis toate epidemiile, dezastrele naturale şi războaiele între naţiuni de la începutul timpurilor.

Esenţa discursului său, aşa cum cred că am demonstrat deja, este inversarea sensului timpului: inventarea unui viitor şi reinterpretarea în lumina lui, ca şi cum acesta ar fi o premiză sigură şi arhidovedită, a prezentului şi trecutului. Inversarea procesului normal al cunoaşterii, ajungând a înţelege ceea ce este cunoscut prin ceea ce este necunoscut, ceea ce e sigur, prin ceea ce e îndoielnic, ceea ce este categoric prin ceea ce este ipotetic, este o falsificare structurală, sistematică, obsesivă, hipnotică.

Lucrul cel mai evident la guvernul rus este faptul că cei care îl ocupă sunt aceiaşi care conduceau în comunism. În esenţă, este personalul KGB.

Mai rău, este KGB-ul cu o putere extinsă brutal: dacă în regimul comunist exista un securist pentru fiecare 400 de cetăţeni, azi există unul pentru fiecare 200, ceea ce caracterizează Rusia, fără îndoială, ca pe un stat poliţienesc

Prof. Dughin propune Imperiul Eurasiatic şi reconstruieşte întreaga istorie a lumii, ca şi cum aceasta ar fi o îndelungată pregătire pentru venirea acestui lucru minunat. Este un revoluţionar ca oricare altul. Dar incomparabil mai pretenţios.

Cât despre Imperiul Mondial Eurasiatic, cu un pilier oriental susţinut în ţările islamice, Japonia şi China, şi un pilier occidental în axa Paris-Berlin-Moscova, el nu este deloc o idee nouă. Stalin a cultivat acest proiect şi a făcut tot ce a putut pentru a-l realiza, şi a eşuat doar pentru că nu a reuşit să creeze la timp o flotă maritimă de

dimensiuni suficiente. A dat greş la timing: spunea că Statele

Unite nu vor trece de anii ’80. Cea care n-a trecut a fost URSS.

Deoarece Prof. Dughin împodobeşte proiectul cu recursul la valorile spirituale şi religioase, mai degrabă decât la internaţionalismul proletar ce legitima ambiţiile lui Stalin, pare logic să admitem că noua versiune a proiectului imperial rus este un fel de stalinism de dreapta.

Ideologie, eurasianismul este diferit de comunism. Dar ideologia, cum o definea însuşi Karl Marx, este doar o *„haină de idei”* pentru a acoperi o schemă de putere. Schema de putere în Rusia şi-a schimbat haina, dar rămâne aceeaşi – cu aceiaşi oameni în aceleaşi locuri, îndeplinind aceleaşi funcţii, cu aceleaşi ambiţii totalitare dintotdeauna.

Dar lucrul cel mai evident la guvernul rus este faptul că cercare îl ocupă sunt aceiaşi care conduceau ţara în timpul comunismului. În esenţă, este personalul KGB (sau FSB, schimbarea periodică a numelor nu a schimbat niciodată natura acestei instituuii). Mai rău, este KGB-ul cu o putere extinsă brutal: pe de o parte, dacă în regimul comunist exista un agent de polillie secretă pentru fiecare 400 de cetălleni, astăzi există unul pentru fiecare 200, ceea ce caracterizează Rusia, fără îndoială, ca pe un stat poliţienesc; pe de altă parte, repartizarea proprietăţii de stat îţi şi colaboratori ai poliţiei politice, care s-au transformat de pe o zi pe alta în „oligarhi”, fără a-şi pierde legăturile lor de supunere faţă de KGB, îi conferă acestei entităţi privilegiul de a acţiona în Occident, sub straturi şi straturi de camuflaj, cu o libertate de mişcare ce ar fi fost de neconceput în timpul lui Stalin sau al lui Hruşciov.

Imperiul Eurasiatic ne promite un război mondial şi, ca urmare a acestuia, o dictatură globală. Unii dintre adepţii lui ajung să-l numească *„Imperiul Sfârşitului”*, o evocare clar apocaliptică. Doar uită să observe că ultimul imperiu dinainte de Judecata de Apoi nu va fi altceva decât Imperiul lui Antihrist.

Principiile politicii conservatoare

Aceste principii nu sunt reguli de urmat în politica practică. Sunt un ansamblu de criterii de recunoaştere, pentru a putea distinge, atunci când auzi un politician vorbind, dacă te afli în faţa unui conservator, a unui revoluţionar sau a unui „liberal”, în sensul brazilian, de astăzi, al termenului (care este un amestec incert dintre primii doi).

Nimeni nu e stăpânul viitorului. „Viitorul ne aparţine” este un vers din imnul Tineretului Hitlerist. Aceasta este esenţa mentalităţii revoluţionare. Un conservator vorbeşte în numele experienţei trecute, acumulate în prezent. Revoluţionarul vorbeşte în numele unui viitor ipotetic, investit cu autoritate de tribunal de ultimă instanţă; el crede că reprezintă în prezent această autoritate, chiar şi atunci când nu ştie nimic despre acel viitor şi nu e în stare să-l descrie decât prin intermediul unor laude generice, neavând nici cea mai mică idee despre ce este acesta. Atunci când fostul preşedinte (al Braziliei n.t.), Lulă, spunea „Nu ştim ce fel de socialism dorim”, el presupunea că ştie

(1) că socialismul este viitorul luminos şi inevitabil al Istoriei, când experienţa arată că de fapt este un trecut sângeros, cu o moştenire de mai mult de 100 milioane de morţi, (2) că el şi complicii săi au dreptul să ne conducă spre o repetare a acestei experienţe, fără nicio garanţie că aceasta va fi mai puţin mortală decât cea precedentă, cu excepţia unei promisiuni verbale, ieşite din gura cuiva care, în acelaşi timp, recunoaşte că nu ştie încotro ne duce. Mentalitatea revoluţionară este un amestec de îngâmfare psihotică şi iresponsabilitate criminală.

Fiecare generaţie are dreptul de a alege ceea ce consideră de cuviinţă. Acest lucru implică faptul că nicio generaţie nu are dreptul de a le angaja pe cele următoare în decizii drastice ale căror efecte, aproape sigur malefice, fie nu vor putea fi reparate niciodată, fie vor putea fi reparate numai prin jertfa mai multor generaţii. Poporul are, prin definiţie, dreptul de a experimenta şi de a învăţa

din experienţă, dar tocmai din acest motiv, nu are dreptul de a-şi folosi copiii şi nepoţii drept cobai pentru experimente nechibzuite. Niciun guvern nu are dreptul de a face ceva ce guvernul următor nu poate desface. Este un corolar inevitabil al principiului precedent. Alegerile periodice nu ar avea niciun sens dacă fiecare guvern ales nu ar avea dreptul şi posibilitatea de a corecta greşelile guvernelor anterioare. Democraţia este, prin urmare, esenţialmente ostilă oricărui proiect de schimbare profundă şi ireversibilă a ordinii sociale, oricât ar fi aceasta de rea la un moment dat. Nicio ordine socială generată de curgerea secolelor nu este atât de rea pe cât este o nouă ordine impusă de către o elită luminată care se crede, fără motiv, deţinătoarea unicului viitor dezirabil. În cursul ultimelor trei secole nu a existat nici un singur experiment revoluţionar care să nu fi dus la distrugere, omor, războaie şi mizerie generalizată. Nu vedem cum ar putea experimentele viitoare să fie diferite.

Nicio propunere revoluţionară nu este demnă de a fi dezbătută ca o alternativă respectabilă într-un cadru politic democratic. Revocabilitatea măsurilor de guvernare este un principiu de neocolit al democraţiei şi orice propunere revoluţionară, prin definiţie, neagă de la bază acest principiu. Este imposibil a pune în practică vreo propunere revoluţionară fără concentrarea puterii şi fără excluderea, deschisă sau camuflată, a oricărei propuneri alternative. Nu se pot discuta alternative pe baza interdicţiei alternativelor.

Democraţia este opusul politicii revoluţionare. Democraţia este guvernarea încercărilor experimentale, pe termen scurt şi întotdeauna revocabile. Propunerea revoluţionară este în mod necesar de termen lung şi ireversibilă. De fapt, orice proiect revoluţionar îşi propune să transforme nu numai o anumită societate, ci Pământul întreg şi însăşi natura umană. Este imposibil să discuţi democratic cu cineva care nu respectă nici măcar natura interlocutorului, nevăzând în el decât materia provizorie a umanităţii viitoare. Este stupid să credem că socialiştii,

comuniştii, fasciştii, eurasienii şi toţi cei asemenea lor se vor putea integra în mod paşnic întru convieţuire democratică alături de facţiuni politice infinit mai puţin ambillioase. Va fi întotdeauna convieţuirea democratică a lupului cu mielul.

Eradicarea totală a mentalităţii revoluţionare este condiţia esenţială pentru supravieţuirea libertăţii în lume. Mentalitatea revoluţionară nu este o caracteristică permanentă a naturii umane. A avut o origine istorică – în jurul secolului al XVII Nea – şi aproape sigur va avea un sfârşit. Perioada de apogeu, secolul XX, a fost cea mai violentă, cea mai ucigaşă din toată Istoria umană, depăşind ca număr de victime nevinovate toate războaiele, epidemiile, cutremurele şi dezastrele naturale de orice fel, observate de la începutul timpurilor. Nu este nicio exagerare în a spune că mentalitatea revoluţionară este cel mai mare flagel care s-a abătut vreodată asupra omenirii. Este o chestiune de numere, nu de păreri. Cine refuză să vadă acest lucru este un monstru de nesimţire. Orice politică ce nu este orientată spre eradicarea completă a mentalităţii revoluţionare, în felul cel mai intens cu putinţă, este o pălăvrăgeală criminală şi inacceptabilă, oricât şi-ar împodobi omisiunea cu frumoase pretexte democratice, liberale, religioase, moraliste, egalitare, etc.

Falsa opoziţie dintre comunism şi nazism

Niciun comunist nu are dreptul să facă nazist pe nimeni pentru că nazismul niciodată nu ar fi ajuns să fie un pericol pentru umanitate dacă nu ar fi existat ajutorul şi stimulii oferiţi de Uniunea Sovietică. Germania a ajuns să aibă o armată capabilă de a intimida o lume întreagă nu doar pentru că Uniunea Sovietică i-a dat arme în secret, ci şi pentru că a creat un teritoriu în Rusia unde armata germană se putea antrena. Nazismul ca forţă istorică, importantă la nivel mondial, nu ar fi ajuns niciodată să existe fără asta. Răspunsul [dat unui comunist care te acuză de nazism n.t.] este „Nazist eşti tu, voi sunteţi vinovaţi de tot”. Acesta ar fi răspunsul educat, dar trebuie

să refuzi această explicaţie atunci când un individ rău intenţionat încearcă să te vopsească drept fascist sau nazist. În al doilea rând, ei ignoră diferenţa dintre fascism şi nazism, iar ca să îţi faci o idee de această diferenţă, în ziua în care Hitler a fost ales, singurul guvernant european, şef de stat european, care ia telefonat pe toţi ceilalţi, inclusiv pe Papă, spunând: „Ce facem acum că a ajuns la putere acest nebun. Trebuie să facem ceva, trebuie să facem ceva să îl dăm jos de acolo”… Ştiţi cine era acest şef de stat? Benito Mussolini. Iar pentru că nimeni nu a răspuns, nimeni nu a vrut să facă nimic, Mussolini a ajuns la concluzia că Hitler era mai puternic şi era mai prudent să se alieze cu el, decât cu toţi acei laşi. Adică, toţi guvernanţii democraţi ai Europei l-au aruncat pe Benito Mussolini în braţele lui Hitler. Ei sunt vinovaţi de acest lucru, la fel de vinovaţi ca şi Benito Mussolini.

În al treilea rând, nu putem uita că fascismul şi nazismul sunt capitole interne ale istoriei mentalităţii revoluţionare. Amintiţi-vă de conferinţa unde eu am definit revoluţia ca pe un proiect de schimbare radicală al societăţii ce trebuie realizat prin concentrarea puterii.

Nazismul şi fascismul sunt în mod evident regimuri revoluţionare, de aici relaţia ambiguă pe care acestea au avut-o mereu cu comuniştii, uneori colaborând unii cu alţii, alteori colaborând pentru a omorî terţi, cum este normal în interiorul mişcării revoluţionare. Mişcarea revoluţionară trăieşte din diviziunile şi conflictele sale interne. Cine a omorât mai mulţi comunişti decât Stalin şi Mao Zedong? Ei au fost cei mai mari asasini de comunişti. De aceea este o mare naivitate să crezi că Stinga Revoluţionară e slabă pentru că este divizată, deoarece diviziunea internă, conflictul intern, sunt elemente esenţiale pentru creşterea mişcării revoluţionare.

Dacă toată mişcarea revoluţionară ar fi fost coerentă, ar trebui să dea socoteală pentru faptele sale. Ea trebuie să se menţină într-o stare de confuzie permanentă pentru a evita confruntarea cu oroarea faptelor sale şi ca să aibă mereu un număr de ţapi ispăşitori interni prin care

întreaga mişcare să se poată purifica.

Toată această dominaţie pe care aceşti oameni au avut-o asupra unor conservatori, liberali etc, este nu doar rezultatul laşităţii, dar şi al ignoranţei din lipsa de pregătire. Cel puţin, de ce trebui să acceptăm ca toate să se definească în termenii inamicului, în loc să impunem noi definiţiile noastre? De exemplu, de ce „fascist” trebuie să fie o insultă mai gravă decât „comunist”? Dacă însumezi victimele tuturor regimurilor fasciste din lume, nu ajungi nici la 5% din numărul victimelor comunismului, iar dacă incluzi acolo şi victimele nazismului, nu ajungi nici la un sfert din victimele comunismului.

Gelu Trandafir: Cred că un alt lucru care este ocultat, nu neapărat ocultat, dar nu este menţionat foarte des, este chiar titulatura partidului nazist al lui Hitler, Partidul Muncitoresc German Naţional-Socialist.

Olavo de Carvalho: Marea diferenţă este că exista un socialism naţionalist şi un socialism internaţionalist. Asta e singura diferenţă.

O sută de ani de pedofilie

Peste tot unde s-a redus practicarea pedofiliei, cea care i-a eliberat pe copii de sub aceasta tiranie înspăimântătoare a fost influenta – practic, singura – a Creştinismului. Dar aceasta a avut un preţ. E ca şi cum un curent ascuns de ura şi resentiment a străbătut două milenii de istorie aşteptând ceasul răzbunării. Acest moment a sosit.

În 2002, când a izbucnit cu putere scandalul preoţilor pedofili, din America gânditorul conservator Olavo de Carvalho a scris un articol de opinie pentru O Globo – „Cern anos de pedofilia”.

Publicaţii liberale se folosesc acum de acest flagel, un flagel provocat tocmai de libertinismul impus societăţii de „progresişti” şi care a atins şi instituţia Bisericii, pentru a-şi canaliza ura împotriva actualului Papa. Într-un dispreţ pentru adevăr şi pentru normele jurnalismului, Benedict XVI a ajuns să fie acuzat astăzi de toate relele, deşi e chiar clericul care, pe când era Prefect al Congregaţiei pentru

Doctrina Credinţei, a făcut cel mai mult pentru descoperirea, investigarea şi curăţarea Bisericii de acest flagel.

Vă recomandăm şi două postări din blogurile Daily Telegraph:

Benedict XVI and Roman Polański: *liberals bay for the Pope's blood while genuflecting to a child abuser*

The Pope, the judge, the paedophile priest and The New York Times Până atunci, iată o traducere a textului lui Olavo de Carvalho din 2002. E la fel de actual.

În Grecia şi în Imperiul Roman, folosirea minorilor pentru plăcerea sexuală a adulţilor era un obicei tolerat sau chiar considerat lăudabil. În China, castrarea băieţilor pentru a-i vinde pederaştilor bogaţi a fost un comerţ legitim timp de mii de ani. În lumea islamică, nu de puţine ori morala rigida care guvernează relaţiile dintre bărbaţi şi femei a fost compensată de toleranta fata de pedofilia homosexuală. În unele tari, aceasta din urma a dăinuit până la începutul secolului 20, făcând din Algeria, de exemplu, o grădină a plăcerilor pentru călători depravaţi (citiţi memoriile lui André Gâde, „Şi le grain ne meurt").

Mişcarea de inducere către pedofilie începe când Sigmund Freud crează o parodie erotica a primilor ani ai vieţii umane.

Peste tot unde s-a redus practicarea pedofiliei, cea care i-a eliberat pe copii de sub aceasta tiranie înspăimântătoare a fost influenta – practic, singura – a Creştinismului.

Dar aceasta a avut un preţ. E ca şi cum un curent ascuns de ura şi resentiment a străbătut două milenii de istorie aşteptând ceasul răzbunării. Acesta moment a sosit.

Apariţia anti-concepţionalelor şi prezervativelor, pe care guvernele încep să le distribuie cu veselie prin scoli, suna ca o chemare la eliberarea totala a erotismului infantile şi juvenil.

Mişcarea de inducere către pedofilie începe când Sigmund Freud crează o parodie erotica a primilor ani ai vieţii umane, o versiune care este foarte uşor absorbita de

cultura secolului. De atunci, în imaginarul Occidental, viaţa de familie apare din ce în ce mai mult ca o oală sub presiune plină de dorinţe reprimate. În filme şi literatura, copiii par să nu aibă altceva de făcut decât să spioneze prin gaura cheii viaţa sexuală a părinţilor, sau chiar să se dedea ei înşişi la cele mai uimitoare jocuri erotice.

Potenţialul politic exploziv al ideii este folosit imediat de Wilhelm Reich, psihiatru comunist care organizează în Germania o mişcare pentru „eliberarea sexuală a tineretului", transferata apoi în Statele Unite unde avea să devină, probabil, principala idee-forţă a rebeliunilor studenţeşti din anii '60.

Sub pretextul combaterii discriminării, reprezentanţii mişcării gay sunt autorizaţi să predea copiiilor în scoli beneficiile practicii homosexuale. Oricine care li se opune e stigmatizat, persecutat, concediat.

În acelaşi timp, Raportul Kinsey, despre care ştim astăzi că a fost o frauda de la cap la coada, demolează imaginea de respectabilitate a părinţilor, înfăţişându-i noilor generaţii fie drept nişte ipocriţi bolnavi sexual, fie ca nişte libertini prefăcuţi.

Apariţia anticoncepţionalelor şi prezervativelor, pe care guvernele încep să le distribuie cu veselie prin scoli, suna ca o chemare la eliberarea totala a erotismului infantile şi juvenil. De atunci, erotismul copilăriei şi adolescenţei se extinde din lumea academica şi cercurile literare în cultura claselor mijlocii sau joase, printr-o infinitate de filme, programe TV, „grupuri de discuţii", cursuri de consiliere familiala, reclame, şi naiba ştie mai ce. Educaţia sexuală în şcoli devine o iniţiere directa a copiilor şi tinerilor în a practica a tot ceea ce au văzut în filme sau la TV.

Dar până aici, legitimarea pedofiliei apare doar insinuata, strecurata printre revendicări generale care o cuprind ca pe o consecinţa implicita.

Organizaţiile feministe contribuie la dezarmarea copiilor fata de pedofili şi la înarmarea lor contra familiei, propagând teoria monstruoasa după care cel puţin una din

patru fete este violata de propriul tata.

În 1981, totuşi, „Time” anunţa ca argumente în favoarea pedofiliei sunt pe cale de a câştiga teren printre specialiştii în consiliere sexuală. Larry Constantine, terapeut familial, proclama „dreptul copiilor de a se exprima sexual, ceea ce înseamnă că pot sau nu să aibă contacte sexuale cu persoane mai în vârstă”. Unul dintre autorii Raportului Kinsey, Wardell Pomeroy, decretează ca incestul „poate fi uneori benefic”.

Sub pretextul combaterii discriminării, reprezentanţii mişcării gay sunt autorizaţi să predea copiiilor în scoli beneficiile practicii homosexuale. Oricine care li se opune e stigmatizat, persecutat, concediat. Într-o carte lăudată de J. Elders, fost ministru al sănătăţii în SUA (the surgeon general – acelaşi care lansează avertismente apocaliptice împotriva ţigărilor), jurnalista Judith Levine afirma ca pedofilii sunt inofensivi şi ca relaţia sexuală dintre un băiat şi un cleric poate fi chiar un lucru benefic. Cu adevărat periculoşi, spune Levine, sunt părinţii, cei care proiectează „temerile lor şi propria dorinţa de prospătură în acest agresor mitic al copiilor”.

Publicaţia Asociaţiei Psihologice Americane recomanda ca termenul de pedofilie, „încărcat de conotaţii negative”, să fie schimbat cu cel de „intimitate inter-generaţională”.

Organizaţiile feministe contribuie la dezarmarea copiilor fata de pedofili şi la înarmarea lor contra familiei, propagând teoria monstruoasa a unui psihiatru argentinian, după care cel puţin una din patru fete este violata de propriul tata.

Cea mai înaltă consacrare a pedofiliei se petrece în ediţia din 1998 a „Buletinului Psihologic”, publicaţie a Asociaţiei Psihologice Americane. Revista afirma ca abuzul sexual în copilărie „nu cauzează un rău intens într-un mod pătrunzător”, şi, mai şi recomanda ca termenul de pedofilie, „încărcat de conotaţii negative”, să fie schimbat cu cel de „intimitate intergeneraţională”. Ar fi de neimaginat ca o atât de vasta revoluţie mentala,

răspândită în întreaga societate, să ocolească miraculos o parte speciala a societăţii: preoţii şi seminariştii. În cazul lor, pe lângă presiunea din exterior, a existat un stimul special, bine calculat ca să acţioneze din interior.

Într-o carte recenta, „Goodbye, good men”, reporterul american Michael S. Rose arata ca, timp de trei decenii, organizaţiile gay din Statele Unite stau pus oameni în departamentele psihologice ale Seminariilor pentru a face mult mai dificila accederea seminariştilor dăruiţi cu vocaţie preoţeasca şi a forţa o intrare masivă a homosexualilor în cler. În cele mai importante Seminarii, propaganda homosexuala a devenit ostentativa iar seminarişti heterosexuali au fost forţaţi de către superiori să se supună unor comportamente homosexuale.

Încolţiţi şi sabotaţi, induşi în eroare şi îndemnaţi, este inevitabil ca, mai devreme sau mai târziu, mulţi preoţi şi seminarişti să ajungă să cedeze dezmăţului general cu copii şi adolescenţi. Şi, când asta se întâmpla, toţi cei care vorbesc în numele culturii moderne „eliberate”, tot establishmentul „progresist”, toată media „avansată”, în fine, toate puterile care, timp de o sută de ani, i-au despuiat pe copii de aura protectoare a Creştinătăţii pentru a-l da prada poftelor unor adulţi perverşi, deodată se bucura, pentru că au găsit un nevinovat asupra căruia să arunce vina. Încolţiţi şi sabotaţi, induşi în eroare şi îndemnaţi, este inevitabil ca preoţi şi seminarişti să ajungă să cedeze dezmăţului general cu copii şi adolescenţi. Şi, când asta se întâmpla, toţi cei care vorbesc în numele culturii moderne „eliberate”, tot establishmentul „progresist”, toată media „avansată” deodată se bucura, pentru că au găsit un nevinovat asupra căruia să arunce vina.

O sută de ani de cultura pedofila sunt iertaţi deodată, albiţi, răscumpăraţi înaintea Celui Preaînalt: singurul vinovat pentru toate este… celibatul preoţilor. Creştinătatea plăteşte acum pentru tot râul pe care ne-a oprit să-l facem.

Nu va îndoiţi: Biserica este acum acuzata şi umilita

pentru că e nevinovata. Detractorii ei o acuza pentru ca ei înşişi sunt vinovaţi.

Nicicând până acum, teoria lui René Girard, privind persecutarea ţapului ispăşitor ca un expedient pentru restabilirea unei iluzorii unităţi a colectivităţii în criza, nicicând aceasta teorie nu şi găsit o confirmare atât de manifesta, de evidenta, generală şi simultana.

Cine nu realizează asta, acum, e în divorţ cu propria conştiinţa. Are ochi, dar nu vede, are urechi dar nu asculta.

Dar Biserica însăşi, dacă în loc să-şi denunţe atacatorii, prefera să se plece în faţa lor într-un grotesc act de căinţă, sacrificând oficial câţiva preoţi pedofili pentru a nu trebui să se confrunte cu forţele care i-au injectat în ea ca pe un virus, va face cea mai dezastruoasa alegere din ultimii 2000 de ani.

Lupul, mielul şi falsificarea istoriei

Există un exces de ignoranţă în discuţiile publice care face ca multe fapte excepţional de importante să devină ciudate şi prohibitive, adică s-a reuşit inocularea oamenilor cu preconcepţii împotriva căutării cunoştinţelor esenţiale pentru supravieţuire. Uitaţi-vă la fabula „Lupul şi mielul”. Lupul a reuşit să falsifice istoria mielului, dar măcar era lupul cel care minţea împotriva mielului, nu era mielul cel care minţea despre el însuşi. Asta se întâmpla acum: mielul inventează istorii împotriva lui însuşi pentru a face mai uşoară viaţa lupului.

Lupul a reuşit să convingă mielul să se transforme în adeptul său. Atunci când îţi aminteşti sau încerci să descoperi cum au fost lucrurile în realitate, lumea îţi spune că eşti ciudat.

Un gând despre „Lupul, mielul şi falsificarea istoriei11

Un lup pe care stângiştii îl alimentează, încercând să ne facă să credem că e un mieluşel, sau cel mult un căţeluş care latră dar nu musca. Problema e, ca şi în bancul celebru, oare şi căţelul ştie că nu musca? Oare nu are de gând să şi implementeze acest progr/a/om de care vor

vorbi într-o conferinţă apropiata în Londra?

Here is the promo video on the terrorist Caliphate conference to be held în UK on July 9th 2011. It is openly advertised on the internet to promote the Islamic terrorist agenda. For the dummies on the left who say that there is no threat this conference should be another wake up call. http://*shoebat.com*/*videos*/*khilafah.php* Diferenţa dintre un revoluţionar şi un reacţionar *Vladimir Tismăneanu*: *Care este distincţia pe care Olavo de Carvalho o face între „revoluţionar" şi „reacţionar"*?

Olavo de Carvalho: în primul rând, multe mişcări care se pretind „reacţionare" sunt de fapt „revoluţionare", pentru că propun o nouă societate care e doar un model contrar al celui revoluţionar. De exemplu, împărăţia universală al rasei superioare este un ideal revoluţionar ca şi împărăţia universală a egalităţii. Eu aş spune că un adevărat reacţionar este acela care intervine într-o situaţie politică doar pentru a împiedica o transformare de nedorit, fără să vină un un proiect nou de societate, un proiect în opoziţie cu cel pe care îl combate. De exemplu, eu cred că generalul Francisco Franco a fost cu adevărat un reacţionar; el nu avea o concepţie completă a societăţii, s-a limitat la opoziţia unei anume situaţii, în acelaşi fel generalul Augusto Pinochet nu avea nici el un anume proiect de societate. Asta înseamnă că tiraniile reacţionare, prin definiţie, au un termen de valabilitate fixat, în timp ce teoriile revoluţionare pot fi continuate până la sfârşitul vremurilor.

Cuvântului „revoluţie" este învăluit într-o aură de prestigiu astfel încât revoluţionarul atribuie termenul „revoluţie" doar mişcării sale proprii, numindu-şi inamicul reacţionar, când de fapt inamicii sunt şi ei revoluţionarii altei revoluţii.

Bineînţeles că putem avea un proiect de viitor pentru societate, o anumită utopie, un vis, dar el nu va fi revoluţionar dacă nu implică concentrarea puterii, pentru că un element esenţial al revoluţiei este că revoluţionarul însuşi e cel care conduce procesul. Aţi văzut vreodată un

militant comunist care să spună: „Vom face revoluţie, iar când va fi gata eu plec acasă şi voi fi din nou un cetăţean obişnuit”? Nu există niciunul, toţi vor să fie în nomenclatură, deci nu vor mai exista cetăţeni, ci doar guvernanţi. Asta arată următorul lucru: controlul este esenţial ideii revoluţionare şi implică o concentrare a puterii.

Un lucru pe care aş dori să îl adaug, mulţumind dragului nostru prieten Vladimir Tismăneanu, care a atras atenţia asupra aspectului diabolic al revoluţiei, un lucru pe care eu nu l-am menţionat în prima parte, e acesta: diabolismul revoluţiilor este o consecinţă absolut inevitabilă a logicii revoluţionare, revoluţionarul nu poate fi judecat decât la tribunalul viitorului, adică nu va putea fi judecat niciodată; pe când relaţia normală a fiinţei umane cu timpul presupune conştiinţa faptului că timpul este doar o fracţiune a veşniciei.

Atunci când ne întrebăm unde şi când va avea loc Judecata de Apoi ştim că ea va avea loc după abolirea timpului, nu înainte. Asta înseamnă că pentru noi veşnicia nu este în viitor, este acum. Noi suntem permanent judecaţi în faţa tribunalului conştiinţei noastre, în faţa tribunalului lui Dumnezeu.

Dacă citiţi romanele marelui scriitor francez Georges Bernanos, vedeţi că istoria fiecărui roman se petrece simultan în două planuri, în planul temporalităţii pământeşti, şi simultan în veşnicie. Asta înseamnă că judecata nu este de apoi, judecata este în prezentul etern, iar acest prezent etern nu există pentru un revoluţionar. Există doar viitorul. Asta înseamnă că este imposibil ca revoluţionarul să judece propriile fapte, chiar dacă el personal e omul cel mai smerit din lume. El nu se poate prezenta la tribunal, pentru că tribunalul fuge înainte pe măsură ce timpul trece. Asta înseamnă că pentru el totul este permis, asta pentru că nu există posibilitatea judecăţii.

Despre datoria de a insulta

„Par délicatesse ai pierdu ma vie”.

(Arthur Rimbaud)

Un prieten care nu este întotdeauna de acord cu mine, dar a dat mii de dovezi în ceea ce priveşte intenţiile sale înalte, trimite două obiecţii la articolul meu „Maquiadores de crime”.

Dacă suntem nepoliticoşi cu inamicii noştri, ne vom coborî la nivelul lor.

Mai important decât să ne doborâm adversarii este să luptăm în mod pozitiv pentru ideile în care credem.

Sunt sigur că obiecţii similare le-au trecut prin cap multor cititori. Lăsând-o pe cea de-a doua pentru un articol viitor, am să răspund aici la prima dintre ele.

De la început spun că este valabilă ca regulă generală, dar nu ca răspuns la articolul meu. Ceea ce am afirmat eu acolo nu a fost că trebuie să fim lipsiţi de respect faţă de cei care sunt doar nepoliticoşi, ci cu criminalii şi escrocii. Pentru a ajunge la acelaşi nivel cu aceştia nu ar fi suficient să le spui câteva grosolănii: ar trebui cel puţin să comitem o crimă sau o înşelătorie, lucru care nu a fost niciodată în planurile mele. Un băcan sau vânzător ambulant care, jefuit, aruncă o jumătate de duzină de înjurături păroase împotriva unui hoţ care fuge, devine astfel un hoţ?

De asemenea, nu am sugerat să încălcăm toate regulile de politeţe, ci doar pe cele care ne sunt impuse artificial, cu rea intenţie, de către ticăloşi, cu scopul precis de a inhiba denunţarea ticăloşiei lor forţându-ne să tratăm crimele şi cruzimile (inclusiv mentale) ca şi cum ar fi elegante divergenţe academice. Atunci când un individ sugerează că mă va ucide sau că mă va trimite în Gulag, a-i răspunde politicos că eu nu prea sunt de acord cu propunerea lui înseamnă a-i da un aer de simplă şi inofensivă ipoteză, când de fapt este vorba de un plan foarte practic, foarte material. Poate fi un plan de termen lung, dar garantez că a fi ucis sau arestat la optzeci de ani nu mă va consola niciun pic pentru că nu mi s-a întâmplat la cincizeci, şaizeci sau şaptezeci de ani.

Naturalitatea grosolană cu care PT (Partidul

Muncitorilor) şi alţii asemenea vorbesc între ei de „lupta armată” – unii ridicând-o în slăvi în mod deschis, alţii ajungând să o condamne, dar numai din punctul de vedere al convenienţei şi oportunităţii, niciodată pentru imoralitatea intrinsecă – este suficientă pentru a demonstra că ei sunt împotriva asasinatului doar atunci când acesta nu le este profitabil din punct de vedere politic – aceasta e singura obiecţie a dl. Preşedinte faţă de FARC (organizaţia teroristă de narcotraficanţi marxişti din Columbia). Lupta armată, fir-ar să fie, nu e o idee, nu e o doctrină, nu e teorie filosofică: înseamnă uciderea unor oameni. Ori de câte ori discut cu stângişti, ştiu că discut cu ucigaşi. Adesea ucigaşi amânaţi, dar în cele din urmă, ucigaşi oricum.

Ucigaşi care atunci când sunt împiedicaţi de la îndeplinirea planurilor lor macabre pleacă smiorcăind şi făcând pe victimele cu un cinism abject. Ce este această nemernicie a „despăgubirilor” dacă nu o înscenare profitabila de autocompătimire din partea unor indivizi care se consideră lezaţi pe nedrept, deoarece maleficul guvern militar i-a împiedicat cu forţa să-i omoare pe toţi cei pe care voiau să-i omoare?

Ce fel de respect merită aceşti oameni? Ce sens are să li se acorde dreptul de a discuta planuri pentru asasinarea noastră, ştiind că singura divergenţă care poate apărea între ei este cea cu privire la termenul execuţiei?

Imaginaţi-vă scandalul, revolta mass-mediei chic, dacă ne-am apuca să plănuim „acţiuni armate” împotriva comuniştilor! Cu toate acestea, ea consideră foarte firesc şi deloc scandalos ca partide legale să se asocieze cu bande de narcotraficanţi şi asasini pentru apărarea reciprocă a intereselor lor – interese care, prin urmare, vor avea de profitat atât din violenţă, cât şi din palavrageala concomitentă despre pace şi democraţie. O fi în asta doar o „diferenţă de idei” sau o repartizare inegală a mijloacelor de acţiune permise celor două părţi aflate în dispută, una dintre ele fiind investită cu dreptul de a ucide, fura, răpi şi înşela după bunul plac, cealaltă abţinându-se

în mod servil până şi de la a vorbi dur împotriva celor care fac asta? Acceptarea acestui joc este mai mult decât laşitate, este trădarea propriei cauze, este prostituarea propriei conştiinţe. Nu, dragul meu prieten, a-i trata pe aceşti indivizi cu duritatea pe care o merită nu este niciodată totuna cu a ne coborî la nivelul lor. Nici chiar dacă i-am înjura în felul cel mai rău, şi am face asta toată ziua, non-stop, cu aceeaşi obsesivitate persistentă şi psihotică pe care o au ei când visează moartea noastră, nu i-am egala pe bandiţii de la FARC şi partenerii lor din guvernul federal. Niciunul dintre noi nu este traficant, sechestrator, criminal, nici partener politic şi linguşitor al acestora. Cu atât mai puţin conştiinţe morale deformate ca Dl. Preşedinte al Republicii, pentru care practica acestor crime odioase nu descalifică pe nimeni de la exercitarea celor mai înalte funcţii într-o democraţie. Dacă ne adresăm cui merită, nimic din ceea ce iese din gura noastră, oricât de ofensator şi brutal ar suna, nu va putea să ne facă vreodată atât de murdari şi de josnici pe cât sunt ei.

Spirala tăcerii şi banalizarea crimei

Lenin spunea că, atunci când i-ai luat adversarului voinţa de a lupta, ai câştigat deja lupta. Dar în condiţiile moderne ale „războiului asimetric”, controlul opiniei publice a devenit mai decisiv decât obţinerea victoriei pe teren militar. Regula leninistă se transformă astfel automat în tehnica „spiralei tăcerii”: acum este vorba de a stinge din sufletul inamicului nu numai dispoziţia sa războinică, dar până şi dorinţa lui de a argumenta în propria apărare, simplul lui impuls de a spune câteva cuvinţele timide împotriva agresorului.

Modalitatea de realizare a acestui obiectiv este laborioasă şi costisitoare, dar simplă în esenţă: este vorba de ataca onoarea nefericitului din atâtea părţi, prin atât de multe mijloace de comunicare diferite şi cu o astfel de varietate de acuzaţii contradictorii, de multe ori intenţionat absurde şi ridicole, încât el, simţind lipsa de viabilitate a unei dezbateri curate, să ajungă să prefere retragerea în tăcere. În acel moment, el este defunct din

punct de vedere politic. Răul a mai câştigat o bătălie.

Tehnica a fost încercată mai întâi în secolul al XVII-lea. A fost atât de grea încărcătura de scorneli, batjocuri, legende urbane şi simulacre de cercetare istorico-filologică ce a fost aruncată asupra Bisericii Catolice, încât preoţii şi teologii au ajuns a se gândi că nu merită să apere o instituţie venerabilă de acuzaţii atât de josnice şi răuvoitoare. Rezultatul: au pierdut bătălia. Contrastul dintre virulenţa, josnicia, omniprezenţa propagandei anti-catolice şi dimensiunea redusă, timiditatea discursurilor de apărare sau de contraatac a marcat imaginea epocii până astăzi cu fizionomia triumfătoare a iluminiştilor şi revoluţionarilor. Mai rău, el i-a acoperit cu o aură de superioritate intelectuală pe care, la urma urmei, nu o deţineau absolut deloc. Biserica a continuat să dea învăţătură, să se îngrijească de suflete, să-i ocrotească pe cei săraci, să-i ajute pe bolnavi, să producă sfinţi şi martiri, dar a fost ca şi cum nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Ca să vă faceţi doar o idee asupra puterii de amorţire a „spiralei tăcerii”, este suficient să se constate că în această perioadă, doar o singură organizaţie catolică, Societatea lui Iisus, a adus mai multe contribuţii în ştiinţă decât toţi detractorii materialişti (ai Bisericii) la un loc, dar aceştia din urmă sunt cei care au intrat în istorie – şi sunt acolo până astăzi – în calitate de campioni ai raţiunii ştiinţifice în lupta împotriva obscurantismului. (Dacă această afirmaţie a mea vi se pare ciudată şi – aşa cum se spune în Brazilia – „controversată”, este fiindcă mai credeţi în profesori semianalfabeţi şi jurnalişti semialfabetizaţi. În schimb, aţi face bine să ieşiţi din îndoială citind John W. O’Malley.org., The Iezuits: Cultures, Sciences, and The Arts, 1540 – 1773, 2 vols., University of Toronto Press, 1999, şi Mordecai Feingold.org., Jesuit Science and the Republic of Letters, (MIT Press, 2003).

Doar la aproape un secol după aceste evenimente, Alexis de Tocqueville a descoperit de ce Biserica a pierdut un război pe care avea toate şansele să-l câştige. Lui i se datorează prima formularea a teoriei „spiralei tăcerii”, pe

care, în cercetări ample asupra comportamentului opiniei publice din Germania, Elizabeth Noëlle – Neumann a venit să o confirme pe deplin The Spiral of Silence: Public Opinion, Our Social Skin (2 a. ed., The University of Chicago Press, 1993). A tăcea în faţa unui atacator necinstit este o atitudine la fel de sinucigaşă ca şi încercarea de a-i respinge acuzaţiile în termeni

„Elevaţi", dându-i o demnitate pe care el nu o are. Amândouă aceste lucruri te aruncă direct în vârtejul „spiralei tăcerii". Biserica din secolul al XVIII-lea a comis aceste două erori, aşa cum Biserica de astăzi le comite din nou.

Însăşi murdăria, răutatea anumitor atacuri, sunt planificate astfel încât să constrângă victima, insuflând în ea repulsia de a se angaja în discuţii care îi suna degradant şi forţând-o astfel fie la tăcere, fie la o etalare de politeţe rece superioară care nu are cum să nu pară un simplu camuflaj improvizat al unei dureri insuportabile şi prin urmare, o recunoaştere a înfrângerii. Nu poţi opri un atac refuzând să atingi cu un deget persoana agresorului sau demonstrându-i politicos că ceea ce face el este interzis de Codul Penal.

Lecţiile lui Tocqueville şi Noëlle-Newman sunt utile nu numai pentru Biserica Catolică. împreună cu ea, comunităţile cele mai defăimate din lume sunt americanii şi evreii. Primii ar fi în stare mai degrabă să plătească pentru crime pe care nu le-au făcut decât să recurgă la o lipsă de bună-creştere faţă de detractorii lor cei mai perverşi. Cei din urmă se apără un pic mai bine, dar se simt inhibaţi atunci când atacatorii provin din rândurile lor – ceea ce se întâmplă cu o frecvenţă alarmantă. Nicio entitate din lume nu are mai mulţi duşmani interni decât Biserica Catolică, Statele Unite şi naţiunea evreiască. Pentru că au trăit în „spirala tăcerii" atât de mult timp încât nu mai ştiu cum să iasă din ea – şi chiar o cultivă din proprie iniţiativă, venind în întâmpinarea inamicilor.

Singura reacţie eficientă la spirala tăcerii este aceea de a o sparge – şi nu poţi face acest lucru fără să spargi,

împreună cu ea, imaginea de respectabilitate a celor care au fabricat-o. Dar cum să demaşti o falsă respectabilitate într-o manieră respectuoasă? Cum să denunţi răutatea, înşelăciunea, minciuna, crima, fără a depăşi limitele de simplei „dezbateri de idei”? Cei care comit crime nu sunt ideile, sunt oamenii. Nimic nu ajută mai mult imperiul răului decât teama de a trece la „atacul la persoană” atunci când acesta este absolut necesar. Aristotel învăţa că nu se poate discuta cu cineva care nu recunoaşte – sau nu respectă – regulile căutării adevărului. Cei care doresc să menţină un „dialog elevat” cu criminalii contribuie la banalizarea crimei. Aceştia sunt primii care, în imposibilitatea unei dezbateri oneste, şi temându-se să cadă în păcatul „atacului la persoană”, se retrag în ceea ce ei îşi imaginează a fi o tăcere onorabilă, predând terenul inamicului. Tehnica „spiralei tăcerii” constă în a-i induce să facă exact asta.

Atracţia răului, fascinaţia intelectualilor şi a tinerilor pentru Stânga

Pătura intelectuală este constituită din oameni fragili, întotdeauna a fost aşa. Aceşti oameni nu au o poziţie bine definită în societate, au multe ambiţii cu puţine posibilităţi de realizare. Şi atunci un astfel de om poartă în el mult resentiment. Priveşte în lume şi vede ceea ce lui i se pare a fi victoria celor răi, care nici măcar nu sunt neapărat atât de răi cum îşi închipuie el. În faţa acestei revolte, văzând puterea răului în lume, el se lasă impresionat de puterea răului, iar a te lăsa impresionat de o putere ţine deja de cult, înseamnă deja a cădea sub dominaţia lui. Atunci individul începe să intre în dialectica răului, citeşte Machiavelli, Nietzsche, toate alea, şi încearcă să-şi elaboreze revolta, fără să-şi dea seama că făcând asta, e pe cale de a se transforma, el însuşi, într-un instrument al diavolului. Cu cât individul este mai revoltat împotriva răului din lume, cu atât va face mai mult rău, acesta e lucrul cel mai evident.

De fapt, fiinţa umană nu s-a născut pentru a corecta lumea. Sfera de acţiune proprie fiinţei umane este foarte

mică. În ziua de astăzi toţi au ambiţia de a crea o lume mai bună. Orice copil de 12 ani creează o lume mai bună. Această ambiţie de a crea o lume mai bună face ca tovarăşii să intre într-o luptă pentru putere, deoarece pentru a schimba lumea trebuie să ai putere să o modifici. Atunci modificarea lumii, îmbunătăţirea lumii, ajunge să devină capitolul 2, capitolul 1 este cucerirea puterii.

Aceşti oameni au obsesia puterii şi toţi se corup până în fundul sufletului şi se transformă ei înşişi m şi mai mari propagatori ai răului.

Asta nu se întâmplă pentru că tipul e un filosof idealist. Ideea că tânărul intră în lupta socială pentru că e idealist mi se pare o gogoriţă. Ce puşti de 14 – 15 ani are o viziune corectă asupra societăţii, a sărăciei, etc.? Ce puşti de 14 ani este mai interesat de ceilalţi decât de el însuşi? Spuneţi-mi! E imposibil! Un puşti de 14 ani luptă pentru auto-realizare. Şi dacă e revoltat împotriva nedreptăţii din lume, este pentru că el se simte nedreptăţit, chiar dacă în majoritatea cazurilor nu este. Atunci el proiectează acest sentiment de nedreptate asupra celorlalţi şi spune că el îi reprezintă pe cei săraci şi oprimaţi. Asta e o minciună.

Spun asta analizând propria mea generaţie şi pe mine însumi. Ce ştiam eu de sărăcia şi mizeria din Brazilia când m-am lăsat pentru prima oară fascinat de ideile de stânga? Nu ştiam absolut nimic. Ştiam că eu mă simţeam rău şi oprimat şi atunci uram orice lucru care reprezenta în ochii mei autoritatea. Deci luptam pentru interesele mele proprii, pentru propria mea vanitate, ca toţi din acea epocă. În Partidul Comunist, dacă mă întrebaţi pe cine am cunoscut, care să fi fost un om cumsecade, milos, care să fi avut într-adevăr milă de săraci, care să încerce să-i ajute în mod direct… nu am cunoscut unul! Unul! Nici măcar unul singur, erau toţi inimi seci! Toţi.

Deci tipul luptă pentru propria sa vanitate, dar, cum se înşală pe el însuşi crezând că este mântuitorul care luptă împotriva răului, cu cât se gândeşte aşa mai mult, cu atât se impregnează de rău, pe calea vanităţii.

Dacă toate cărţile de stânga ar fi eliminate din

librării, producţia intelectuală de dreapta nu ar fi în măsură să umple 2% din spaţiul de pe rafturi. Înţelegeţi ce înseamnă lipsa unei culturi alternative?

Naţionalismul american în ceea ce priveşte conţinutul ideologic general, naţionalismul american este, în esenţă, un conservatorism angajat în a menţine vie tradiţia constituţională şi moştenirea Părinţilor Fondatori (Founding Fathers). Aceasta înseamnă că, în perspectiva naţional-conservatoare, Constituţia trebuie interpretată în funcţie de intenţia autorilor săi, nu deformată prin aranjamente ulterioare care, sub pretextul de a face din ea un „document viu" (expresia lui Al Gore), încearcă apoi să o îngroape.

Ideologia fondatorilor Republicii Americane a fost o sinteză extrem de originală care armoniza revendicările practice ale Iluminismului cu exigenţele şi principiile creştinismului biblic. Inspiraţia creştină explicită a Constituţiei şi a legilor americane a fost atât de bine documentată în mia de pagini a cărţii clasice a lui Benjamin F. Morris, The Christian Life and Character of the Civil Institutions of the United States (1864), încât orice încercare de a o pune sub semnul întrebării sau de a o relativiza este de o evidentă rea-credinţă.

„Constituţia noastră – a spus cel de-al doilea Preşedinte american, John Adams – a fost făcută numai pentru un popor moral şi religios. Ea este total inadecvată pentru guvernarea oricărui alt popor".

Americanii sunt unicul popor din întregul univers condus de o Constituuie creştină, iar ei sunt conştienţi de acest fapt, continuând să vadă în aceasta o sursă majoră de inspiraţie pentru luptele lor, până într-atât încât chiar şi politicienii ostili sau indiferenţi faţă de creştinism se văd obligaţi să facă pe creştinii pentru a nu pierde voturi (Barack Obama, anticreştin şi promusulman, s-a supus acestei gimnastici doar până în ziua alegerilor; imediat ce s-a simţit asigurat în funcţie, a încetat să mai frecventeze slujbele de duminică, chiar şi pe cele ale Black Liberation Theology). Aceasta este deja suficient pentru a arăta cât de

falsă este opinia Prof. Aleksandr Dughin, potrivit căreia iluminismul materialist şi individualist promovat de către Sir Karl Popper în The Open Society and Its Enemies este ideologia dominantă a SUA. Cum ar putea două secole de constituţionalism creştin să fie şterse peste noapte printr-o carte pe care un austriac a publicat-o la Londra în 1945, şi care, ca număr de exemplare vândute în America, nu a fost niciodată comparabilă nici măcar cu discursurile lui Billy Graham, cu atât mai puţin cu cele ale lui George Washington, Thomas Jefferson şi John Adams, ca să nu mai vorbim de King James Bible?

De fapt, popperismul este într-adevăr ideologia dominantă a elitei globaliste, dar dovada că aceasta nu reprezintă populaţia americană sau tradiţiile Statului american este că ea reuşeşte – atunci când reuşeşte – doar să-şi impună politicile camuflându-le bine în limbajul tradiţional al naţionalismului conservator (Lyndon Johnson a fost un artist în domeniu; Barack Obama a arătat doar ceva talent la această practică în timpul campaniei electorale; după ce a fost ales, a făcut gafă după gafă şi s-a dat de gol).

Dacă pentru un observator străin viziunea dughiniană asupra americanismului pare verosimilă, aceasta e dintr-un motiv pe care deja I-am menţionat de o mie de ori: naţionalismul conservator este în continuare opinia majoritară în rândul americanilor, dar are public numai în interiorul SUA şi nu are nicio proiecţie în media internaţională, amplu dominată de elita globalistă şi asociaţii săi din Europa şi America Latină. Cine vrea să se lămurească, să vină aici şi să urmărească dezbaterea politică internă: forţa naţionalismului conservator este atât de mare încât reuşeşte deja să arunce în aer chiar manevrele cu care globaliştii şi-au tot infiltrat subtil, încă din anii ’50, oameni de-ai lor în Partidul Republican, teoretic bastionul conservatorilor. Sub imboldul mişcării Tea Party, în GOP (Great Old Party) are loc un ritual discret, dar eficient, de autoepurare şi cu cât va scăpa de trădători şi vânduţi, cu atât mai bune vor fi performanţele

sale în alegeri.

Până la urmă, împotriva cui luptăm?

Simbolul unificator aflat în spatele forţelor prodigios de variate utilizate în cadrul atacului este întotdeauna acelaşi: ura comună faţă de civilizaţia Occidentului permite ca cei mai înverşunaţi machişti islamici să mărşăluiască, pe străzile New York-ului şi Paris-ului, mână în mână cu militanţii gay-işti, feminişti şi avortişti, pe care în ţările lor proprii i-ar condamna sumar la moarte.

Acum aproape optzeci de ani, mişcarea revoluţionară a reuşit să-şi definească obiectivul unificat al eforturilor ei, ceea ce îi permite de atunci să obţină tot mai mult succes în acţiuni strategice la scară mondială, trecând peste nenumăratele sale divergenţe interne şi chiar folosindu-le în mod profitabil ca instrumente de camuflaj sau de adaptare la varietatea circumstanţelor. Acest obiectiv – distrugerea civilizaţiei Occidentului – a fost schiţat simultan de trei surse diferite: filosoful ungur Georg Lukács, liderul comunist italian Antonio Gramsci şi specialiştii în ştiinţe sociale ai Şcolii de la Frankfurt.

Pe măsură ce aceste voci se afirmau ca cele mai influente asupra intelectualităţii stângiste, conştiinţa obiectivului se răspândea prin toate ramurile mişcării revoluţionare, pregătind marile războaie culturale de agresiune care vor izbucni începând din anii ’60 şi care, indiferente la căderea URSS, continuă până astăzi cu intensitate crescândă, obţinând victorii tot mai devastatoare, printre care cucerirea practic a întregului establishment cultural, mediatic şi universitar nord-american, impunerea normelor „corecte politic” în vocabularul dezbaterilor publice şi peste tot distrugerea mijloacelor de apărare culturală ale aproape tuturor naţiunilor europene, aşezându-le în genunchi în faţa dominaţiei inamicului. În toate aceste cazuri, simbolul unificator aflat în spatele forţelor prodigios de variate utilizate în cadrul atacului este întotdeauna acelaşi: ura comună faţă de civilizaţia Occidentului permite ca cei mai înverşunaţi machişti islamici să mărşăluiască, pe străzile

New York-ului şi Paris-ului, mână în mână cu militanţii gay-işti, feminişti şi avortişti, pe care în ţările lor proprii i-ar condamna sumar la moarte.

Până şi vinovăţiile proprii mişcării revoluţionare îi pot fi imputate de aceasta victimei sale, permiţându-i să descarce asupra ei toată ura şi dispreţul inconştient pe care le-a acumulat împotriva sa proprie de-a lungul istoriei sale de crime şi orori. Nu există niciun stângist pe lume care să se recunoască vinovat moral de genocidul sovietic, chinez sau cambodgian. Cu cât aceste realităţi îi inspiră mai multă oroare, cu atât i se pare mai monstruos capitalismul occidental.

Faptul că civilizaţia care face obiectul urii nu este un bloc omogen, ci un amalgam deconcertant de confuz de curente incompatibile între ele, nu-i perturbă cu nimic detractorii şi nu face deloc tirul lor mai puţin precis. „Civilizaţia occidentală”, aşa cum o înţeleg ei, nu este un concept definibil raţional, este un simbol: este suficientă o ochire în direcţia respectivă, şi orice se va găsi în apropiere va fi atins de tir. Simbolurile există tocmai ca să unifice contrariile: dacă vrei să distrugi civilizaţia occidentală, o poţi acuza fără dificultate de materialism scientist sau de teocraţie creştină, de expansionism imperialist sau de autodisoluţie decadentistă, de libertinism obscen sau de moralism represiv. În lumea simbolurilor, aşa cum deja observa lupul din fabulă, apa râului curge în ambele sensuri.

Departe de mine intenţia de a sugera că mişcarea revoluţionară atacă mori de vânt. Dimpotrivă, dacă este vorba de a conduce mişcări de masă şi de a coordona o multitudine de forţe în luptă, simbolul este o călăuză mai eficientă pentru acţiune decât cele mai elaborate concepte ştiinţifice. Acestea, prin propria lor natură, pot numai să cuprindă fracţiuni separate ale experienţei, nu realitatea concretă. Simbolul, tocmai pentru că sintetizează aspecte contradictorii, îndreaptă privirea în direcţia potrivită, identificând ţinta reală chiar atunci când aceasta nu este clar înţeleasă conceptual, exact cum se întâmplă în acest

caz: intelligentzia revoluţionară nu este în stare să spună nimic coerent sau valoros despre civilizaţia occidentală (dimpotrivă, scrierile stângiste bolborosesc de idioţenii în această privinţă), dar reuşeşte perfect să intuiască unde se află ea şi care sunt punctele vulnerabile unde o poate atinge cu atacurile sale. Entitatea împotriva căreia se întoarce este opacă şi, intelectual, neînţeleasă, dar este suficient de reală şi de prezentă ca să simtă duritatea loviturilor care o ating.

Imunitatea faţă de vinovăţie este una dintre trăsăturile definitorii ale mentalităţii revoluţionare, dar numai după anii ’60 ea s-a răspândit în mase întregi, atunci când imaginea simbolică a victimei ispăşitoare a devenit vizibilă în mod universal: din cavernele lui Al-Qaeda până la campusurile universitare din California, de la înaltele comandamente ale organismelor internaţionale până în adâncurile cluburilor de sado-masochism, ura faţă de Occident este licenţa care garantează libertatea de a comite păcate şi abateri fără vinovăţie.

Atât de cuprinzătoare este forţa unificatoare a simbolului aflat în spatele multitudinii de ţinte, încât până şi vinovăţiile proprii mişcării revoluţionare îi pot fi imputate de aceasta victimei sale, permiţându-i să descarce asupra ei toată ura şi dispreţul inconştient pe care le-a acumulat împotriva sa proprie de-a lungul istoriei sale de crime şi orori. Nu există niciun stângist pe lume care să se recunoască vinovat moral de genocidul sovietic, chinez sau cambodgian. Cu cât aceste realităţi îi inspiră mai multă oroare, cu atât i se pare mai monstruos capitalismul occidental. Imunitatea faţă de vinovăţie este una dintre trăsăturile definitorii ale mentalităţii revoluţionare, dar până în secolul XX această trăsătură apare numai în mod localizat, limitată la grupuri militante bine definite. Numai după anii ’60 ea s-a răspândit în mase întregi de populaţie, atunci când imaginea simbolică a victimei ispăşitoare a devenit vizibilă în mod universal: din cavernele lui Al-Qaeda până la campusurile universitare din California, de la înaltele comandamente ale

organismelor internaţionale până în adâncurile cluburilor de sado-masochism, ura faţă de Occident este licenţa care garantează libertatea de a comite păcate şi abateri fără vinovăţie. Canalizând împotriva acestei ţinte simbolice toate vinovăţiile şi resentimentele umanităţii, mişcarea revoluţionară a depăşit limitările unui discurs ideologic care apela numai la porţiuni specifice de populaţie. S-a erijat în administrator global al urii psihotice organizate. A fost un teribil „salt calitativ”, cum ar fi zis Mao Dzedong. Însoţit de înlocuirea vechii structuri ierarhice de partid cu noua organizare flexibilă în „reţele”, ea şi-a crescut forţa de agresiune a mişcării în aşa măsură încât a devenit imună la dezvăluirea crimelor sale şi celor mai scandaloase eşecuri ale sale din domeniul economico-social.

Reacţia conservatoare continuă să fie dispersată şi fragmentară, împotriva unor ţinte parţiale şi contradictorii în spatele cărora nu se întrevede nici cel mai mic semnal al unei identităţi. Se pare că există din partea conservatorilor un refuz sau o teamă de a percepe chipul unitar al inamicului sub variatele sale manifestări.

Nu este lipsit de interes să observăm că această realizare a fost lucrarea postumă a unor gânditori care, în viaţă, păreau dislocaţi din curentele dominante ale comunismului internaţional. La Moscova şi la Pekin, Lukács, Gramsci şi Frankfurtienii au rămas multă vreme neluaţi în seamă. Ucenicii lor de la New York şi Paris au fost cei care au reînnoit de sus şi până jos mişcarea revoluţionară începând din anii ’60, integrând în noua perspectivă până şi anumite curente de resentiment pe care vechea ortodoxie comunistă le-ar fi dispreţuit ca anarhice şi mic-burgheze, ca de exemplu gay-ismul sau mişcarea pentru liberalizarea drogurilor. În această perspectivă, căderea URSS, departe de a putea fi considerată o înfrângere, a fost de fapt un sacrificiu necesar pentru revigorarea generală a organismului revoluţionar. Revoluţia în sânul revoluţiei, cum a numit-o Régis Débray, s-a realizat prin mijloace pe care însuşi Débray, în vremea respectivă, nu şi le putea închipui.

Dar ceea ce este mai important de observat în această ordine de idei, este faptul că, dacă unificarea ţintei simbolice a fost principiul upgradeului revoluţionar, nimic asemănător nu se observa în tabăra opusă. Peste tot, reacţia conservatoare (în Brazilia uneori denumită „liberală") continuă să fie dispersată şi fragmentară, îndreptată împotriva unor ţinte parţiale şi contradictorii în spatele cărora nu se întrevede nici cel mai mic semnal al unei identităţi, cu atât mai puţin imaginea strălucitoare a unui simbol unificator. Dimpotrivă, se pare că există din partea conservatorilor un refuz sau o teamă de a percepe chipul unitar al inamicului sub variatele sale manifestări.

În recentul „război împotriva terorismului", de exemplu, autorităţile nordamericane insistă să desemneze radicalismul islamic drept un fenomen singular şi sui generis, nu numai amputat de cele mai patente rădăcini istorice ale sale în mişcarea comunistă care l-a pregătit şi gestionat punct cu punct, ci separat până şi de conexiunile sale actuale cu stânga mondială şi cu guvernele Chinei şi Rusiei, fără sprijinul cărora el nu ar fi nimic.

Nu menţionez antagonismele explicite care corodează dreapta pe dinăuntru, făcând din anumite fracţiuni ale ei instrumente în mod inconştient docile faţă de o strategie adversă care transcende orizontul său de viziune. Cruciada lui Pat Buchanan împotriva comerţului liber sau atacurile antireligioase ale neo-ateismului liberal sunt exemple cât se poate de limpezi de contradicţii interne care, în absenţa unei imagini unificate a inamicului ce trebuie combătut, nu pot fi absorbite într-o strategie generală şi sfârşesc prin a sluji numai la slăbirea frontului conservator.

Când vorbesc despre America Latină, politicienii de la Washington se referă la Hugo Chavez şi Evo Morales ca şi cum ar fi cazuri excepţionale şi izolate, şi nu piese integrante ale marii maşini revoluţionare a Forului de la São Paulo. Ajung la culmea de a-şi închipui că Lulă – chiar ideologul şi fondatorul Forului – ar fi cea mai bună „alternativă democratică" împotriva planurilor de

dominaţie continentală ale dictatorului venezuelean. Şi, prefăcându-se intenţionat orbi faţă de continuitatea dintre comunism şi chavism, de mii de ori reafirmată chiar de către adunările Forului de la São Paulo, apelează la eticheta de „populism” pentru a evita menţiuni la vechiul şi bunul marxism-leninism, căruia astfel îi garantează o reîncarnare confortabilă sub acoperirea anonimatului. Unii fac aceasta din iluzie triumfalistă, pentru că le place să-şi închipuie că au câştigat Războiul Rece şi nu pot să accepte că au purtat cel mult o bătălie, că războiul continuă la scară mai mare şi mai complexă. Alţii, ca însuşi George W. Bush, au căzut în această capcană pentru că au fost formaţi la şcoala „realistă” a lui Hans Morgenthau şi, raţionând numai în termeni de puteri statale, fără să evalueze corect liniile de forţă ideologice care trec peste frontierele naţionale, consideră că este posibilă unificarea stângii şi dreptei americane într-o luptă patriotică împotriva unui inamic extern. Au devenit astfel lipsiţi de apărare în faţa inamicului intern care s-a prefăcut doar că le este aliat în primele săptămâni după 11 septembrie pentru a putea mai cu uşurinţă să-i înjunghie în spate în anii care au urmat (v. Kenneth Timmerman, Shadow Warriors. The Untold Story of Traitors, Saboteurs, and The Party of Surrender, New York, Crown Forum, 2007, ca şi articolul meu despre alegerile americane în Digesto Econômico din această lună). În oricare dintre variante, rezultatul este slăbirea şi înfrângerea.

De-a lungul multor articole şi conferinţe, am insistat asupra necesităţii urgente de a da reacţiei conservatoare o ţintă unificată, o imagine clară a inamicului de combătut. Numai aceasta va permite absorbirea într-o strategie cuprinzătoare şi funcţională multiplele forţe disparate care se agită în sânul „dreptei”. Cred că noţiunea de „mişcare revoluţionară”, în sensul în care am elaborat-o în cercetări stăruitoare şi am ilustrat-o inclusiv în articole publicate în acest ziar, furnizează acea ţintă unificată şi are şi avantajul de a nu fi – ca „civilizaţia occidentală” a revoluţionarilor – simbolul nebulos al unei realităţi opace, ci o structură

perfect identificabilă în termeni riguroşi din punct de vedere intelectual.

Mă tem doar că strădaniile mele în acest sens să nu fie la fel de bine folosite precum au fost, în Brazilia, avertismentele pe care le-am publicat în legătură cu Forul de la São Paulo.

Olavo vs. Dughin – SU şi *Noua Ordine Internaţională*

Olavo vs. Dughin \ A început dezbaterea între Olavo de Carvalho şi Aleksandr Dughin, pe care o anunţam cititorilor noştri acum o lună, promiţându-le că îi vom Uine la curent cu desfăşurarea ei. Discuţia dintre cei doi are ca temă „SU şi *Noua Ordine Internaţională”.*

Noua Ordine Internaţională şi proiectele de construire a unui guvern mondial sunt lucruri despre care se discută mult, discuţiile fiind întunecate de obicei de o ceaţă deasă de manipulări răuvoitoare, dar şi de interpretări de-a dreptul delirante, toate acestea făcând ca publicul să fie foarte derutat.

Să sperăm că această dezbatere va putea lămuri măcar parţial care sunt forţele care îşi dispută puterea globală.

Olavo de Carvalho, un om de la care noi, cei de la blogul în linie dreaptă, am învăţat foarte multe, este, aşa cum se ştie, un apărător al Civilizaţiei iudeo-*Creştine. Un mare apărător, dar nu în sensul forţei militare, financiare sau mediatice, ci numai în sensul puterii inteligenţei, lucidităţii analizei, forţei cuvântului, argumentului, curajului de a spune adevărul. În diferite articole şi conferinţe, dintre care unele sunt cunoscute cititorilor noştri, Olavo de Carvalho a definit mentalitatea revoluţionară ca principal inamic al Civilizaţiei* iudeo-*Creştine, fie sub forma mesianismului imperialist ruso-chinez, fie a jihadismului, fie a socialismului birocraticglobalist al stângii occidentale.*

Aleksandr Dughin este ideologul Mişcării Euraşiatice, create de el pe baza naţional-bolşevismului. Este duşmanul declarat al capitalismului occidental, al „Imperiului American”, al „paradigmei atlantice”. Dughin provine

dintr-o tradiţie KGB şi este gurul lui Vladimir Putin. Pentru cine nu a auzit încă de el, asta sugerează, chiar de la început, cam unde ar duce punerea în practică a ideilor lui Dughin şi pe ce tip de putere mai contează el în acest scop. Şi ce ar însemna asta pentru România. Şi, deşi poate nu vă vine să credeţi, Dughin are adepţi printre români, există traduceri din gândirea lui Dughin, b log un care îl promovează, etc. (*v. despre asta* http://*riddickro.blogspot.com/2011/01/aleksandr-dughincrearea-axei-berlin. ht ml*).

Iată blogul pe care găsiţi în formă integrală textele introductive ale celor doi participanţi la dezbatere:

http://debateolavodugin.blogspot.com/2011 03 01 archive.html Vă prezentăm aici, pentru început, un fragment din expunerea inillială făcută de Olavo de Carvalho, fragment care a fost publicat sub formă de articol în Diário de Comercio. Vă promitem că vom traduce în curând şi restul acestei expuneri, în întregime, şi le vom posta pe blog.

Deocamdată, vă mai oferim aici şi un fragment dintr-o emisiune de radio, unde Olavo de Carvalho explică unui ascultător rolul Statelor Unite şi Israelului în apărarea Civilizaţiei noastre.

Despre traducerea poziţiei lui Dughin, nu vă promitem nimic. Probabil că se va găsi cineva să îl traducă şi pe el. Dacă nu, oricum textul lui e disponibil în engleză pe blogul dezbaterii. Ne propunem, totuşi, să vă prezentăm în curând poziţii exprimate de Dughin cu alte ocazii, poziţii destul de grăitoare, chiar tranşante, dar mai greu accesibile cititorului român. Dar să nu anticipăm…

Stăpânii lumii

Forţele istorice care îşi dispută astăzi puterea în lume se articulează în trei proiecte de dominaţie globală: cel „ruso-chinez” (sau „eurasiatic”), cel „occidental” (uneori denumit în mod eronat „anglo-american”) şi cel „islamic”.

Fiecare are o istorie bine documentată, indicându-le originile îndepărtate, transformările pe care le-au suferit

de-a lungul timpului şi stadiul actual de punere în aplicare. Forţele care le personifică sunt, respectiv:

Elita conducătoare din Rusia şi China, în special serviciile secrete ale acestor două ţări.

Elita financiară occidentală, aşa cum este reprezentată în special în cadrul grupului Bilderberg, în Council on Foreign Relations şi în Comisia Trilaterală.

Frăţia Musulmană, liderii religioşi din mai multe ţări islamice, şi guverne ale unor ţări musulmane.

Dintre aceste trei forţe, numai prima poate fi concepută în termeni strict geopolitici, deoarece planurile şi acţiunile sale corespund unor interese naţionale şi regionale bine definite. Cea de-a doua, care este mai avansată în realizarea planurilor sale pentru un guvern mondial, se aşază în mod explicit mai presus de orice interese naţionale, inclusiv cele ale ţărilor din care ea provine şi care îi servesc drept bază pentru operaţiuni. În cea de-a treia, eventualele conflicte de interese între guvernele naţionale şi obiectivul major al Califatului Universal sfârşesc întotdeauna prin a fi rezolvate în favoarea acestuia din urmă, care este astăzi marele factor de unificare ideologică a lumii islamice.

Concepţiile de putere globală pe care aceste trei forţe încearcă să le realizeze sunt foarte diferite între ele, deoarece provin din inspiraţii heterogene şi uneori incompatibile.

Deşi, în principiu, relaţiile dintre ele sunt de competiţie şi dispută, uneori chiar militară, există imense zone de fuziune şi colaborare, deşi mobile şi schimbătoare. Acest fenomen dezorientează observatorii, producând tot felul de interpretări fanteziste şi dezaxate, unele sub formă de „teorii ale conspiraţiei”, altele sub formă de contestări, pretins „realiste” şi „ştiinţifice” ale acestor teorii.

O mare parte din neclaritatea imaginii la nivel mondial este produsă de un factor mai mult sau mai puţin constant: fiecare dintre cele trei forţe are tendinţa de a interpreta în termenii săi proprii planurile şi acţiunile celorlalte două, în parte pentru scopuri propagandistice, în

parte din autentică lipsă de înţelegere.

Analizele strategice ale părţilor reflectă, fiecare, tendenţiozitatea ideologică ce îi este proprie. Deşi încerca să ţină seama de toţi factorii disponibili, sistemul ruso-chinez se concentrează pe punctul de vedere geopolitic şi militar, cel occidental pe punctul de vedere economic, cel islamic pe disputa dintre religii.

Această diferenţă reflectă, la rândul său, compoziţia sociologică a claselor conducătoare în zonele geografice respective:

Provenind din nomenclatura comunistă, clasa conducătoare ruso-chineză este compusă în mod esenţial din birocraţi, agenţi ai serviciilor secrete şi oficialităţi militare.

Poziţia dominantă a elitei financiare şi bancherilor internaţionali în establishmentul occidental este prea binecunoscută pentru a mai fi necesar să se insiste asupra acesteia.

În mai multe ţări ale complexului islamic, autoritatea conducătorului depinde în mod substanţial de aprobarea umm-ei – comunităţii foarte numeroase de interpreţi calificaţi ai religiei tradiţionale. Deşi există acolo o mare varietate de situaţii interne, nu este exagerat să se descrie drept „teocratică” structura puterii dominante.

Astfel, pentru prima dată în istoria lumii, cele trei moduri esenţiale ale puterii – politico-militar, economic şi religios – sunt întruchipate în blocuri supranaţionale distincte, fiecare cu planurile sale de dominaţie mondială şi modurile sale specifice de acţiune. Aceasta nu înseamnă că fiecare dintre ele nu acţionează pe toate fronturile, ci doar că viziunile lor istorice şi strategice sunt definite, în cele din urmă, de tipul de putere pe care îl reprezintă. Nu este nicio exagerare să spunem că lumea de astăzi este obiectul unei dispute între militari, bancheri şi predicatori.

Practic, toate analizele de politică internaţională disponibile astăzi în mass-media din Brazilia sau din orice altă ţară reflectă slugărnicia „formatorilor de opinie”, faţă de unul din cele trei curente în dispută, şi, prin urmare,

ignorarea sistematică a domeniilor sale de complicitate şi ajutor reciproc. Judecă fapte şi „adoptă poziţii”, pe baza valorilor abstracte care le sunt dragi, fără măcar a se întreba dacă vorbele lor, în totalul general al factorilor aflaţi în joc din lume, nu vor ajunge să contribuie la victoria a tot ceea ce ei urăsc. Strategii celor trei proiecte mondiale majore sunt foarte conştienţi de aceasta, şi îi includ pe comentatorii politici – jurnalişti sau cadre universitare – printre cei mai valoroşi idioţi utili aflaţi în slujba lor.

Alexandr Dughin – Ţineţi minte acest nume, veţi mai auzi de el!

Va avea loc în curând o dezbatere on-line între filosoful brazilian Olavo de Carvalho, cunoscut deja cititorilor noştri, şi Alexandr Dughin, gurul lui Vladimir Putin şi ideologul mişcării eurasiatice, construite pe baza nallional-bolşevismului. E bine să aflaţi cine este Alexandr Dughin, veţi mai auzi de el. E un om care are planuri mari pentru Rusia, şi pentru noi, şi toată lumea. Puţin îl ascultă. Şi în România e lume care îl ascultă.

Who is Alexander Dugin?

Despre Dughin, într-un fragment dintr-o emisiune True Outspeak a lui Olavo de Carvalho din 2009:

(*textul este transcrierea unui pasaj vorbit*)

Ţineţi minte acest nume, veţi mai auzi de el: Alexandr Dughin „Eu deja de ani de zile vorbesc de Alexandr Dughin. Alexandr Dughin este omul cel mai important din lume! Nimeni n-are habar. Nu veţi citi niciodată numele individului în New York Times şi n-o să-l vedeţi la CNN!

Fiţi atenţi, este omul cel mai important din lume! E un filosof rus nebun. Nebun şi dement, gnostic.

Ar vrea să facă, spune el, uniunea celor 3 Trei. Cei 3 Trei sunt: A Treia Romă (Biserica Ortodoxă Rusă), al Treilea Reich şi Internaţionala a Treia. Deci, alăturarea tradiţionalismului rus, în plus nazifascismul şi comunismul, totul pentru ca să lovească Occidentul. Şi luaţi aminte, inclus în astea, Islamul – absoarbe Islamul; Islamul este unul din elementele fundamentale ale strategiei lui

Alexandr Dughin.

Alexandr Dughin – e nebun, după părerea mea, nu nebun în sensul vulgar al lucrului, ci în sensul dorinţei lui de putere. Definiţia revoluţionarului care este? Este individul care inventează o lume mai bună, de executat prin concentrarea puterii. El intră exact în această definiţie. Alexandr Dughin este gurul lui Putin. Aţi auzit până acum vreun comentator politic, vreun Luiz Felipe de Alencastro, Kenneth Maxwell, toată gaşca aia care scrie în Folha de São Paulo, toate acele minţi luminate de la USP (Universidade de São Paulo, n.t.)? Niciunul dintre ei nu ştie nici măcar că exista Alexandr Dughin!

Eu vă spun: ăsta este omul cel mai important din lume. De ce? Pentru că ideile acestor nebuni… vedeţi în acel poem faimos de Fleine, în care eroul doarme şi îi apare un individ cu o sabie, îi înfige sabia în gât şi spune: „eu sunt acţiunea gândurilor tale”. Adică, filosofii au idei putrede şi apoi se răspândeşte istoric putreziciunea prin lume. Întârzie un timp. Puterea intelectuală este indirectă şi de termen lung. De multe ori, nu trăieşti ca să te bucuri de efectele autorităţii tale, spui lucrul astăzi, iar el va deveni realitate după 30, 40, 50 de ani. Dar este puterea cea mai tare care există, pentru că nimeni nu face ceva fără să se fi gândit înainte. Tot ceea ce este în domeniul acţiunii a fost înainte gândit. Acel individ care are capacitatea să-ţi bage ceva în cap, îţi va conduce acţiunile, mai devreme sau mai târziu.

Vin tâmpiţii şi spun că economia conduce totul. Economia nu conduce nimic, economia doar produce mijloace, ea ori îţi dă mijloacele, ori nu ţi le dă, dar nu ea decide. Ceea ce decide este factorul intelectual şi spiritual de termen foarte lung.

Problema e că e vorba de cea mai mare concentrare de putere din istoria omenirii! Dacă se alătura aceste trei lucruri, Biserica Ortodoxă, plus Islamul, al Treilea Reich, reminiscenţele naziste din lumea întreagă – care nu mai sunt o forţă politică organizată, dar a rămas o forţă ideologică încă foarte puternică şi va rămâne mereu

pentru că acesta este un aspect structural al modernităţii – plus Internaţionala a Treia, comuniştii.

Al naibii de multă lume.

Dacă vrei să ştii ce se va întâmpla în viitor, vezi ce spun astăzi intelectualii mai puţin cunoscuţi, dar mai capabili. Dacă printre intelectualii mai capabili apare un nebun revoluţionar gnostic, poţi avea certitudinea că nemernicii din generaţia următoare vor face tot ce a poruncit el.

Acum, dacă vine un individ care dă sfaturi bune, aşa cum Platon a dat o mulţime de sfaturi bune, Aristotel, Sf. Toma de Aquino, Eric Voegelin a dat o mulţime de sfaturi bune, atunci nimeni nu vrea să ştie.

Sfaturile bune sunt urmate numai individual, dar sfaturile rele sunt urmate colectiv.

Să aduni toate astea… Atenţie la acest nume: Alexandr Dughin. În curând, voi scrie ceva despre acest individ. Maeştrii lui sunt Julius Evola, René Guenon, Karl Marx, Bakunin, amestecă tot. Ideea lui, fiţi foarte atenţi, şi nici măcar nu e a lui, ca ficţiune exista deja asta în cartea lui Raymond Abellio, „Puţul Babei”. „Puţul Babei” este unul din romanele cele mai cultivate pe care le-am văzut în viaţa mea, o organizaţie secretă, intelectuali de prim rang, de nivelul lui Alexandr Dughin, cel puţin, toţi care conduc în mod secret toate mişcările ideologice ale lumii, comunistă, fascistă, teroristă islamică etc etc, etc.

După un timp, ceea ce era ficţiune la Raymond Abellio, devine realitate prin persoana domnului Alexandr Dughin. Alexandr Dughin este un personaj al lui Raymond Abellio, dar un personaj care există în realitate, înţelegeţi? Parcă a ieşit din paginile „Puţului Babei” şi s-a întrupat în Alexandr Dughin. Deci deja există ca mişcare intelectuală organizată. Şi, de asemenea, deja există ca acţiune politică, prin dl. Vladimir Putin, aşa merg lucrurile.

Influenţe discrete

Când poetul şi pictorul elveţian Frithjof Schuon (1907 – 1998) s-a întors din Răsărit în anii ’40, transfigurat în maestrul suprem al uneia dintre cele mai influente

organizaţii esoterice musulmane şi a anunţat că va islamiza Europa a dat multora impresia că este complet nebun. Astăzi stă în sarcina noastră să examinăm cu umilinţă vorbele sale şi cursul seţiunilor sale, a căror eficienţă copleşitoare contrastează cu totala discreţie care le acoperă. Să începem, de exemplu, cu crearea lojei iniţiatice islamice (tariqah) a lui Schuon din Lausanne, care a fost preamărită de scriitorul esoteric René Guenon (1886 – 1951) ca singurul rezultat promiţător al eforturilor sale de patru decade. Aceasta arată cu limpezime importanţa acestor eforturi, în ciuda rupturii târzii de dintre Guenon şi Schuon, evidenţiind continuitatea perfectă a operei acestor doi esoterişti, ai căor discipoli din ziua de azi preferă, în loc să se urască unii pe alţii, să celebreze victoria lor comună asupra siritualităţii slăbite a Europei. Guenon, autorul măiestrei analize asupra decăderii occidentului european a concluzionat în anii ’20 că doar trei drumuri se deschid acestei civilizaţii: căderea în barbarie, restaurarea Bisericii Catolice ori islamizarea. Pornind de la aceste cuvinte Frithjof Schuon a denunţat ca nerealizabilă cea de a doua opţiune. Fiasco-ul de la cel de al Doilea Conciliu Vatican, ale cărui aparenţe Papa s-a străduit atât de mult să le ascundă, a dovedit astfel ca, pe fond, diagnosticul a fost corect în linii mari. Europa decreştinată radical de azi este scena unei înfruntări între barbarism şi islamism. Posibilitatea salvării opţiunii creştine depinde azi în întregime de influenţa americană ca şi de admirabila dedicaţie a preoţilor şi pastorilor răsăriteni şi africani care, printr-o paradoxală întorsătură a istoriei, au ajuns pe punctul să-i recatehizeze pe pe aceia care i-au creştinat. Acţiunea unor asemenea personaje precum Guenon şi Schuon a trecut neobservată de către media, analişti politici, şi „intelectuali” în general, ai căror ochi sunt în general fixaţi pe suprafaţa stridentă a evenimentelor. Dar, în afara acestora, „ocupaţia din interior” prin mijloacele imigraţiei a părut inofensivă din cauza lipsei condiţiilor culturale care au dezarmat elita intelectuală şi politică a Europei. Guenon şi Schuon au

avut o contribuţie majoră la crearea acestei stări, subjugând straturile superioare şi cele mai circumspecte ale acestei elite la mitul superiorităţii intelectuale a Răsăritului în toate ariile decisive, mai puţin aria ştiinţelor naturale şi a tehnologiei. Guenon şi-a scris primele articole sub pseudonimul Sphynx, sugerând că cititorii săi nu au altă alegere decât să profite de lecţiile sale cu inteligenţă ori să se lase dominaţi fără măcar să le înţeleagă. Într-o singură ţară aceste lecţii au fost supuse unei serioase meditaţii de către gânditori independenţi: România. Cât timp am trăit la Bucureşti, nu am găsit acolo un singur intelectual eminent care să nu aibe o profundă cunoaştere şi înţelegere critică a operei lui Guenon. Ceea ce am văzut în restul Europei a fost doar oscilaţie între respingere obtuză şi supunere devotată, inclusiv un număr semnificativ de conversiuni secrete la Islam şi înregimentarea unui mare număr de intelectuali şi lideri – printre ei viitorul Rege al Angliei – în schema de protecţie de stat a expansiunii islamice. Nu este o coincidenţă faptul că România este una din acele rare ţări europene în care penetrarea musulmană este neglijabilă. Pentru a vă face o idee de cât de puternică a fost influenţa subtilă a lui Guenon şi Schuon, este suficient să vă spun că ultimul a interferat direct în producerea crizei dintre Monsegnorul Lefèvre şi Vatican în anul 1976 şi totuşi până acum istoricii catolici, fie ei progresişti ori conservatori, nu au luat nici cea mai vagă notă de aceasta. Ştiu că acest articol al meu este adresat unui public format din foarte puţini cititori şi dintre care unii, care înţeleg mai mult sau mai puţin, vor urî ceea ce spun. Dar acestea sunt lucruri pe care un om trebuie să le spună, măcar pentru a nu fi acuzat mai târziu, în viitor, că şi-a ascuns mărturia sau că a spus-o prea târziu.

True Outspeak, fragment despre tulburările din Egipt, Dughin şi KGB

Bună seara, prieteni. Ne întâlnim din nou. Ca de obicei, o invocăm pe Preasfânta Fecioară Maria şi pe Sf. Padre Pio din Pietrelcina ca să se roage lui Dumnezeu

pentru ca nicio nedreptate să nu fie comisă în acest program.

Eu cred că tema săptămânii este această rebeliune din Egipt.

La început, media proguvernamentală (din SUA n.t.) a inventat două versiuni absolut minunate: prima e că este vorba de o rebeliune în întregime laică, fără conotaţii religioase, şi că marea organizaţie revoluţionară islamică, Frăţia Musulmană, nu participă – este complet marginalizată; cea de-a doua versiune era că Frăţia Musulmană a devenit acum o entitate pacifistă şi nu mai prezintă niciun fel de pericol, iar după ce aceste versiuni au fost răspândite pe toate marile canale media de aici, în cele din urmă a ieşit la iveală realitatea.

Realitatea e că Frăţia Musulmană este nu doar în spatele acestei rebeliuni deosebit de violente din Egipt, ci este şi în spatele altor rebeliuni care izbucnesc în alte Uări din jur, Tunisia, Yemen etc, etc. Adică asta e marea revoluţie islamică ce are loc în sfârşit, după ce a fost pregătită timp de decenii.

Obiectivul este, evident, descotorosirea de ultimele guverne islamice care sunt favorabile Statelor Unite şi au relaţii bune cu Israelul. Ele încearcă îndepărtarea piedicilor, a ultimelor piedici care stau în calea formării marelui bloc islamic unificat, pentru bătălia finală cu Occidentului.

Asta se pregăteşte deja de mult timp, numai un orb nu vede, iar partea cea mai drăguţă a poveştii e că în Egipt, Statele Unite sprijină rebeliunea, exact cum cretinul de Jimmy Carter a sprijinit, în anii ’70, revoluţia iraniana.

E destul să se vină cu vorbe despre democraţie şi drepturile omului şi e gata pretextul pentru a sprijini comunişti şi terorişti islamici, după cum a făcut Jimmy Carter, spunând că, odată înlăturat şahul, se va instaura acolo o minunată democraţie de tip occidental. Şi s-a pomenit cu instaurarea uneia dintre dictaturile cele mai feroce ale tuturor timpurilor. Sunt oameni care au suferit pe vremea şahului şi cărora le este astăzi dor de şah,

având în vedere ce a venit după el.

Noutatea pe care Alexandr Dughin a introdus-o e că a transformat ideologia naţional-bolşevică într-un plan geopolitic strategic, abandonând perspectiva exclusiv naţionalistă rusă a lui Limonov şi adoptând perspectiva unei uniuni eurasiatice, alăturând Europa şi Asia contra Statelor Unite, crezând cu pioşenie că Europa se va uni cu Rusia împotriva Statelor Unite, lucru cel puţin îndoielnic. Cel mai frumos e că în cadrul argumentului ideologic prin care justifică toate acestea, el foloseşte tot vocabularul lui René Guenon şi Julius Evola, „tradiţia”, „întoarcerea sacrului” etc, etc.

Şi în Egipt va fi acelaşi lucru: vor zice, „ah, noi o să instaurăm o democraţie în Egipt, cu alegeri libere, presă liberă etc etc”. Să te creadă cine nu te cunoaşte!

Regimul Frăţiei Musulmane e întotdeauna dictatură, e clar că va veni o dictatură islamică feroce în Egipt, iar Egiptul, care este o ţară cu o populaţie imensă (poate că este ţara cu cea mai mare populaţie dintre ţările islamice...) devine încă o parte integrantă a mecanismul marelui război revoluţionar islamic.

În zilele următoare vom avea ocazia să lămurim aceasta în cursul dezbaterii care se pregăteşte între mine şi prof. Alexandr Dughin, care este gurul lui Vladimir Putin şi teoreticianul mişcării eurasiatice.

Mişcarea eurasiatică s-a născut din ceea ce se numeşte naţional-bolşevism, o idee creată de Eduard Limonov.

Şi iată ce coincidenţă: atât creatorul naţional-bolşevismului cât şi cel al mişcării eurasiatice, Limonov şi Alexandr Dughin, sunt fii ai unor ofiţeri KGB, iar Dughin este astăzi mentorul omului KGB-ului, care este Vladimir Putin. Deci vedeţi că ceea ce e în spatele tuturor acestor lucruri e acelaşi dintotdeauna, bătrânul KGB, cu un nume modificat, nu contează, pentru că deja KGB şi-a schimbat numele de 50 de ori: a început ca CEKA, apoi a devenit NKVD, apo [a devenit nu ştiu mai ce, apoi a devenit KGB, acum e FSB. Tot aia e. Însuşi Vladimir Putin a spus de

curând următoarele: „acuma, să nu cumva să credeţi în povestea asta cu „ex-KGB”. Nu există ex-KGB, odată ce ai intrat în KGB rămâi acolo până mori”. De acolo nu mai ieşi decât mort sau, în cea mai bună variantă, mergi în Gulag. Deci povestea asta cu ex-KGB, povestea cu mafia rusă… mafia rusă e chiar guvernul rus, e chiar KGB-ul.

După eşecul sistemului sovietic, ruşii au inventat o nouă schemă imperialistă, monstruoasă, care este mişcarea eurasiatică. Mişcarea eurasiatică se naşte din naţional-bolşevism. Naţional-bolşevismul era o mişcare exclusiv ideologică, creată de Eduard Limonov, în care el voia să adune tot ceea ce este antioccidental. Voia să adune reminiscenţele comuniste, Biserica Ortodoxă, extrema dreaptă europeană antiamericană, reminiscenţele naziste şi musulmanii. Toate împreună ar fi cea de-a Treia Roma (care e Rusia), al Treilea Reich şi Internaţionala a 3-a, toate împotriva Occidentului.

Toate astea sunt nişte prostii, fără îndoială. Clar, e pretextul cel mai fals pe care l-am auzit în viaţa mea pentru că Dughin face critica Occidentului bazându-se pe o singură carte. El ia drept modelul pentru Occident cartea lui Karl Popper, „Societatea deschisă şi duşmanii săi”, în care Karl Popper spune că societatea deschisă se bazează pe inexistenţa absoluturilor şi deci pe deschiderea societăţii la toate posibilităţile. Karl Popper e tipul de materialist modern pretins ştiinţific, fiu al iluminismului. Dughin aici loveşte.

E ciudat că Dughin identifică modelul lui Karl Popper, modelul de liberalism pe care Karl Popper l-a inventat, cu Statele Unite, ca şi cum Statele Unite ar fi întruchiparea popperismului, uitând că jumătate din ţară este împotriva acestor lucruri (aceasta ţară e divizată) şi în niciun caz Statele Unite nu pot fi identificate cu schema globalistă. Schema globalistă care în acest moment este la putere prin Barack Obama şi care, iată, sprijină tocmai revoluţia egipteană, la fel cum sprijină toată stânga latino-americană sprijină tot ce nu e bun în lume şi sprijină tot ceea ce lui Alexandr Dughin îi place.

Povestea asta că eurasianismul ar fi împotriva schemei globaliste occidentale este cusută cu auă albă. Ei sunt cu toţii mână în mână pentru implementarea socialismului în lume, ce naiba! Când Dughin descrie modelul economic de adoptat pentru eurasianism, el zice că e un model în care se va păstra libertatea pieţei pentru întreprinderile mici şi mijlocii, restul va fi cu totul în mâinile Statului. Atunci ce e asta? E bătrânul socialism, nu?

E exact lucrul pentru care luptă schema globalistă din lume şi ei sprijină peste tot acelaşi lucru, aşa că povestea asta nu stă în picioare. Ideea de a combate materialismul occidental, liberalismul materialist, şi de a face apel la valorile tradiţionale, ale sacrului, e un lucru foarte ciudat. Pentru că sacrul nu e o entitate divină, sacrul e un concept academic, făcut tocmai pe baza ignorării diferenţelor esenţiale dintre religii, unele ireductibile.

Pentru mine, singurul lucru cu adevărat sacru e intervenţia divină, ceea ce face Dumnezeu însuşi, nu concepţiile create de teologi sau mistici sau esoterici. În realitate, dacă vreţi să ştiţi ce este cu adevărat sacru, trebuie să vă uitaţi la intervenţiile divine în lume, ca de exemplu miracolul de la Fatima sau miracolele lui Padre Pio din Pietrelcina. Restul sunt poveşti, restul e numai conceptul de sacru. Poate să fie din punct de vedere intelectual foarte frumos, dar, la urma urmei, e un lucru gol. Cum poţi face o societate bazată nu pe tradiţii divine propriu-zise, ci pe concepte ale sacrului cum e acesta, un concept pur academic, gol? Şi la urma urmei, nu poţi să uiţi că între Alexandr Dughin şi Vladimir Putin nu e nicio diferenţă – ei se iubesc, se adoră, al doilea îl urmează pe primul cu exactitate. Deci asta e politica lui Vladimir Putin.

Acum în Brazilia sunt o mulţime de idioţi care s-au lăsat fermecaţi de eurasianismul lui Alexandr Dughin. Câtă josnicie! Dar mizeria mentală braziliana nu are limite! E în felul următor: omul începe să studieze pe René Guenon, pe Julius Evola şi ajunge să creadă aşa: „Nu, tradiţiile

spirituale au murit! Occidentul a abandonat totul, totul s-a terminat, materialismul a pus stăpânire pe lume”. Atunci ei se simt foarte singuri, foarte izolaţi, devin disperaţi căutând o entitate care să-i ocrotească, în care să se simtă reintegraţi. Atunci apare tipul cu eurasianismul şi ei zic: „hopa, nu mai suntem singuri, există o gigantică mişcare mondială care va restaura tradiţia!” şi tâmpiţii cad pradă acestei teorii!

Doamne sfinte, ce mizerie!

Câtă josnicie! Cel mai rău e că unii elevi de-ai mei mă fac să îmi fie ruşine. Dar ce proşti sunteţi, oameni buni, e prea multă prostie! Cine nu vede că eurasianismul e schema KGB-ului…

Cel mai rău e că unii elevi de-ai mei mă fac să îmi fie ruşine. Dar ce proşti sunteţi, oameni buni, e prea multă prostie, prea multă, prea multă! Aşa ceva! Cine nu vede că eurasianismul e schema KGB-ului, inventată inclusiv pentru următorul lucru: Rusia e într-o situaţie mizerabilă. Şi Dughin recunoaşte, Rusia nu va putea să se ridice prin ea însăşi. Atunci, el ce face? Inventează o gigantică schemă internaţională ca să-i folosească pe ceilalţi drept cârje! Până la urmă toate astea vor servi la ce? Ca să ridice economia rusească! Până şi de asta se plânge Dughin, că reformele liberale ale lui Elţîn au corupt Rusia, au creat corupţie în Rusia. Vai, ca şi cum regimul comunist de dinainte ar fi fost un templu de puritate, şi nu regimul cel mai corupt de pe faţa pământului! Exista o carte de Konstantin Simes, „Societatea Coruptă”, citiţi-o ca să înţelegeţi ce era regimul comunist.

Unde nu obţineai nimic, nimic, nimic, decât pe bază de şpagă; nu puteai să chemi instalatorul, instalatorul de stat, că trebuia să-i plăteşti spagă, totul se făcea cu şpagă. Eu am cunoscut un funcţionar al Ambasadei Braziliei, nu îi dau numele, care-mi spunea: uite, acolo umblam cu două lăzi de şampanie în portbagaj pentru că orice te duceai să ceri, trebuia să-i dai un mic cadou generalului, funcţionarului, etc. Totul era aşa în Rusia!

De ce s-a corupt Rusia după căderea regimului

sovietic? E foarte simplu, închipuie-ţi ce s-ar fi întâmplat în Germania dacă odată răsturnat regimul nazist ai fi distribuit puterea între toţi membrii SS, Gestapo şi Partidului Nazist, şi i-ai fi lăsat pe toţi pe locurile lor. Ar fi fost o jecmăneală fără sfârşit.

E exact ceea ce s-a întâmplat în Rusia: rudele lui Dughin şi lui Limonov au rămas toţi pe locurile lor, nimeni nu a fost pedepsit, nimeni nu a fost urmărit şi imediat s-au transformat în milionari, în noua oligarhie. Sunt aceiaşi oameni, asta a corupt Rusia, nu adoptarea liberalismului! în momentul când a început privatizarea, cine au fost cei care au cumpărat? Cei din guvern! Cei care aveau banii în mână, aveau fondurile KGB-ului care erau nelimitate, asupra cărora nici măcar parlamentul sovietic nu deţinea vreun control. Această lume, cei mai mari bandiţi de pe faţa pământului, ei au ajuns milionari de pe o zi pe alta! Şi acum Dughin se plânge că „ah, liberalismul occidental a corupt Rusia”! O, Doamne sfinte, trebuie să fii tare prost ca să crezi în aşa ceva.

Ştiu ei despre cine vorbesc. Acei guenonişti de prăvălie care se găsesc în Brazilia, sunteţi o ruşine, o ruşine! Dacă nu eşti capabil să suporţi singurătatea de a vedea distruse toate tradiţiile spirituale, totul fiind distrus de un materialism grosolan, dacă nu eşti capabil să suporţi singurătatea, nu faci doi bani, eşti slab, eşti un gunoi. Pentru că un om cu spiritualitate adevărată nu se bazează pe puterile acestei lumi. El nu are nevoie de o mişcare eurasiatică în spatele lui, el se bazează numai pe Dumnezeu, ştie că şi dacă e singur, el va câştiga bătălia. Noi nu avem nevoie de niciun sprijin instituţional.

Voi care umblaţi după mişcarea eurasiatică sunteţi o ruşine, oameni buni, o ruşine. Veţi fi folosiţi de KGB! Doar pentru că KGB-ul îl citează pe René

Guenon şi pe Julius Evola… Dar cât de proşti sunteţi… e o doamnă care mă roagă să nu mai vorbesc urât, cum aş putea să nu vorbesc urât faţă de aşa ceva, doamnă?

Poteca spre islam

„Ori revenim la acele valori (creştine), ori islamul ne va domina. E foarte simplu. Nu există o a treia alternativă. Asta e cel mai important. Dacă cineva vorbeşte de „civilizaţie laică", mă face să râd. Aşa ceva nu a existat niciodată şi nu va exista niciodată. Civilizaţie înseamnă religie!

O civilizaţie nu poate fi montată ca o lucrare inginerească, în care toate părţile sunt calculate şi ascultă de un unic plan raţional, nu e aşa, unitatea unei religii are loc într-o sferă simbolică şi imaginativă, care este împărtăşită de către cele mai diferite grupuri, între care nu există nicio subordonare ierarhică sau administrativă.

„Civilizaţia laică" e un produs bionic. S-a dovedit cu vârf şi îndesat că ceea ce reuşeşte ea să facă este următorul lucru: să corodeze unitatea creştină a civilizaţiei occidentale şi să creeze un vid, pe care islamul vine şi-l umple. Cu o uşurinţă îngrozitoare, îngrozitoare! Iată, acel atentat, care a avut loc la Paris, condensează acest fapt:

Pentru că, pe de o parte, ce era Charlie Hebdo? Charlie Hebdo era nihilismul revoluţionar cel mai extrem. CH vorbea de rău de tot şi de toate, nu respecta nimic, îşi bătea joc de tot, aşadar, el este un aspect al autodistrugerii valorilor occidentale.

Şi atunci, intră în scenă musulmanii şi îi omoară pe toţi!

Iar societatea rămâne neajutorată, nu are cum să reacţioneze împotriva acelor ţipi. Poţi să şi prinzi o jumătate de duzină de terorişti, dar vor veni alţii.

Pentru că evoluţia Statului Laic ajunge la aşa-numita „diversitate", la corectitudinea politică, unde Statul, fiind laic, nu poate să se pronunţe în chestiuni de moralitate, de religie, etc. Trebuie să se abţină, şi să lase pe toată lumea să facă ce vrea. Atunci e clar, că într-o asemenea panoramă, cine poate mai mult, plânge mai puţin. Sau, cine strigă mai tare, câştigă.

Adică, influenţa culturii asupra societăţii rămâne descoperită. Pentru că singura cultură pe care o mai avem, este cultura auto-coroziunii.

Atunci, se întâmplă următorul lucru: Eu vreau să te omor iar tu vrei să mori.

Nu e minunat?

Revenind la cauza primă

Oricât ar fi de enervant pentru foştii săi coreligionari evoluţionişti şi atei, „convertirea" filosofului Anthony Flew la dumnezeul lui Aristotel (convertire în ghilimele, deoarece acest dumnezeu este un concept metafizic, nu un obiect de cult) arată doar două lucruri.

Primul este obiceiul consacrat, aproape un drept dobândit printre materialiştii moderni, de a-şi da cu părerea în chestiuni de metafizică, fără cunoştinţele necesare de filosofie clasică şi medievală.

Este suficient ca unul dintre ei să facă o încercare serioasă de a studia această temă, şi convingerile sale încep să cedeze teren. Nici vechiul determinism al lui Darwin, nici ultima modă a hazardului atotputernic nu sunt compatibile cu o inteligenţă filosofic matură. Sunt fiţe de adolescent, incapabile să reziste la o examinare critică.

Al doilea lucru pe care îl demonstrează acest episod este imposibilitatea absolută de a pune problema cauzei prime în termeni de „ştiinţă versus credinţă", clişeu idiot, bazat pe ignorarea radicală a întregii tradiţii filosofice. Credinţa nu are nimic de-a face cu această chestiune, şi materialiştii o introduc în dezbatere doar pentru a pune în scenă la teatrul de copii al inculturii contemporane o luptă de marionete între micul erou iluminist şi balaurul obscurantismului ancestral.

Anthony Flew nu s-a convertit. A consimţit numai să coboare de pe un piedestal de ignoranţă colectivă arogantă şi să confrunte idolatria hazardului cu două milenii de discuţii filosofice. A făcut ceea ce Richard Dawkins nu are nici onestitatea, nici capacitatea de a face. Rezultatul este încă slab – Flew a recunoscut doar necesitatea generică a unei cauze prime – dar el este deja infinit deasupra acelei jalnice metafizici de tocilar pe care atâţia o admiră la Dawkins.

Orice încercare de a dovedi că viaţa s-a format din

întâmplare, imediat ce anumiţi factori s-au combinat în proporţiile adecvate pentru a o produce, fără ca nicio cauză inteligentă să fi impus asta, este condamnată din temelie. Cu cât o afirmă mai mult, cu atât proclamă, fără să-şi dea seama, sau fără a recunoaşte că-şi dau seama, că ansamblul a dobândit forţă generatoare de viaţă tocmai datorită proporţiilor, raportului matematic dintre elementele sale; şi că această proporţie, dacă avea darul de a produce acest efect în clipa în care elementele s-au întâlnit, – chiar presupunând că s-au întâlnit din întâmplare –, deja îl avea cu mult înainte de această clipă, deja îl avea din toată veşnicia. Şi este destul să ştii ce înseamnă proporţie sau raport – „ratio”, „proportio”, „eidos”, „logos” pentru a înţelege că nici proporţie nu poate fi valabilă în mod izolat, în afara ordinii matematice integrale dintre toate elementele posibile.

Dacă o anumită combinaţie de elemente poate genera un anumit efect, este pentru că întregul sistem de relaţii şi proporţii matematice care au modelat şi determinat această posibilitate a precedat din veşnicie manifestarea sa. La început era logos-ul, iar apelul la hazard nu poate face nimic împotriva acestei stări de lucruri.

Acelaşi lucru se aplică la originea cosmosului în totalitate, cu mult înainte de apariţia „vieţii”. Cel mai infim fenomen la scară subatomică deja apare ca realizare a unei proporţii matematice care îl precede în ordinea timpului şi îl transcende în ordine ontologică. Biblia expune aceasta în cel mai simplu mod, spunând că duhul lui Dumnezeu plutea deasupra apelor. Ordinea posibilităţilor definite, sau forma internă a atotputerniciei, prevalează asupra dezordinii posibilităţilor nedefinite, care nu se pot manifesta decât tocmai trecând din nedefinit în definit, sau, în limbajul biblic, de la întuneric la lumină. Structura internă a primului eveniment cosmic, oricare ar fi fost acela, este întotdeauna manifestarea unei forme sau proporţii, ca atare, este atemporală şi independentă de orice eveniment.

Dacă acea cauză eficientă care a declanşat trecerea şi a determinat iniţierea procesului de cosmic, a operat, la rândul său, la întâmplare sau conform ordinii, este o chestiune care îşi are deja răspunsul în propria formulare, deoarece însăşi noţiunea unei conexiuni între cauză şi efect poate fi concepută numai ca o formă logică definită, deci ca o expresie a ordinii. Chiar dacă am vrea să ne imaginăm această cauză ca fiind pur întâmplătoare, forma internă a legăturii de cauzalitate „în genere", trebuie să o fi precedat dintotdeauna, şi nu poate fi privită ca întâmplătoare, deoarece este exact contrariul.

Pentru a pretinde că nu a fost aşa, ar trebui să se demonstreze că toate formele şi proporţiile sunt haotice şi indiferente, deci că ordinea logico-matematică nu există în niciun fel, nici în universul manifestat, nici ca simplă structură a posibilului în general. Dar, după aceea, ar fi grotesc să se mai recurgă la instrumente logico-matematice pentru a dovedi ceva. Pentru a dovedi chiar şi domnia hazardului.

Toate acestea sunt arhievidente, şi a le nega înseamnă a elimina orice posibilitate de cunoaştere ştiinţifică, fie ea pur instrumentală şi convenţională.

Călugăriţa lui Diderot

Cazul lui Diderot este deosebit de grăitor. În Călugăriţa el povesteşte istoria unei biete fete, ţinute într-o mănăstire împotriva voinţei ei. Imaginea respingătoare a măicuţelor prizoniere, pusă în circulaţie de el şi de alţi iluminişti mult înainte de publicarea postumă a cărţii în 1796, a devenit un simbol concentrat al tuturor crimelor pe care furia propagandei anticreştine o atribuia Bisericii. În vârtejul Revoluţiei de la 1789, simbolul s-a transfigurat în convingere literală. Mulţi dintre revoluţionarii care năvăleau în mănăstiri, ucigând în masă călugări şi călugăriţe, jurau cu pioşenie că făceau asta pentru a elibera fecioarele încarcerate, care, aşa cum îşi închipuiau ei, trebuiau să suprapopuleze pivniţele mănăstirilor. Când optzeci de abaţii, mănăstiri şi case de călugăriţe ale Parisului deja fuseseră cotropite şi mult sânge fusese

vărsat, Adunarea Constituantă, perplexă, a primit ştirea că, peste tot, măicuţele şi novicele fuseseră unanime în a-şi proclama fidelitatea faţă de starea lor, chiar şi atunci când urcau pe eşafod la ghilotină. Aceasta era starea de spirit a „prizonierelor”. Diderot, deşi a murit cu cinci ani înainte de Revoluţie, nu poate totuşi să fie dezvinovăţit cu uşurinţă pentru efectele criminale ale unei uri pe care el a instigat-o în mod conştient. Nu poate, mai ales pentru că el a fost întotdeauna informat că nu există şi nu putea să existe nicio prizonieră în mănăstiri, că toate măicuţele erau acolo din voinţă proprie, inclusiv aceea de la care s-a inspirat pentru a-şi scrie romanul, sora Delamarre, din mănăstirea Longchamps. Totul a fost o falsificare premeditată.

Multă vreme, lumea întreagă a crezut în versiunea lui Diderot, care afirma că are în posesia sa documentaţia completă a cazului Delamarre. De fapt, dosarul era în mâinile lui, dar a dispărut imediat ce a fost publicat romanul. Fiind regăsit în 1954 de către cercetătorul George May, lectura sa arată că Diderot avea cunoştinţă de următoarele fapte:

La Paris existau patru tribunale, bisericeşti şi civile, pentru judecarea solicitărilor de ieşire din tagma călugărească, şi, ca regulă generală, erau luate în seamă toate cererile.

Selecţia călugăriţelor era extrem de riguroasă. Strădania Bisericii era să se ferească de falsele vocaţii, nu să le reţină cu de-a sila.

Exact contrariul unei prizoniere a mănăstirii, sora Delamarre era portăreasă, avea cheile, şi putea să intre şi să iasă când voia.

Singurul proces deschis de D-ra Delamarre a fost o dispută de avere cu o rudă. Pentru a primi moştenirea, un titlu nobiliar, măicuţa trebuia să părăsească ordinul călugăresc. Dar mai târziu, renunţând la disputarea moştenirii, ea s-a întors cu voioşie la mănăstire.

Diderot ştia toate acestea, şi corespondenţa dintre el şi prietenul său Jacob Grimm arăta că romancierul „crăpa de râs” (sic), de falsificarea meticuloasă pe care o ţesea în

jurul istoriei. Se distra nu numai cu bucuria feroce de a calomnia, ci ajungea la rafinamentul unei cruzimi mintale mult mai directe. Marchizului de Croismarre, creştin evlavios, care îi scria printre lacrimi, îngrijorat de soarta fetei, Diderot îi răspundea cu născociri înfricoşătoare, accentuând suferinţele nefericitei în claustru şi savurând până la sfârşit plăcerea de a-l ţine îngrozit pe bietul om. Nu este de mirare că Diderot a fost scriitorul preferat al lui Karl Marx, alt sociopat sadic.

Alte documente găsite de Georges May, ulterioare morţii lui Diderot, arată că sora Delamarre a murit la treizeci de ani după romancier, încă fiind portăreasa mănăstirii, după ce înfruntase cu curaj, alături de surorile ei, pe comisarii Revoluţiei. Unica asuprire pe care o suferise venise din mâinile duşmanilor Bisericii. (3)

Dacă ar fi să enumăr şi să analizez toate minciunile inventate de către iluminişti împotriva creştinilor şi evreilor, un an întreg de ediţii ale lui Diário de Comércio n-ar ajunge ca să le cuprindă. Dar fapt este că aceste minciuni au străbătut secolele, s-au impregnat adânc în imaginaţia populară, reapărând sub forme noi şi variate şi slujind pentru a justifica masacrul creştinilor în Rusia şi al evreilor în Germania. Intelectuali şi artişti de mare prestigiu nu au ezitat să colaboreze cu această crimă respingătoare. Totul despre cazul Delamarre era deja arhicunoscut de către istorici când, în 1970, filmul lui Jacques Rivette, La Religieuse, a reînnoit efectul simbolului odios inventat de Diderot.

Dar – întorcându-ne la argumentul central –, venirea iacobinilor la putere a prilejuit schimbarea de poli a tensiunii dialectice: de la propaganda anticreştină s-a trecut la efortul deschis de a crea un simulacru de creştinism pentru consumul mulţimilor revoluţionare. Retorica Terorii o imită îndeaproape pe aceea a pseudo-profeţilor mesianici: ideea apocalipsului pământesc, condamnarea radicală a capitalismului, purificarea universului prin uciderea celor bogaţi, misiunea privilegiată a „sfinţilor”, întoarcerea omenirii la o eră de

puritate originară – totul reapare aici, dar acum cu contractul social al lui Rousseau drept text sacru, în locul Evangheliilor. Tot mai mult, imitaţia caricaturală a ethosului creştin dobândeşte autonomie, dezlegându-se de sensul autentic al mesajului lui Hristos şi parazitând sentimente morale adânc înrădăcinate în populaţia creştină, pentru a le transforma în instrumente de legitimare ale terorismului de stat, sub inspiraţia – cum a scris Thomas Carlyle – „celui de-al cincilea şi noului evanghelist, Jean Jacques, chemându-i pe toţi laolaltă şi pe fiecare să îndrepte existenţa pervertită a lumii”.

Luciano Pellicani, în studiul său despre Revolutionary Apocalypse. The Ideological Roots of Terrorism (London, Praeger, 2006), pe care îmi propun să-l comentez în detaliu într-un viitor articol, observa: „Astfel elita revoluţionară, acţionând pe baza diagnosticului-terapie al relelor din lume conţinut în „adevărata filosofie”, vine să-şi asume rolul tipic al Mângâietorului din tradiţia gnostică: numai el ştie ce este bine pentru cetate”. Întemeiată pe această autoritate atoateştiutoare, mântuirea trebuie să adopte forma masacrului răscumpărător. Robespierre o clarifica foarte bine: „Guvernul popular… este în acelaşi timp Virtute şi Teroare. Teroarea nu este decât justiţia severă şi inflexibilă. Este prin urmare o emanaţie a Virtuţii”. Pellicani conchide: „Acest concept al răscumpărării omenirii cere o societate organizată ca o mănăstire militarizată”. Formula va reapărea la preoţii-guerrilleros ai teologiei eliberării şi în proiectele mai recente ale „arhiepiscopului” Hugo Chávez. Dar, mult mai înainte de aceasta, pendulul revoluţiei va mai oscila odată în cealaltă parte. Odată încheiat ciclul iacobin, cu venirea imperiului napoleonian, Restauraţiei şi democraţiei burgheze, noile formule ale ideologiei revoluţionare, cu Marx şi Bakunin, realizează un upgrade al anticreştinismului, transfigurându-l în ateism militant. Karl Marx profesează „ura faţă de toţi zeii” şi defineşte ateismul ca „negarea lui Dumnezeu, prin intermediul căreia se afirmă existenţa omului”. Dumnezeu, pentru marxism, inspirat în acest

punct de Feuerbach, apare din auto-alienarea puterilor omului, proiectate într-un cer metafizic – ca şi cum omul ar fi creat cerul şi pământul şi apoi a uitat de asta, transferând onorurile către o entitate inexistentă: teorie suficient de idioată încât să pară seducătoare pentru milioane de intelectuali.

Cu ascensiunea ateismului, se multiplică uciderile de preoţi şi credincioşi într-o măsură niciodată visată de însuşi Robespierre. Între războiul civil mexican (1857) şi începutul celui de-al II-lea Război Mondial (1939), nu mai puţin de douăzeci de milioane de creştini au murit în persecuţii religioase destinate, potrivit lui Lenin, să „măture creştinismul de pe faţa pământului”. Iar masacrul evreilor încă nici nu începuse.

Dar poate că ateismul nici măcar nu este trăsătura cea mai autentică a acestei etape a mişcării revoluţionare. Atât Marx cât şi Bakunin au luat parte, în mod recunoscut, la ritualuri sataniste (citiţi Richard Wurmbrand, Marx and Satan, Living Sacrifice Book Company, 1986, niciodată contestat). Şi, cel puţin în Italia, apologia Satanei a devenit explicită cu poetul Giosue Carducci, unul din cei mai mari inspiratori ai mişcării revoluţionare locale:

Salute, o Satană o ribellione o forza vindice De la ragione! (4)

În orice caz, impactul omorurilor a sfârşit prin a-i deranja pe revoluţionarii înşişi, care, în anii ’30, deja se gândeau la un mijloc prin care să le evite. Antonio Gramsci, în „Caiete din închisoare”, învaţă că Biserica nu trebuie combătută, ci golită de conţinutul ei spiritual şi folosită drept cutie de rezonanţă a propagandei comuniste. Succesul obţinut ulterior în această întreprindere se poate măsura prin două fapte:

Influenţa subjugantă pe care comuniştii au reuşit să o exercite dinăuntru şi din afară asupra Conciliului Vatican II, divizând Biserica catolică şi prilejuind cel mai mare exod de credincioşi din cursul a două milenii de catolicism. (5)

Consiliul Mondial al Bisericilor, cea mai mare

organizaţie protestantă din lume, care adună sute de biserici din toate ţările, nominal pentru obiective „ecumenice”, este în mod notoriu o entitate procomunistă, care sprijină şi finanţează mişcări revoluţionare teroriste. (6)

Diferitele Consilii Naţionale ale Bisericilor sunt entităţi independente, dar cel puţin cel din SUA – este chiar mai deschis procomunist decât cel Mondial. (7)

În paralel şi în strânsă asociere informală cu eforturile comuniste, s-a dezvoltat, începând de la sfârşitul secolului al XIX-lea, o mişcare mondială destinată să creeze cea mai mare confuzie religioasă posibilă prin propaganda ocultistă în masă şi prin reînvierea forţată a gnosticismului. Fenomene ca apariţia orientalismului pseudo-mistic New Age, cultul drogurilor ca o „cale de iluminare interioară”, valul de experimente psihice periculoase care a pornit de la Salem (California) şi s-a răspândit prin lume, proliferarea sectelor angajate în înrobirea discipolilor lor prin practici mintale distructive, pot fi prezentate publicului ca o convergenţă spontană de tendinţe, sau ca o fatalitate istorică impersonală dictată de „spiritul timpului”, dar este suficient să se cerceteze puţin sursele pentru a descoperi că este vorba de o iniţiativă unitară, organizată şi finanţată cu miliarde de către aceleaşi forţe autoinvestite cu sarcina de a transforma ONU în guvern mondial până cel târziu la sfârşitul următorului deceniu. (8)

Oscilaţia dialectică pendulară a mişcării revoluţionare între anti-religie şi pseudo-religie, însumată mulţimii halucinante de curente care o alimentează, dezorientează aproape în totalitate publicul. Dorinţa de a lua poziţie, alimentată la infinit de către media şi sistemul de învăţământ, determină pe mulţi să sprijine mişcări şi idealuri a căror legătură cu curentul central nu pare evidentă la prima vedere. Câţi creştini conservatori, dorind să salveze Biserica, nu au aderat la idei antiiudaice, pentru că îşi închipuiau ca revoluţia este esenţialmente lucrarea evreilor? câţi intelectuali evrei nu s-au afiliat partidelor

revoluţionare, fără să bage de seamă că prin asta săpau mormântul poporului lor? câţi protestanţi, confundând catolicismul cu contrafacerea sa revoluţionară, nu sunt de părere că cel mai bun lucru pe care îl au de făcut este să distrugă Biserica Catolică? câţi catolici, îmbătaţi de puritate doctrinară nu văd americanismul ca pe un duşman, pornind de aceea război împotriva singurei naţiuni care a creat o sinteză funcţională între o cultură creştină, o economie prosperă şi democraţia politică? câţi adepţi ai democraţiei capitaliste nu se inspiră din idei iluministe pentru că le par echilibrate şi raţionale, fără să ştie că, prin conceptul lor reducţionist asupra raţiunii, ele conţin în sânul lor sămânţa iraţionalismului revoluţionar romantic, şi mai ales fără să observe că iluminismul, cu toată aparenţa sa elegantă şi binecrescută, a creat prima campanie de defăimare anticreştină organizată, punând în circulaţie minciuni scârboase, pe care până astăzi milioane de tâmpiţi le repetă ca papagalii prin toată lumea? câţi apărători ai poziţiilor liberale în economie nu cred că pot să le împace cu un ateism militant care, corodând fundamentele morale şi spirituale ale capitalismului, îl invită să se transforme exact în „idolatria pieţei” aşa cum propaganda comunistă îl acuză că este, şi astfel ajută la transferarea către revoluţionari, precum şi către radicalii islamici, a monopolului autorităţii morale? Alegând inamicul conform trăsăturilor mai vizibile care se opun preferinţelor lor subiective, toate aceste persoane nu fac decât să toarne gaz pe focul tensiunii dialectice din care mişcarea revoluţionară mondială se alimentează şi se întăreşte. De fapt, inamicul este unul singur. Nu poate fi combătut în mod eficace fără a ţine cont de unitatea sa aflată în spatele varietăţii halucinante a versiunilor sale, a încarnărilor şi aparenţelor. Cu câteva decenii în urmă, această unitate era greu de cuprins, deoarece nu exista documentaţie suficientă pentru a o dovedi. Astăzi dovezile sunt atât de abundente, încât a continua să le ignori începe să devină un fel de complicitate criminală. (9)

NOTE

Dragostea pătimaşă pe care mulţi intelectuali de astăzi o au pentru aceste aberaţii arată nu numai ura lor faţă de creştinism, dorinţa lor de a-l extermina prin toate mijloacele posibile, ci şi o lipsă de inteligenţă ce se învecinează cu monstruozitatea. Bart D. Ehrman, mult trâmbiţatul autor al lui The Lost Gospel of Judas Iscariot. A New Look at Betrayer and Betrayed (Oxford University Press, 2006), de exemplu, nu este decât un fanatic gnostic travestit în erudit universitar, capabil să realizeze cercetări filologice în diferite limbi antice dar incapabil de a-şi da seama de cele mai puerile contradicţii din textul său propriu. Pentru un astfel de cercetător, pus pe atacat evangheliile originale pe baza unor texte gnostice scrise două secole după ele, sunt întotdeauna deschise catedrele universitare, NBC-ul, History Channel, National Geographic şi toată media chique, pentru simplul motiv că aceste instituţii sunt finanţate şi conduse de acelaşi nucleu de miliardari angajaţi în fabricarea unei religii bionice pentru a înlocui creştinismul în cel de-al treilea mileniu (v. nota 8).

A se vedea, în această privinţă, Paul Hazard, La Pensée Européenne au XVIIIE. Siècle (Paris, Boivin, 1946), un clasic al istoriei ideilor.

În privinţa acestui episod, citiţi Jean Dumont, La Révolution Française ou Les Prodiges du Sacrilège, Paris, Criterion, 1984.

„Salve, o Satană, o răzvrătire, o forţă răzbunătoare a Raţiunii!" Din oda „Satanei", pe care cunoscătorii de italiană o pot citi la http://digilander. libero. itzinteractivearchive/carducci satana.htm.

V. Ricardo de la Cierva, Las Puertas del infierno. La Historia de la Iglesia Jamás Contada, Madridejos (Toledo), Fénix, 1995, e La Hoz y la Cruz. Auge y Caída del Marxismo y la Teologia de la Liberación, id., ibid., 1996.

V. Bernard Smith, The Fraudulent Gospel. Politics and the World Council of Churches, London.

The Foreign Affairs Publishing Co., 1977.

Consultaţii C. Gregg Singer, Unholy Alliance. The

Definitive History of the National Council of Churches and Its Leftist Policies – From 1908 to the Present, la http://www.freebooks.com/docs/39 be 47 e.htm.

V. documentauie extinsă despre aceasta în Lee Penn, False Dawn. The United Religions Iniţiative, Globalism and the Quest for a One-World Religion, Hillsdale, NY, Sophia Perennis, 2004.

Chestiunea locului ocupat de islamism în procesul descris aici necesită un studiu aparte, care va fi făcut într-unul din următoarele articole.

Dumnezeu şi Dr. Hawking

Recent, contrazicându-şi afirmaţiile anterioare, fizicianul Stephen Hawking a spus că Universul ar fi putut foarte bine să apară din simplul joc spontan al legilor fizice, fără nicio intervenţie a unui Dumnezeu Creator. A trecut vremea când declaraţiile fizicienilor erau ascultate precum decretele divine. Astăzi ei îşi arogă o autoritate supradivină, judecându-L şi suprimându-L pe însuşi Dumnezeu. Dar nici nu se mulţumesc să facă acest lucru în domeniul consideraţiilor pur teoretice: îşi extind jurisdicţia la întreg domeniul existenţei sociale, pretinzând ca educaţia, cultura şi legile să se conformeze cu viziunea lor ştiinţifică asupra lumii, sub sancţiunea de a fi condamnate ca acte de fanatism şi de crime împotriva statului democratic.

Coexistenţa, în acelaşi creier, a unor prezumţii atât de copleşitoare, cu un sentiment atât de candid de abţinere critică, ar fi deja suficientă pentru a arăta că ceva, în acel creier, nu funcţionează bine. În acelaşi timp însă, semnatarii acestor decrete se împăunează cu o modestie epistemologică exemplară, jurând că practică în mod constant revizuirea propriilor convingeri şi niciodată nu vor impune cuiva vreun adevăr ştiinţific definitiv, care, recunosc ei, nici măcar nu există.

Desigur, rar vom vedea pe vreunul dintre aceşti pontifi ai cunoaşterii dând dovadă că ar conştientiza distincţia dintre lumea reală şi obiectul de studiu al ştiinţei sale specializate. „Universul” la care se referă prof.

Hawking nu este cel al experienţei general-umane, ci un univers abstract, aşa cum este cunoscut de ştiinţa fizicii. Nici prof. Hawking, niciun alt om de ştiinţă din domeniul său, nu poate oferi nici cea mai mică dovadă că universul fizicii este „real”.

Tradusă în limbaj logic, declaraţia prof. Hawking, înseamnă: „Există o posibilitate ca o altă posibilitate să fie causa sui şi nu consecinţa unei a treia posibilităţi”.

Dimpotrivă, nu există problemă mai spinoasă pentru toţi aceştia, decât statutul ontologic al particulelor studiate de către ramura cea mai dezvoltată şi mai exactă a ştiinţei, fizica cuantică. Ei ştiu mult, ştiu aproape totul despre aceste particule, dar nu ştiu ce sunt ele, nici în ce sens cuvântul „realitate” ar putea să li se aplice.

Însuşi faptul că prezenţa observatorului modifica comportamentul acestora, i-a dus mulţi oameni de ştiinţă la cele mai extreme speculaţii cu privire la caracterul subiectiv – sau „spiritual” – al întregului univers fizic.

Când nu ştim dacă un lucru există în minte, în afara minţii, sau în ambele locuri deodată, şi când, în acest ultim caz, nu ştim unde este articulaţia care uneşte cele două aspecte ale lucrului, suntem obligaţi să recunoaştem că tot ceea ce ştim despre ele este aparenţa lor.

Universul fizicii este un sistem de aparenţe, de „fenomene”, care coincide cu lumea reală în unele privinţe, dar diferă de aceasta în altele. A întreba dacă un sistem de aparenţe ar fi putut să apară singur sau ar fi avut nevoie de un Dumnezeu ca să-l creeze, nu numai că este o speculaţie pentru umplerea timpului, dar, cu toată evidenţa, nu are nicio relevanţă cu privire la problema originii lumii reale.

Când prof. Hawking spune că „lumea” ar fi putut să apară singură, ceea ce vrea el să spună este că lumea „lui”, un anumit sistem de aparenţe de fenomene, considerat doar în consistenţa sa internă abstractă – presupunându-se că aceasta este pe deplin cunoscută, care este încă departe de a fi adevărat – „poate” fi conceput, fără contradicţie logică, drept urmare spontană a acţiunii

legilor sale proprii, fără intervenţia unui element extern.

A spune acest lucru înseamnă practic a nu spune nimic – nici măcar în privinţa purului sistem de aparenţe ca atare. Înseamnă doar a afirma o posibilitate logică referitoare la un grup de ipoteze. A transmuta aceasta într-o declaraţie categorică precum că „Dumnezeu nu a creat lumea" este un hiperbolism retoric ce atinge limitele nebuniei sau ale şarlatanismului pur şi simplu.

Niciun cercetător serios nu are dreptul de a ignora dificultăţile aproape insurmontabile care stau între legile fizicii cuantice şi orice afirmaţie, indiferent cât de modestă, cu privire la natura realităţii în general. Prima dintre aceste dificultăţi este că fizica cuantică nu este sigură nici măcar în ce priveşte statutul de realitate al obiectelor sale proprii de studiu.

Pentru a face lucrurile şi mai rele, Dr. Hawking nu vorbeşte nici măcar de fizica cuantică. Vorbeşte de Big Bang, o teorie care extrage contribuţii din fizica cuantică, dar nu are nicio miime din credibilitatea pe care, în interiorul limitelor sale, aceasta, fără îndoială, o are.

Strict vorbind, ceea ce a spus Dr. Hawking este că Big Bang-ul ar fi putut, în teorie, să se întâmple prin acţiunea spontană a celor patru forţe care îl compun, fără niciun ajutor din exterior. Chiar presupunând că această afirmaţie este strict adevărată (nu am nicio posibilitate de a confirma sau nega acest lucru acum), ar rămâne următoarele probleme:

Dacă au existat forţe care l-au precedat şi determinat, Big Bang-ul nu este „originea lumii", ci numai a unei anumite faze a existenţei ei.

De unde au apărut cele patru forţe? Au apărut de nicăieri sau au fost create? Că un lucru se putea întâmpla în teorie nu dovedeşte neapărat că s-a întâmplat. Nu ştim nici măcar dacă Big Bang-ul s-a întâmplat sau doar fi putut să se întâmple.

Tradusă în limbaj logic, declaraţia prof. Hawking, înseamnă: „Există o posibilitate ca o altă posibilitate să fie causa sui şi nu consecinţa unei a treia posibilităţi". Molto

bello, nu ne spune nimic despre ceea ce s-a întâmplat în realitate. Cu atât mai puţin răspunde la întrebarea cea mai decisivă din filosofie, enunţată astfel de Leibniz: „De ce există ceva, şi nu mai degrabă nimic?” Indiferent de competenţa de care dispune în domeniul său de studii, dr. Hawking, se comportă adesea ca un star de show business, impresionând publicul cu declaraţii spectaculoase care devin încă şi mai spectaculoase, atunci când, câţiva ani mai târziu, el le dezminte cu acelaşi aer de certitudine cu care le-a proclamat.

Răţuşca cea urâtă

Un articol pe care l-am publicat la Rio de Janeiro, dar pe care cititorul lui Diário de Comércio îl poate găsi aici Por que não sou liberal (iar cititorul ILD îl poate găsi aici De ce nu sunt Jiberalnt) a sfârşit prin a suscita mai multe polemici decât mă aşteptam. În el, eu schiţam preliminariile unei critici faţă de obiceiul dreptei de a se numi „liberală” în loc de „conservatoare”, obicei care are drept urmare o stângace inversare a intenţiilor şi scopurilor sale, deoarece liberalismul este o etapă a mişcării revoluţionare mondiale şi o mişcare nu poate fi frânată punând-o să facă, precum spunea Lenin, un pas înapoi pentru ca apoi să facă doi înainte. Terminologia politică americană este mult mai sănătoasă şi realistă decât cea braziliană. Dreapta şi stânga, în SUA, sunt numite respectiv „conservatism” şi „liberalism”, arătând că pivotul luptei politice este alegerea între a păstra valorile şi principiile acelor Founding Fathers, sau, dimpotrivă, a se elibera de ele. Faptul că aceste valori şi principii absorb în ele moştenirea liberalismului economic clasic (de la Adam Smith la Ludwig von Mises) ar putea genera o oarecare confuzie, dar nu am văzut niciodată vreun american cu vârsta peste opt ani care să încurce „classic liberalism”, care este o teorie economică, cu liberalismul politic al lui Ted Kennedy, Nancy Pelosi şi George Soros, care tinde spre o economie etatizantă şi socialistă. Asta pentru că divergenţa din economie este numai un element de detaliu într-o dispută care se desfăşoară în jurul unor diferenţe

mult mai cuprinzătoare şi mai profunde. În ultimă instanţă, ceea ce se află în joc este să ştim dacă principiile Constituţiei vor continua să fie valabile în sens material, substanţial, cu toate implicaţiile lor culturale şi morale pentru a călăuzi viaţa americană, sau dacă, dimpotrivă, vor fi interpretate doar într-un sens juridic normal care va permite să fie folosite în favoarea unor valori opuse celor care au inspirat redactarea documentului.

Diferenţa este exemplificată prin dezbaterea actuală în jurul faimosului „zid despărţitor" pe care Thomas Jefferson intenţiona să-l ridice între Stat şi religii. Ideea originară era să împiedice ca Statul să devină instrument de prigoană religioasă. „Liberals" sunt astăzi ataşaţi formulei, dar golind-o de semnificaţia ei şi transformând-o într-un pretext juridic-formal pentru a exclude din viaţa publică orice expresie a credinţei, instituind prigoana anti-religioasă generalizată care, în acest moment, deja se traduce într-o profuziune de legi represive.

Ceea ce în Brazilia a incitat dreapta să se autodenumească „liberală" a fost faptul că dezbaterea politică din ţară se limitează aproape în întregime la o chestiune economică, disputa dintre intervenţionismul de stat şi piaţa liberă. În acest cadru, opţiunea pentru „liberalismul clasic" în economie a sfârşit prin a sluji la definirea unui întreg curent politic drept „liberal" (sau, conform adversarilor săi, „neoliberal", un termen pe care deja l-am comentat aici). Inconvenientele sunt multiple.

Desigur, faptul că un curent politic acceptă să se definească exclusiv prin opţiunea sa economică, slujeşte la legitimarea unei dezbateri politice atrofiate, expresie culturală a unei societăţi bolnave, obsedate de bani – sau, mai degrabă cum spunea Millôr Fernandes, de lipsa banilor, în limbajul enciclicelor papale, „liberalism" este denumirea curentelor eretice care au diluat învăţătura tradiţională, pregătind venirea apostaziei generale şi a „teologiei eliberării".

În al doilea rând, liberalismul politic este, de la rădăcinile sale, o mişcare revoluţionară şi antireligioasă.

Originea termenului este spaniolă, opunând „liberales” şi „serviles”, cuprinzând implicit în acest ultim termen totalitatea credincioşilor catolici. Liberalismul a fost cel care, în Franţa, a instituit „constituţia civilă a clerului”, excluzând practic Biserica de pe teritoriul ţării. Între protestanţi, „liberalismul religios” este numele trădării organizate. „Liberalismul – aşa cum l-a rezumat un predicator evanghelic american – a înlocuit prigoana. Prigoana ucidea oameni pentru a-i sili la compromisuri.

Adevărul prigonit a supravieţuit în toate vremurile, dar adevărul compromis nu supravieţuieşte niciodată tragediei fatale în care glasul lui Dumnezeu este egalat de glasul tradiţiilor omeneşti” (Judson Taylor).

Pentru că în Brazilia nu există alte curente de dreapta în afara celui „liberal”, la el aleargă în căutare de adăpost conservatorii catolici, protestanţi şi evrei. Dar acolo, în numele libertăţii pieţei, sunt obligaţi să-şi camufleze divergenţele pe care le au cu ceilalţi liberali în puncte mult mai decisive de ordin moral şi cultural. „Liberalismul” brazilian, unificat exclusiv printr-un program economic, e un sac cu pisici în care trebuie să trăiască în armonie avortişti şi anti-avortişti, adepţi şi inamici ai liberalizării drogurilor şi eutanasiei, credincioşi religioşi alături de discipolii lui Voltaire şi Richard Dawkins angajaţi în excluderea religiei din viaţa publică. Pentru un anumit timp, aceste divergenţe pot să pară vrednice de dispreţ în faţa luptei mai imediate împotriva economiei etatiste. Dar asta este o iluzie mortală. Deja de mult timp stânga locală şi internaţională a hotărât că etatizarea economiei poate fi amânată indefinit, dacă nu sacrificată o dată pentru totdeauna în favoarea formulei mixte chineze – şi că mult mai importantă decât aceasta este bătălia din domeniul cultural, lupta împotriva civilizaţiei iudeo-creştine. În această luptă, stindarde precum liberalizarea drogurilor, interzicerea „homofobiei” sau legalizarea eutanasiei sunt prioritare. Cum poate fi combătut stângismul concentrând atacul într-un obiectiv ipotetic pe termen lung şi cedând inamicului tot câmpul de bătălie

real şi imediat în care acesta a câştigat deja hegemonia şi are controlul aproape complet al situaţiei? Aceasta este exact „formula strategică” a liberalismului brazilian, care în confruntarea sa cu stângiştii trebuie să se limiteze la argumentaţia economică pentru a nu arăta profundele şi incurabilele lui divergenţe interne, în timp ce discursul stângii este liber să cuprindă toate temele şi toate dimensiunile vieţii sociale, sigur de a putea conta, în multe domenii, pe sprijinul unei păr-i a „liberalilor”.

Am scris articolul „De ce nu sunt liberal” tocmai pentru a curăţa terenul şi a crea posibilitatea unei discuţii serioase a acestei probleme.

Articolul expunea cuvintele „liberal” şi „conservator” între apăsate ghilimele, pentru a arăta că semnifică „tipuri ideale”, nu asimilabile vreunui grup politic existent concret prin împrejurimi. Cu toate acestea, multă lume l-a citit ca şi cum ar fi fost un atac lansat asupra unuia dintre aceste grupuri. Au fost chiar şi unii care au văzut în el manifestul unei confrerii politice mai mult sau mai puţin clandestine, care în sfârşit ar ieşi din dulap plesnindu-şi vecinele pentru a putea să se autodefinească mai uşor prin opoziţie faţă de ele.

În Brazilia de azi, asta se numeşte „a citi”. În primul rând, i se atribuie autorului intenţii, şi se discută cu ele, nu cu el. În al doilea rând, se transpune textul în modul imperativ, interpretându-l ca şi cum ar fi expresia unei dorinţe sau unui ordin, unei încercări de a interfera în realitate şi nu de a o înţelege. Deja am explicat cu ani în urmă că, din cele trei faimoase funcţii ale limbajului clasificate de Karl Bühler, brazilienii nu ştiu decât de două: cea expresivă (manifestare a stărilor interioare) şi cea apelativă (influenţarea altor persoane). Funcţia denominativă (descrierea şi analizarea realităţii) este total necunoscută în această parte a lumii, şi oricine ar comite imprudenţa de a vorbi sau a scrie ceva în această cheie va fi automat tradus în celelalte două.

Dincolo de limbajul informai, articolul meu era un studiu strict ştiinţific a doua formule ideologice

considerate în logica lor internă pură, indiferent de adăugiri şi modificări pe care ar putea să le sufere din partea unor factori sociologici sau psihologici ce ar interveni. Pentru a trage din el consecinţe politice aplicabile situaţiei concrete, ar trebui ca el să fie înţeles la nivelul teoretic la care se situa. Sărind această etapă, unii au preferat să şi-l aplice direct lor înşişi şi să considere că eu îi vorbeam pe ei de rău, fiind fireşte indignaţi de nedreptatea pe care le-o făceam (e cea de-a treia regulă a lecturii în vigoare în această ţară: înlocuirea comprensiunii inteligente printr-o afectare de sentimente morale elevate; cea de-a patra este a interpreta totul drept un mesaj cifrat al unui grup şi nu ca un efort cognitiv al unui creier individual).

Acela care ştie că sistemele de idei au o structură proprie, independentă şi diferită de intenţiile subiective ale adepţilor lor, înţelege limpede că distincţia dintre liberalism şi conservatorism este exact aceea pe care am expus-o. Dacă cineva nu înţelege este pentru că, mânat de obiceiul personal sau de grup, anexează liberalismului valori externe, – morale sau religioase – care nu sunt logic integrabile în structura sa. Mulţi dintre cei care cad în această eroare nu sunt altceva decât conservatori care au prins drag, din motive de pură oportunitate locală, de eticheta de liberali. Când liberalul supărat exclamă: „Noi avem principii, noi nu suntem amoralii pe care i-ai descris dumneata”, el îşi arată, desigur, incapacitatea de a face deosebire între aranjamentul ideologic local şi ideologia liberală în sine. Mai arată şi confuzia dintre „principii” şi simplele reguli operaţionale.

Un principiu este numit astfel pentru că, fir-ar să fie, vine la început! Nu în continuarea a ceva. E un precept fondator şi nu fondat, condiţionant şi nu condiţionat. Tocmai pentru că nu mai depinde de nimic, pentru că este valabil prin sine însuşi, un principiu are puterea de a se aplică în mod universal, fără modificări sau atenuante, tuturor cazurilor cuprinse în enunţul său, fără ca aceasta să conducă la nicio contradicţie logică şi cu atât mai puţin

la adevărate absurdităţi. Fără această proprietate, niciun enunţ nu este un principiu. „Să nu ucizi”, de exemplu, este un principiu. Un individ decis să îl împlinească până la ultimele consecinţe, abţinându-se să ia viaţa altuia chiar dacă ceilalţi îl consideră obligat moral să o facă, nici pentru acest motiv nu ar deveni un asasin. Un neglijent sau un laş, poate; nu un asasin. Extensia nedefinită a aplicaţiilor nu modifică sensul principiului, care tocmai de aceea este principiu: pentru că este la extremitatea iniţială a unei serii nelimitate de consecinţe asupra cărora el stăpâneşte cu o autoritate de nezdruncinat, absolută.

Regulile operaţionale deja nu îşi mai instituie ele câmpul propriu de aplicaţie: acesta este demarcat de un număr nelimitat de alte reguli operaţionale, unele dintre ele tacite sau descoperite numai exăpost facto, cât şi de un număr de asemenea nelimitat de convenienţe de ordin practic ce pot interveni în fiecare caz. Fiecare regulă operaţională este de aceea în mod intrinsec deficientă şi nu poate fi aplicată decât cu multe atenuanţe şi modificări.

Un principiu este valabil prin sine, independent de varietatea situaţiilor. Regulile operaţionale, dimpotrivă, întotdeauna se dispun în sisteme şi ierarhii compuse în mod esenţial din limitări reciproce (culminând, în mod ideal, într-un principiu care le limitează pe toate, fără să fie limitat de ele). O regulă operaţională care, ignorându-şi limitele interne şi externe, ar căuta să-şi extindă în mod nedefinit domeniul de aplicare, va sfârşi prin a se lovi nu numai de alte reguli şi de convenienţe externe, ci chiar de ea însăşi. „A acţiona în interes propriu”, de exemplu, este o regulă operaţională. Ea funcţionează în anumite circumstanţe ale vieţii, dar, dacă ar trece de o anumită limită, jucând interesele individului împotriva tuturor celorlalţi, ea va deveni prizoniera unei situaţii de izolare sau de ostilitate care nu este deloc în interesul ei. Regula, ca să funcţioneze, trebuie să fie frânată de nenumărate alte consideraţiuni. La drept vorbind, ea este deja frânată, pentru că interesele unei creaturi limitate sunt ele însele în mod necesar limitate, cel puţin prin durata limitată a

vieţii acesteia. O regulă operaţională ridicată în mod nepermis la nivel de principiu îşi poartă în mod necesar propria sa negare.

Acum, care sunt „principiile liberalismului”? Care sunt criteriile maxime şi comune la care liberalii, încercând să-şi împace divergenţele interne, apelează ca la principii supreme care trebuie să fundamenteze judecăţi unanime şi să restaureze unitatea de ansamblu?

Sunt două: libertatea şi proprietatea privată.

Dar acestea nu sunt nicidecum principii. Sunt reguli operaţionale. Când un liberal spune: „libertatea unuia se termină acolo unde începe cea a celuilalt”, el recunoaşte exact aceasta. Şi acelaşi lucru se aplică proprietăţii: terenul lui Stan Păpuşă se termină unde începe cel al lui Păpuşă Stan. Nici legea proprietăţii, nici cea a libertăţii nu pot să se extindă la infinit fără să se nege pe ele însele. Libertatea absolută ar echivala cu absenţa completă a constrângerilor externe, altfel spus, cu puterea absolută şi extincţia completă a libertăţii. În acelaşi fel, proprietatea absolută ar corespunde posesiei integrale şi perfecte: ar fi proprietate în sens logic şi nu juridic, ca proprietatea de a respira, pe care nu o poţi vinde şi de aceea nu este nicidecum proprietate în sens juridic. „Să nu ucizi” nu are limite interne de niciun fel. Exclude numai acele cazuri care, a priori, deja sunt în afara enunţului său, ca de exemplu propria apărare: a se apăra nu înseamnă „a ucide”, înseamnă a încerca să ieşi din încurcătură printr-un mijloc care, independent de intenţia sa, ar avea drept rezultat moartea atacantului. Dacă acela care se apără în astfel de circumstanţe nu e asasin, cu atât mai puţin este acela care refuză să o facă, extinzând aplicarea literală a principiului până la acceptarea pasivă a propriei vătămări. Libertatea şi proprietatea au deja darul înnăscut de a se lichida pe ele însele dacă se erijază în principii. Dacă liberalismul sfârşeşte atât de frecvent în socialism – aşa cum Verkhovenski tatăl dă naştere lui Verkhovenski fiul în Demonii lui Dostoievski – este tocmai pentru că el este constituit din reguli operaţionale care nu au, prin definiţie,

cuprinderea necesară a unor principii capabile de a da seamă de propriile lor consecinţe.

Liberalismul este astfel datorită profundei influenţe pe care a primit-o de la Kant. Toată strădania filosofului de la Koenigsberg a fost să evacueze morala (şi pe fiica ei întâi-născută, filosofia politică) de orice conţinut substanţial, reducând-o la o mână de exigenţe formale, ca de exemplu, „acţionează astfel încât regula care inspiră acţiunea ta să poată fi adoptată în toate cazurile identice”. Kant nu ne spune ce regulă trebuie să fie aceasta, şi nu o spune tocmai pentru că morala, pentru el, nu poate să aibă niciun fundament obiectiv. Ea se bazează în întregime pe „credinţă”, înţeleasă drept convingere subiectivă, şi pe „imperativele categorice”, adică pe exigenţe pe care nimeni nu le poate justifica dar toţi se vor simţi dezonoraţi dacă nu le îndeplinesc. Pentru Kant, nu există decât cunoaştere substanţială a „fenomenelor”, aparenţe naturale studiate de fizică. Toate celelalte sunt forme logice, „imperative categorice” sau convingeri personale. Cum niciuna dintre acestea trei nu este un principiu, în sensul substanţial al termenului, aceasta echivalează cu a spune că morala kantiană şi politica liberală care se inspiră din ea sunt total lipsite de principii, cu excepţia celor logico-formale şi operaţionale.

Economia de piaţă, ca şi liberalismul în sine, este o schemă formală, un sistem de reguli operaţionale care poate să fie pus în slujba unor principii şi valori sau, uzurpându-le locul, poate să le corodeze şi să le dizolve. Guido de Ruggiero a observat, în clasica sa „Istorie a Liberalismului European”, ca liberalismul nu este o filosofie politică în sens substanţial, ci o „metodă”, un ansamblu de precepte şi reguli care ar putea fi adaptate celor mai diferite situaţii printr-un număr nelimitat de ajustări şi atenuări, în funcţie de exigenţele cazurilor concrete.

Orice afirmare a unui principiu absolut este, în perspectiva kantiana, o invadare a teritoriului rezervat ştiinţelor. Kantismul este, în acest sens, părintele

pozitivismului, pentru care liberalii de astăzi au atâta aversiune, pentru că au împotriva lui acea ură extremă a fraţilor inamici. De fapt, urăsc la el numai politica sa centralizatoare şi intervenţionistă, dar continuă să subscrie interdicţiei kantiano-pozitiviste de a duce cunoaşterea umană până dincolo de „fenomene”, şi, astfel de a cunoaşte vreun principiu moral universal în sensul pe care aceste principii le aveau la Platon sau în creştinism.

Libertatea şi proprietatea pot fi invocate în favoarea interdicţiei de a ucide, dar nu o fundamentează în niciun fel, pentru că nu sunt principii, însăşi sacralitatea vieţii umane nu încape în niciun fel în perspectiva liberală. Pentru a nu fi părăsită de tot, ea sfârşeşte prin a trebui să fie justificată pe baza celor două pseudo-principii, cel al libertăţii şi cel al proprietăţii. Se raţionează, de exemplu, în felul următor: corpul şi viaţa sa sunt proprietăţi private ale purtătorului lor, care are libertatea exclusivă de a decide ce să facă cu ele: prin urmare, a-l ucide împotriva voinţei lui înseamnă a-i viola proprietatea şi libertatea. După ce a proclamat acestea, liberalul crede că e un om deosebit de cumsecade, pentru că apără integritatea vieţii umane fără să fie forţat la aceasta de nicio obligaţie religioasă sau principiu universal, ci numai prin liberul exerciţiu al raţiunii sale individuale. Dar nu este nicio raţionalitate în asta, ci numai confuzia naibii.

Desigur, a produce un argument în favoarea vreunui lucru nu e totuna cu a-l fundamenta. Libertatea şi proprietatea pot fi invocate în favoarea interdicţiei de a ucide, dar nu o fundamentează în niciun fel, pentru că nu sunt principii. Este imposibil, de exemplu, să decizi numai pe baza acestor reguli dacă avortul trebuie permis sau nu: aplicarea „principiilor” la acest caz duce numai la perplexităţi insolubile, ca de exemplu, aceea de a şti dacă fătul este proprietate a mamei sau stăpân al propriei sale vieţi, discuţie imbecilă şi falsă care deja arată deficienţa intrinsecă a conceptului de proprietate, şi cu atât mai mult a inviabilităţii extinderii aplicării sale până într-acolo încât să se facă din ea temeiul a ceva şi mai fundamental, ca

dreptul la viaţă. Pentru orice persoană neintoxicată de prejudecata kantiană, dreptul la viaţă este fundamentul libertăţii şi proprietăţii. O recunosc implicit toate codurile penale din lume (cu excepţia vechiului cod penal sovietic) atunci când prevăd pedepse mai mari pentru omucidere decât pentru simpla sustragere din proprietate sau din libertate. A fundamenta dreptul la viaţă pe baza libertăţii şi proprietăţii înseamnă a-l face la fel de ambiguu ca şi ele. Şi aici unica soluţie posibilă este transformarea lui „să nu ucizi" într-un imperativ „categoric", adică, în ceva ce e aşa deoarece cutare simte că aşa trebuie să fie.

Da, un liberal poate avea principii, şi majoritatea celor pe care îi cunosc le au, dar le au ca indivizi concreţi şi nu ca „liberali". Incongruenţa situaţiei rezidă în faptul că metoda liberală, pusă în slujba unor principii şi valori substanţiale tradiţionale, constituie exact ceea ce în SUA se numeşte „conservatism". În acest sens, nici Friedrich Hayek, nici Ludwig von Mises nu au fost niciodată liberali: şi în SUA nu există nimeni care să nu-i considere drept îngerii tutelari ai mişcării conservatoare. Totuşi aceeaşi metodă, separată de cadrul tradiţional şi erijată ea însăşi în principiu, devine o armă teribilă în mâinile mişcării revoluţionare, care prin ea pune în slujba mutaţiei culturale gramsciene milioane de idioţi utili liberali dispuşi să cedeze în tot ceea ce nu li se pare a limita direct libertatea şi proprietatea (sau, încă şi mai rău, în tot ceea ce pare să le promoveze, chiar cu preţul desensibilizării morale a populaţiei). Mulţi dintre aceştia, de fapt, nu sunt chiar idioţi: sunt liberali în sensul strict spaniol al termenului, angajaţi în distrugerea civilizaţiei iudeo-creştine şi în implantarea universală a imperiului nihilismului prin intermediul radicalizării economiei de piaţă transfigurate în tipar şi principiu pentru conduita umană în toate domeniile vieţii. Nu fără motiv unii dintre ei se laudă că sunt mai revoluţionari decât socialiştii.

Economia de piaţă, ca şi liberalismul în sine, este o schemă formală, un sistem de reguli operaţionale care poate să fie pus în slujba unor principii şi valori sau,

uzurpându-le locul, poate să le corodeze şi să le dizolve. Astăzi, în Brazilia, sunt numiţi deopotrivă „liberali” adepţii acestor două lucruri. Dar este doar o unitate verbală, acoperind divergenţe încă şi mai profunde şi de nevindecat decât opoziţia dintre economia de piaţă şi economia dirijată.

Ideea de a unifica sub flamura unei simple predilecţii economice persoane şi curente despărţite prin concepte morale şi civilizaţionale opuse şi incompatibile între ele e atât de stângace, încât autodizolvarea „liberalismului” din ţară a şi început. Institutul Liberal de la Porto Alegre şi-a schimbat numele în Institutul Libertăţii, şi Partidul Frontului Liberal în Partidul Democrat. Este carapacea verbală care se rupe, lăsând la iveală confuzia internă. „Liberalismul” brazilian nu a fost niciodată mai mult decât un aranjament oportunist, incapabil de a impune respect adversarilor săi şi chiar lui însuşi. Majoritatea liberalilor pe care îi cunosc nu sunt liberali. Sunt conservatori cu nume schimbat. Confundă liberalismul economic clasic, care este o parte integrantă a tradiţiei conservatoare, cu ideologia liberală, care este un strat istoric al mişcării revoluţionare. Deoarece cred în primul, îşi arborează la rever emblema celui de-al doilea. îşi închipuie că astfel par mai „progresişti”, putând uzurpa prestigiul stângii şi să o numească „înapoiată”. Dar acest aparent şiretlic retoric, dincolo de faptul că îi obligă să-şi reprime conservatorismul şi să-şi restrângă lupta la terenul economic, mai are şi un al doilea preţ, încă şi mai mare: făcând din succesiunea temporală un criteriu al superiorităţii, ei sfârşesc prin a asuma o metafizică predestinaţionistă a Istoriei care este esenţa însăşi a ideologiei revoluţionare (v. articolul meu din 26 februarie), şi cu aceasta ajută la precipitarea transformărilor culturale care produc inevitabil ascensiunea stângii. Din cauză că niciodată nu a examinat în mod serios aceste contradicţii, liberalismul brazilian, de-a lungul ultimilor douăzeci de ani, umbla din înfrângere în înfrângere, din umilinţă în umilinţă.

Cât timp mai trebuie pentru ca acei „liberali” care cred în principii substanţiale – religioase sau nu – să descopere că nu au fost niciodată liberali, ci conservatori? Făcând aceasta, desigur, vor pierde mulţi falşi prieteni. Dar, în cele din urmă, răţuşca cea urâtă a trebuit şi ea să abdice de la false afinităţi ca să descopere că era ceva mai bun decât o raţă.

Am certitudinea ca oricare candidat la oricare funcţie, dacă va avea curajul să se prezinte în public cu un program vizibil conservator, fără frâna mentală constitutivă care afectează mişcările liberalilor, va obţine un succes electoral răsunător. Conservatorismul este un sistem de valori, şi aceste valori sunt cele ale poporului brazilian, cele ale oamenilor simpli şi fără educaţie care nu înţeleg nimic din economie dar înţeleg imediat limbajul moralei, religiei, tradiţiilor. Sunt zeci de milioane de oameni în aşteptarea cuiva care să-i reprezinte în politică. Numai conservatorismul le poate răspunde, dar mai înainte trebuie să accepte să înceteze a mai fi raţă.

Prostie criminală

Când adevărul devine prea evident şi minţile încăpăţânate continuă să îl nege fără să poată fi acuzate de escamotare interesată, suntem în faţa a ceea ce Eric Voegelin numea „prostie criminală” a abuza în mod intolerabil de dreptul la imbecilitate.

Marele filosof germano-american a folosit termenul pentru a desemna comportamentul mental al elitelor germane care au persistat, până la sfârşit, în a nu realiza pericolul nazismului. Dar exemple ale acestui fenomen sunt peste tot, şi nu încetează să se înmulţească.

De mult timp tot afirm că amestecul străin în America Latină nu are nimic de-a face cu vechiul şi bunul „imperialism yankeu”; că există un imperialism nou şi mai formidabil în acţiune în lume; că el plănuieşte nici mai mult nici mai puţin decât să domine specia umană întreagă prin intermediul unui guvern global care să fie instaurat de ONU în termenul minim de un deceniu; că el este în mod deschis antiamerican, având între obiectivele sale disoluţia

SUA ca naţiune independentă şi supunerea sa faţă de o administraţie internaţională; că el sprijină şi finanţează stânga din Lumea a Treia, mai ales din America Latină, în care vede instrumentul primordial pentru a se realiza, pe acest continent, una dintre integrările regionale calculate pentru a culmina în integrarea politico-administrativă a planetei.

A răspunde cu stereotipul „teoriei conspiraţiei" nu are rost. Nu este nicio conspiraţie: totul este oficial, documentat. Este vizibil în ochii tuturor, în zeci de rezoluţii ONU, în angajamente semnate între şefi de Stat, în cărţi semnate de luceferi ai gândirii globaliste, oameni celebri ca Gorbaciov şi George Soros, care îşi strigă de pe acoperişuri planurile şi intenţiile. Chiar şi aşa milioane de idioţi privesc totul cu o neîncredere tâmpită şi, afectaţi de „sindromul lui Tweety", continuă să se întrebe dacă au văzut ceea ce au văzut şi dacă ceea ce s-a întâmplat, s-a întâmplat.

Deja am scris sute de pagini despre asta, am arătat surse şi documente, am răsturnat fiecare obiecţie cu toată meticulozitatea şi rigoarea – dar prostia, atunci când este întărită de frică, este de nebiruit.

Mulţi, sub pretext de „naţionalism", continuă să-şi întoarcă artileria împotriva SUA, fără să înţeleagă – sau fără să vrea să înţeleagă – că slăbirea naţiunii americane este de interes maxim pentru proiectul globalist, că, pentru pretendenţii la guvernarea lumii, dacă nu distrug suveranitatea celei mai puternice ţări, ar fi inutil să o elimine pe cea a celor mai slabi.

Chiar şi acum, când dl. Hugo Chavez îşi proclamă în cele patru zări intenţia de a dizolva naţiunile de pe continent într-o republică a „Statelor Unite ale Americii de Sud

www.deomercio.com. br/noticias online/758684.htm), idioţii continuă să creadă că a-l sprijini în campania lui contra SUA înseamnă „a ne apăra suveranitatea". Nici măcar acum nu vor să realizeze articularea patentă dintre revoluţia chavistă şi planul CFR (Council on Foreign

Relations) de a topi SUA, Mexicul şi Canada într-un „North American Commonwealth”, împotriva prostiei masive nu exista argument. Renunţ. Chemaţi-l pe Alborghetti. Numai el e capabil să discute cu oamenii ăştia la un nivel pe care ei să-l înţeleagă. Voegelin ar aplauda cu entuziasm vocabularul lui în asemenea împrejurări.

Slăbiciunea majoră a dreptei

Independent şi mai presus de definiţiile schimbătoare pe care grupurile politice şi le dau lor înşile sau adversarilor lor, există realitatea istorică pe care cercetătorul o poate afla din acelaşi ansamblu de mutaţii aşa cum el apare într-o perioadă de timp suficient de lungă. Istoric – nu ideologic – „stânga” este mişcarea revoluţionară mondială, „dreapta” este restabilirea periodică a societăţii conform aranjamentului posibil între valorile tradiţionale ale civilizaţiei iudeo-creştine şi starea de lucruri creată de expansiunile şi retracţiile mişcării revoluţionare în fiecare etapă a procesului istoric.

În acest sens – şi numai în el –, sunt, cât se poate de evident, de dreapta. Tot în acest sens, este foarte corectă denumirea pe care stângiştii au dat-o dreptei în general: „reacţiune”. Factorul activ al istoriei ultimelor trei secole este revoluţia; dreapta este doar „reactivă”. Dar trebuie de asemenea aici făcută deosebirea între „reacţiune” în sens istoric obiectiv şi folosirea polemică a termenului de către propagandă revoluţionară, mai ales ca instrument de ponegrire între multiplele sale disidenţe interne. Comuniştii şi naziştii se acuzau reciproc de a fi „aliaţi ai reacţiunii”, aşa cum o făceau, în interiorul însuşi al taberei comuniste, adepţii lui Stalin şi ai lui Troţki.

Mişcarea revoluţionară ca un tot este o tradiţie în toată regula, cu unitate şi continuitate conştiente, reflectate nu numai în neîncetatele examene istorice la care se dedau liderii şi mentorii ei cu voluptate rău deghizată, ci în istoria grupurilor, curentelor şi organizaţiilor militante, ce se remarcă prin stabilitatea şi permanenţa lor de-a lungul timpurilor. „Reacţiunea” nu are nicio unitate la scară mondială. Istoria ei consta într-o

serie de focare independente care izbucnesc în locuri diferite, ignorându-se unele pe altele şi mulţumindu-se cu respectivele lor identităţi istorice locale. Există, de exemplu, o identitate istorică a conservatorismului american, sau chiar a celui anglo-american. Dar ea nu are nicio conexiune – nici dorinţă de a o avea cu cea a dreptei franceze, sau germane, hispanice sau hispanoamericane, de exemplu. (Nu este lipsit de interes să observăm că, deşi apărarea cea mai elocventă a principiilor economice clasice la care subscriu conservatorii anglo-americani a venit de la doi gânditori austrieci exilaţi, Ludwig von Mises şi Friedrich von Hayek, influenţa lor a fost absorbită ca un factor izolat, fără ca în mediile conservatoare din Anglia sau din SUA să se răspândească vreun interes major pentru focarul austriac al anilor ’20, căruia opera lor le este atât de evident îndatorată). O „internaţională de dreapta” este aproape de neconceput, şi într-un anumit fel este inevitabil să fie aşa. Acţiunea revoluţionară este globală prin naştere, câmpul ei de acţiune este lumea întreagă. Reacţiile nu pot să fie decât locale şi sporadice, în funcţie de multitudinea de cazuri a valorilor – patriotice, religioase, morale, sociale şi economice – care par mai direct ameninţate de către mişcarea revoluţionară în fiecare loc şi ocazie. Întorcându-se împotriva unor aspecte determinate şi parţiale ale revoluţiei, reacţiile trăiesc într-o permanentă lipsă de întâlnire din care vor putea ieşi numai atunci când vor înţelege unitatea inamicului şi vor intra într-un acord de a-l combate ca un ansamblu, nu pe bucăţi izolate. O dificultate care se opune acestei evoluţii este că, aşa cum disidenţele interne ale mişcării revoluţionare se etichetează reciproc drept reacţionare, adesea unele dintre ele trec drept cu adevărat de dreapta în faţa populaţiei prost informate şi chiar în faţa conducătorilor reacţiunii, care astfel sfârşeşte prin a fi divizată prin efectul infiltrării şi intrigilor. Altă dificultate este că, luate izolat, nici propunerile mişcării revoluţionare nu sunt toate rele sau distructive. Dimpotrivă, multe dintre ele nu sunt decât valori tradiţionale uzurpate, corupte, şi

puse în slujba planului revoluţionar de ansamblu. Răul nu constă în propunerile izolate, constă în ansamblu. Cum de altfel dreapta este politic fragmentară, viziunea ei asupra inamicului tinde să fie de asemenea fragmentară.

Revoluţionarii globalişti

Pentru oricine vrea să se orienteze în politica de azi, ori pur şi simplu să înţeleagă câte ceva din istoria ultimelor secole, nimic nu este mai urgent decât să obţină un pic de claritate în privinţa conceptului de „revoluţie”. O mare confuzie asupra înţelesului său domneşte atât în opinia publică, cât şi în mediul academic, pentru simplul motiv că ideea de revoluţie este aproape întotdeauna formată pe baza uzului limbajului uzual şi a unor analogii vagi în loc de a fi derivată din factorii structurali care definesc mişcările revoluţionare care au fost o realitate permanentă în ultimele trei secole. Ca să dau un exemplu ilustru: istoricul Crane Brinton, în cartea sa clasică” Anatomia Revoluţiei” încearcă să extragă un concept general al revoluţiei prin compararea a patru evenimente istorice considerate nominal ca revoluţionare: revoluţiile Engleză, Americană, Franceză şi Rusă. Ceea ce este comun în aceste patru procese este că au fost momente de mare fermentaţie ideologică, ce a rezultat în schimbări substanţiale de regim politic. Însă este asta suficient pentru a le cataloga ca „revoluţii”? Doar în sensul popular şi impresionist al cuvântului. Datorită dimensiunii textului lui Brinton, nu este practic să justific toate consideraţiile conceptuale şi metodologice care m-au dus la concluzia că diferenţele structurale dintre primele două şi ultimele două revoluţii sunt atât de profunde încât, în ciuda aparentei asemănări spectaculare şi de sanguinitate, nu este potrivit să le aşezăm sub aceiaşi etichetă. Este legitim să vorbim de o „revoluţie” doar atunci când propunerea de transformare integrală a societăţii este acompaniată de o cerere de concentrare a puterii în mâna grupului conducător ca mijloc de a îndeplini această transformare. În acest sens, nu a fost nicicând o revoluţie în lumea anglo-saxonă, cu excepţie celei a lui Cromwell, care a eşuat, şi a

Reformei Anglicane, un caz foarte particular asupra căruia nu este potrivit să fac comentarii aici. În Anglia, atât revolta nobililor asupra Regelui din 1215 cât şi glorioasa revoluţie din 1688 mai degrabă urmăreau limitarea puterii centrale decât concentrarea ei. Acelaşi lucru s-a întâmplat în America în 1776. Şi în niciunul dintre aceste trei cazuri grupul revoluţionar nu a încercat să schimbe structura societăţii şi obiceiurile stabilite, ci mai degrabă să oblige guvernul să se conformeze tradiţiilor populare şi legii împământenite. Ce ar putea avea în comun aceste procese, fiind mai degrabă restaurative şi corective decât revoluţionare, şi cazul Rusiei şi Franţei, unde un grup de iluminaţi îmbibaţi cu un proiect al unei societăţi încă nevăzute în opoziţie radicală cu societatea existentă la acel moment, dar şi cu morala, starea de spirit a societăţii ori chiar natura umană în general? Nu, nu au fost revoluţii în lumea anglo-saxonă, iar acest fapt singur ar putea fi destul pentru a explica preponderenţa în lume a Angliei şi a Statelor Unite în ultimele secole. Dacă, în ciuda factorilor structurali care definesc revoluţia (proiectul de schimbare radicală a societăţii şi concentrarea puterii ca mijloc de realizare a acesteia) este ceva comun tuturor revoluţiilor, este că ele slăbesc şi distrug naţiunile în care se produc, nelăsând în urmă decât o baltă de sânge şi nostalgia psihotică a unor ambiţii imposibile. Franţa, înainte de 1789, a fost societatea cea mai bogată şi puterea dominantă a Europei. Revoluţia Franceză a inaugurat lungul declin al Franţei, care astăzi, cu invazia islamică, a atins dimensiuni penibile. Rusia sovietică, după o paradă de gonflaţie imperială artificială făcută posibilă de de ajutorul american a fost năruită într-o ţară a nimănui dominată de bandiţi şi de o corupţie socială în afara oricărui control. China, după ce a reuşit performanţa de a-şi ucide 30 de milioane dintre locuitori într-un singur deceniu, nu a reuşit decât să se salveze pe sine însăşi prin renunţarea la principiile care îi conduceau economia şi prin abandonul soporific în deliciile pieţei libere. Nu voi zice nimic despre Cuba, Angola, Vietnam sau Korea de

nord căci ele nu sunt decât teatre de marionete, unde violenţa cronică a statului nu poate să ascundă sărăcia de nedescris. Toate erorile despre ideea de „revoluţie” vin de la prestigiul asociat acestui cuvânt ca sinonim al reînnoirii şi progresului deşi acest prestigiu îi parvine tocmai din cauza succesului avut în „revoluţiile” din Anglia şi Statele Unite care, în sensul strict tehnic în care folosesc acest cuvânt, nu au fost revoluţii câtuşi de puţin. Aceiaşi iluzie semantică împiedică observatorul naiv – în care includ o bună parte din clasa academică specializată – să ia aminte la revoluţiile care au loc sub camuflajul schimbărilor aparent paşnice şi lente precum, de exemplu, implantarea unui guvern mondial care se întâmplă în zilele noastre sub ochii orbi ai maselor. Criteriul distinctiv şi suficient, care poate elimina orice ezitare sau greşeală, este mereu unul şi acelaşi: cu sau fără transformări bruşte şi spectaculare, cu sau fără violenţă guvernamentală sau insurecţională, cu sau fără discursuri isterice de acuzare a adversarilor de măcelărire a adversarilor, o revoluţie este prezentă de fiecare dată când un proiect de profundă transformare a societăţii, dacă nu a întregii umanităţi, prin mijloacele concentrării puterii are loc fie deschis, fie subteran. Tocmai pentru că nu înţeleg asta, uneori, adepţii curentelor conservatoare şi entuziaştii pieţei libere care se opun celor mai respingătoare şi stridente aspecte ale procesului revoluţionar cedează fără voie instigărilor sub alte aspecte, pentru că periculozitatea lor le scapă în anumite momente. În Brazilia de astăzi, concentrarea exclusivă asupra pericolului reprezentat de Partidul Muncitorilor, a Mişcării celor fără pământ şi a celorlalte asemenea pot conduce conservatorii îndrăgostţi de pieţa liberă să îmbrăţişeze anumite „mişcări sociale” sub iluzia că asemenea mişcări sociale ar putea fi exploatate electoral. În aceasta, ceea ce scapă înţelegerii acestor deştepţi este că aceste mişcări pe termen lung joacă un rol decisiv nu în lupta aşa numitei stângi radicale ci în implantarea noii ordini mondială socialiste. O altă iluzie periculoasă este aceea de a crede că naşterea unui

administraţii planetare este inevitabilă istoric. Adesea vezi liberali clasici sau conservatori repetând stupid sloganurile globalismului; ca, de exemplu, că anumite probleme, precum drogurile sau pedofilia, nu pot fi confruntate la o scală locală, ci mai degrabă cer intervenţia unei autorităţi globale. Nonsensul unei asemenea afirmaţii este atât de evident încât nu poate fi explicat cu anumită credibilitate decât printr-o stare de imbecilitate hipnotică. Aristotel, Descartes sau Leibnitz au gândit că atunci când ai o problemă, cea mai bună cale spre rezolvare este să o desfaci în părţile constitutive. Retorica globalistă nu poate face nimic pentru a refuza această domnie a metodei. Mărirea scalei unei probleme nu va fi niciodată o soluţie pentru rezolvarea ei. Experienţa anumitor oraşe americane care au eliminat practic criminalitatea din teritoriul lor folosind doar resurse locale este cea mai bună dovadă ca, în loc să recurgă la lărgirea problemelor, este necesară diminuarea scalei şi înfruntarea răului local şi în contact direct în loc să îngădui să te laşi îmbătatat de grandoarea lor globală. Acest globalism este un proces revoluţionar, evident. Şi este cea mai vastă şi ambiţioasă dintre toate revoluţiile. El cuprinde translaţia radicală nu numai a structurilor de putere, dar de asemenea a societăţii, a moralei şi chiar a celor mai intime reacţii ale sufletului omenesc. Este un proiect ce implică alterarea civilizaţională totală iar setea lui de putere este mai vorace decât a fost vreodată văzută. Atât de multe sunt aspectele care îl compun, atâtea multiple mişcări îl acompaniază, încât unitatea sa proprie scapă orizontului vederii conservatorilor ataşaţi pieţei libere, conducându-i la decizii sinucigaşe tocmai când credeau că se străduiesc să controleze avansul” stângii”. Ideea comerţului liber, care este atât de dragă conservatorismului tradiţional (şi chiar şi mie), a devenit un instrument de slăbire a suveranităţii naţionale şi de împuternicire a organizaţiilor internaţionale şi a cartelurilor. Un principiu drept poate fi întotdeauna folosit într-o manieră greşită. Dacă ne ataşăm doar de litera principiului respectiv, fără să observăm ambiguităţile

implicate în aplicatea lui, contribuim la schimbarea ideii create ca instrument al libertăţii într-un instrument de construire a tiraniei.

Iluzia „scopului istoriei”.

A-şi lua propria ideologie drept culme şi obiectiv final al Istoriei şi apoi a redesena succesiunea timpurilor trecute pentru a o sili să confirme această idee preconceptă este un viciu atât de răspândit între gânditorii moderni, încât a sfârşit prin a pătrunde adânc în sufletul popoarelor şi a se întări ca o dogma a religiei civile în aproape toate ţările din lume. Automatismul compulsiv cu care în dezbaterile populare partizanii curentelor celor mai diferite apelează la locurile comune ale „avansului” şi „regresului”, ale „progresului” şi „înapoierii”, nu numai pentru a-şi compara imaginea de sine însuşi cu cea a adversarilor lor, dar chiar şi pentru a folosi aceşti termeni ca etalon general pentru măsurarea evenimentelor istorice, arată cât de firească şi ne-problematică a devenit imaginarea totalităţii mişcării istoriei ca pe o linie unidirecţională cu traiectorie uniformă şi obiectiv predeterminat.

Nimic din cunoştinţele disponibile în ştiinţa Istoriei nu justifică aceasta pretenţie, care pare să câştige cu atât mai multă autoritate asupra imaginarului cu cât este mai mult dezminţită şi compromisă de cercetarea istorică serioasă. Nu există o reţetă mai infailibilă pentru a scăpa de realitate şi a trăi într-o lume a fanteziei decât a subscrie, în mod conştient sau inconştient, acestui mit grotesc al „scopului Istoriei”. Faptul însuşi că există scopuri diferite în confruntare, fiecare arogându-şi rolul de maximă onoare de punct final al timpurilor, deja arată că este vorba de o competiţie de înşelătorii. Şi nu numai adepţii mărturisiţi ai mitului revoluţionar participă la ea.

Liberalii urmează în masă maxima lui Croce, „Istoria este istoria libertăţii”, cu al său corolar că libertatea este diferenţa specifică dintre lumea modernă şi cea medievală şi antică. Pentru a face credibilă această dublă minciună, sunt obligaţi să ascundă faptul că totalitarismul s-a întins

mult mai mult în lumea modernă decât instituţiile liberale, şi că suprafaţa geografică şi ca număr de fiinţe umane aflate sub stăpânirea sa.

Nereuşind să îl ascundă total, încearcă să explice comunismul, nazismul şi radicalismul islamic drept, roade ale „înapoierii", ale „rămânerii în urmă", escamotând faptul că ideologiile totalitare sunt la fel de moderne ca şi liberalismul şi suprapunând succesiunii reale a timpurilor cronologia inventată. Chiar radicalismul islamic este denumit „fundamentalism" pentru că media ignoră că el nu este opera unor musulmani tradiţionali ci a unor intelectuali musulmani formaţi în Europa sub influenţa lui Heidegger, Foucault şi Derrida.

În ceea ce-i priveşte pe stângişti, nici nu are rost să mai vorbim. Ei cred cu pioşenie că socialismul este o etapă istorică superioară şi posterioară capitalismului, oricât ar eşua regimurile socialiste şi ar ceda locul democraţiilor capitaliste. Fireşte ei explică aceste fenomene drept „regrese".

Încă şi mai extravagant este valul neo-iluminist şi geamănul său siamez, neo-evoluţionismul, care proclamă religiile şi mai ales creştinismul drept „etape depăşite" ale Istoriei în ciuda faptului că bisericile creştine nu încetează să crească şi, în regiunile unde se sting, nu sunt înlocuite de cultul iluminist sau evoluţionist, ci de Islam.

În contrast cu aceste fantezii, ceea ce ne învaţă ştiinţa istorică este că:

Nu există o linie integrală a istoriei omeneşti, ci mai multe dezvoltări independente, ce nu pot fi reduse la o relatare narativă comună, decât ca artificiu literar sau teorie metafizică. Specia umană nu are decât unitate biologică, nu istorică. „Istoria universală" luată ca unitate este o construcţie imaginară ridicată de la premiza unui observator atotştiutor care ori este Dumnezeu – presupunând că istoricul L-a consultat în această privinţă – ori este o fantezie megalomană de istoric.

Dacă nu există nicio linie, cu atât mai puţin există o linie predeterminată, menită să ducă la un rezultat

prevăzut.

Nu există un „sens” al Istoriei, ci mai multe sensuri încrucişate, documentate prin auto-explicaţii furnizate de diferite culturi şi civilizaţii. Filosofia Istoriei şi însăşi ştiinţa istorică nu sunt decât încă două dintre nenumăratele structuri de sens care apar de-a lungul timpurilor conform efortului omenesc de a găsi o reţea inteligibilă în experienţa vieţii.

Nimeni nu ştie când se va termina Istoria, de aceea orice încercare de a surprinde „sensul” Istoriei sfârşeşte prin a institui un final imaginar, după care Istoria continua în mod imperturbabil.

În contrast cu acestea, adevăratele structuri de sens, care au creat şi susţinut civilizaţii întregi, nu trimit la un final imaginar, ci la supratimp, sau veşnicie. Numai veşnicia dă sens timpului: asta nu este o părere a mea, ci unicul punct în care toate civilizaţiile au fost întotdeauna de acord (v., à-propos, minunata carte a lui Glenn Hughes, Transcendence and History).

De ce nu sunt liberal

Sunt multe motive ca să fii contra socialismului. Două sunt însă contradictorii, trebuie să alegi: ori îţi place libertatea pieţei pentru că ea promovează Statul de drept, ori îţi place Statul de drept pentru că el promovează libertatea pieţei.

În primul caz, eşti „conservator”; în al doilea, eşti „liberal”.

O vreme, nu simţi diferenţa. Atunci când dreapta este încă incipientă, nebuloasă şi fără formă, liberalii şi conservatorii rămân într-o plăcută promiscuitate, contopiţi în aversiunea comună faţă de etatismul stângist. Imediat ce lupta împotriva stângismului cere o definiţie doctrinară mai precisă, diferenţa apare: ori fundamentezi Statul de drept pe o concepţie tradiţională a demnităţii umane, ori îl reinventezi după modelul pieţei, unde dreptul la preferinţele arbitrare este limitat doar de un contract de vânzare-cumpărare negociat liber între părţi. În ambele cazuri, doreşti libertatea, dar în primul, fundamentul ei

este „material”, adică definit prin valori şi principii explicite, în cel de-al doilea e „formal”, adică definit printr-o ecuaţie contractuală al cărei conţinut este deschis la alegerea celor interesaţi.

Dacă eşti conservator, consideri că un cetăţean nu are dreptul de a angaja pe altul că să-l ucidă (cu atât mai puţin pentru a ucide un terţ), deoarece viaţa este un dar sacru ce nu poate fi negociat. Dar, pentru liberal, nu există nimic mai sacru decât dreptul de a vinde şi a cumpăra – inclusiv propria viaţă: dacă ţi se pare că viaţa ta e o porcărie şi vrei să angajezi un profesionist ca să-i pună capăt, nici Statul, nici Biserica nu au dreptul să dea nici cea mai mică indicaţie în această privinţă. Dacă cel care e în plus este bebeluşul tău anencefal, bunica ta senilă sau unchiul tău schizofren, ei nu au capacitate contractuală, dar tu ai: dacă ai şi bani să plăteşti o injecţie letală sau pe asistenta care să o facă, nimic nu va putea să împiedice ca cei trei care îţi stau pe cap să fie retraşi de pe piaţă prin intermediul serviciilor acelui profesionist. În mod curios, nu cunosc nici un singur liberal care să perceapă identitatea de esenţă între a angaja o asistentă pentru a le face o injecţie nenorociţilor, sau un pistolar care să le zboare creierii, sau un motocompresor care să-i reducă la starea bidimensională. Atunci când spun că ei consideră prima alternativă mai „umană”, nu îşi dau seama că apelează la un argument conservator şi că limitează în mod abominabil libertatea pieţei.

Conservatorismul este arta de a extinde şi întări aplicarea principiilor morale şi umanitare tradiţionale prin intermediul resurselor formidabile create de economia de piaţă. Liberalismul este decizia fermă de a supune totul criteriilor pieţei, inclusiv valorile morale şi umanitare.

Conservatorismul este civilizaţia iudeo-creştină ridicată la puterea marii economii capitaliste consolidate în Stat de drept. Liberalismul este un moment al procesului revoluţionar care, prin capitalism, sfârşeşte prin a dizolva în piaţă moştenirea iudeo-creştină şi Statul de drept.

Christopher Hitchens împotriva Papei

Într-un articol publicat în Wall Street Journal din 15 martie, Christopher Hitchens îl acuza pe Papa Benedict al XVI-lea de a fi acoperit o crimă de pedofilie în 1979, printre nenumărate altele, şi sugerează ca Pontiful trebuie judecat pentru asta.

Dacă Papa trebuie să răspundă în faţa Justiţiei comune, evident, criteriile acesteia prevalează, în acest caz, asupra regulilor Bisericii. Dar, dacă e aşa, ele trebuie să fie în vigoare nu numai pentru a judeca pretinsa acoperire, cât, mai ales, crima acoperită.

Nici nu mai comentez stilul. Întreţesut de menţiuni privind „împuţiciunea" şi „murdăria" de caracter ale lui Benedict al XVI-lea, vibrează din toate corzile mediatice ale indignării-stereotip, cel mai înalt simţământ moral pe care unele suflete reuşesc să îl atingă. Raţionamentul pe care Hitchens îl urmează pentru a ajunge la concluzia lui reflectă, într-o formă condensată, toată diformitatea structurală a minţii moderne.

Dacă Papa trebuie să răspundă în faţa Justiţiei comune, evident, criteriile acesteia prevalează, în acest caz, asupra regulilor interne ale Bisericii.

Dar, dacă este aşa, ele trebuie să fie în vigoare nu numai pentru a judeca pretinsa acoperire, cât, mai ales, crima acoperită. Ei bine, preotul pedofil acuzat în 1979 de a fi abuzat de un băiat de unsprezece ani din oraşul german Essen, nu a fost niciodată judecat, cu atât mai puţin condamnat, de Justiţia comună. Neexistând în această privinţă o sentinţă judecătorească, nimeni nu are, în numele Justiţiei, dreptul de a proclama ca a existat crima. Dacă nici crima nu e confirmată, cum poate să fie „acoperirea" ei? Conform logicii, trebuie dovedit întâi un lucru, după aceea celălalt, nu invers.

Hitchens, evident, nici nu vrea să ştie cum funcţionează Justiţia pe care o invocă. Vrea să condamne un complice înainte să se fi dovedit crima şi să se fi confirmat autorul principal; şi vrea să-l condamne prin intermediul simplei păreri a unui terţ care nu a fost martor

nici la crima nici la complicitate.

Ceea ce a existat, în lipsa unei dovezi valide în justiţie, a fost numai o suspiciune serioasă, pe baza căreia cardinalul Ratzinger a dispus ca acuzatul să fie supus unui tratament psihiatric şi retras într-un un post administrativ la München unde să nu aibă contact cu copii. Imediat după aceea, totuşi, vicarul general al München-ului, Gerhard Gruber, nu se ştie din ce pricina, l-a retransferat pe preot în funcţii pastorale unde acesta nu a întârziat să devină ţinta unor noi acuzaţii de abuz sexual. Hitchens asigura ca toată vina a fost a lui Ratzinger, dar nu aduce nicio dovadă în această privinţă cu excepţia părerii unui fost angajat al Ambasadei Vaticanului la Washington, după care, şeful de atunci al Congregaţiei pentru Doctrina Credinţei era un administrator meticulos căruia acest amanunţnu ar fi putut" să-i scape. Adică: Papa trebuie pedepsit de Justiţie pentru că cineva a fost de părere ca el „ar fi trebuit" să ştie despre acoperirea, de către un terţ, a unui comportament care nici măcar nu a fost dovedit drept crima, fie de către Justiţia comuna, fie de către ancheta interna din Biserica.

Hitchens, evident, nici nu vrea să ştie cum funcţionează Justiţia a cărei intervenţie o invocă. Vrea să condamne un complice înainte să se fi dovedit crima şi să se fi confirmat autorul sau principal; şi vrea să-l condamne prin intermediul simplei păreri a unui terţ care nu a fost martor nici la crima nici la complicitate.

Dar, dacă el nu înţelege principiile juridice ale lumii laice a cărei autoritate pretinde să i-o suprapună celei a Bisericii, cu atât mai puţin înţelege regulile acesteia din urmă.

Ură faţă de creştinism înnebuneşte, deşi nu chiar toţi cei afectaţi de acest sindrom personifica aceasta nebunie cu emfaza spectaculoasa a lui Christopher Hitchens. Acesta nu urăşte Biserica pentru că sunt în ea pedofili (dacă era aşa, ar fi urât şi ONU, unde pedofilii sunt mai numeroşi şi mai cinici). El deja o ura înainte de aceasta, şi niciodată nu a încercat să-şi camufleze sentimentele.

Luat de valul unui entuziasm belicos pueril, el merge mult dincolo de episodul din 1979 şi îl acuza pe cardinalul Ratzigner de atunci, ca şef al Congregaţiei pentru Doctrina Credinţei, însărcinata de Papa Ioan-Paul al II-lea cu anchetarea cazurilor de pedofilie din Biserica, de a fi „acoperit" toate aceste crime deodată. Care e baza acestei acuzaţii? Ratzinger ar fi trimis episcopilor un ordin ca denunţurile de pedofilie să fie investigate în secret, în Biserică, fără a se comunica nimic poliţiei şi presei, timp de zece ani. Documentul care dovedeşte aceasta ar fi o scrisoare confidenţială citata parţial – fără reproducere fotografica în Observer din 24 aprilie 2005. Nu ştiu dacă scrisoarea e autentica, dar, chiar dacă ar fi, fapt este ca Hitchens, ca de altfel, însuşi Observer, se face ca nu vede cele două puncte principale ale textului.

Primul: Biserica îşi rezerva dreptul la investigaţia secretă numai în cazurile în care pretinsele victime au împlinit deja vârsta de optsprezece ani; cazuri în care, prin urmare, nu existau riscuri imediate pentru copii.

Al doilea: instrucţiunea cuprindea, e clar, numai denunţurile făcute pe cale interna în Biserică, cele care nu fuseseră aduse în atenţia poliţiei sau mass-mediei, fie de victime, fie de oricine altcineva.

De ce ar fi trebuit Biserica sa îngăduie ca aceste cazuri, încă nedovedite în investigaţia internă, şi pe care nici măcar victimele sau părinţii lor nu le-au denunţat autorităţilor civile, să se transforme în scandaluri publice, din iniţiativa unor episcopi avizi de a străluci în media ca paladini ai drepturilor omului? Cum să numeşti „acoperire" simpla iniţiativa de a bloca o vorbărie prematura care ar fi riscat să acuze nevinovaţi şi să stimuleze mii de Hitchens la a destupa încă odată, acum sub frumoase pretexte moraliste şi umanitare, toate latrinele furiei anticreştine? Evanghelia însăşi, la rigoare, interzice creştinilor să-şi aducă plângerile în faţa Justiţiei comune înainte de a încerca să le rezolve în Biserica (I Cor., 6: 1 – 11). Hitchens încearcă să forţeze Biserica sa se renege pe sine, să se umilească în faţa altarului Justiţiei

laice, ale cărei norme Hitchens îşi permite să le aplice pe dos. […]

Ură faţă de creştinism înnebuneşte, deşi nu chiar toţi cei afectaţi de acest sindrom personifică aceasta nebunie cu emfaza spectaculoasa a lui

Christopher Hitchens. Singura noutate în articolul său este schimbarea de tactică. Înainte, el credea că-i poate învinge pe creştini în dezbaterea de idei. Învins şi umilit într-o confruntare polemica recenta cu scriitorul catolic Dinesh D'Souza, a trecut prin transformarea care deja a ajuns de rutina la ateii militanţi discreditaţi: neputând să-şi înfrângă adversarii pe plan intelectual, vrea să-i trimită la închisoare.

Dezarmaţi copiii!

În oraşul Mount Carmel, Pennsylvania, o fetiţă de cinci ani a fost suspendată de la şcoală pentru că şi-a ameninţat colega cu un pistol de plastic roz, ce trăgea… balonaşe de săpun.

În faţa iminenţei trecerii de la vorbe la fapte, periculoasa micuţă a fost în mod providenţial dezarmată de autorităţile competente şi supusă pedepsei prevăzute de înţeleptul regulament şcolar.

O armă foarte periculoasă. O armă foarte periculoasă.

Aceasta este dovada că SUA ar face mai bine să interzică imediat toate jucăriile în formă de arme, fie că acestea trag balonaşe de săpun, ghemotoace de pluş sau bileţele cu „te iubesc" şi să-i oblige pe toţi copiii să se joace de-a gospodina, indiferent de sex, ca nu să cultive dorinţa malignă de a trage într-o bună zi în vreun bandit înainte ca banditul să tragă în ei.

Dar marea naţiune din nord nu a ajuns încă la acest stadiu superior de civilizaţie care i-a permis ţării noastre, prin această măsură profilactică şi prin suprimarea drastică a comerţului cu arme între adulţi, să aibă de 4, 5 ori mai multe asasinate prin împuşcare pe an decât cruda societate yankee, deşi are cu 100 milioane de locuitori mai puţin şi de treizeci de ori mai puţine arme legale în

circulaţie.

Eu însumi sunt un exemplu viu al pericolului extrem de a-ţi lăsa copiii se joace cu arme. Mi-am petrecut copilăria încercând să fiu Roy Rogers sau Hop-Along Cassidy şi, când m-am făcut mare, am ajuns asasin intelectual de idioţi, un rău ce ar fi putut fi evitat dacă, pe vremea mea, în locul unei indecente facilităţi a accesului la pistoale şi puşti de plastic, ar fi existat Teletubbies, Menudos şi dl. Luiz Mott (liderul mişcării gay din Brazilia, promotor ostentativ al pedofiliei, n.t.). Din păcate, acestea au apărut doar în jurul anilor ’90 ai secolului al XX-lea, atunci când sufletul meu era deja corupt.

Dar, câteodată, copilaşii, această parte de temut a speciei umane, zădărnicesc cele mai bune intenţii ale adepţilor dezarmării şi descoperă mijloace neobişnuite şi patologice de a se deda practicii violenţei ucigaşe, într-o şcoală din Maryland, doi băieţi au suferit aceeaşi pedeapsă ca fetiţa din Pennsilvanya deoarece, neavând arme de plastic sau de lemn la îndemână, dar, cu toate acestea, hotărâţi să se joace de-a hoţii şi vardiştii, schimbau focuri cu pistoale imaginare, formate din arătător şi degetul mare, unul imitând ţeava pistolului, celălalt percutorul. Într-o situaţie atât de neobişnuită, educatorul neputând să confişte echipamente militare inexistente, nici să taie degeţelele asasine, are o singură cale de urmat: să investigheze ştiinţific de unde au scos băieţii ideea extravagantă ca poliţiştii şi bandiţii ar putea schimba focuri de armă, iar apoi să-i supună unui riguros sensitivity training, spre a-i face să înţeleagă că aceste două categorii profesionale niciodată nu se dedau unor astfel de practici.

Aici, iarăşi, vecinii noştri de la nord ar avea multe de învăţat din experienţa braziliană. Pe la noi, nu numai că le luăm copiilor armele din mână, ci le luăm şi din minte, îndreptându-le atenţia, încă de la cea mai fragedă vârstă, către practici mai sănătoase ca masturbarea solitară sau colectivă şi de ambele sexe.

Din păcate, duritatea implacabilă a universului reacţionar a împiedicat această măsură salutară să

producă efectele scontate. Forţe malefice sau coalizat pentru a zădărnici iniţiativele cele mai frumoase ale guvernanţilor noştri luminaţi şi ale intelectualilor progresişti.

Într-o adevărată conspiraţie ce vizează în special compromiterea mass-mediilor noastre, atât de vrednice de respectul şi consideraţia noastră, care cu grijă maternă ne avertizează zi de zi cu privire la epidemia în creştere a violenţei asasine în SUA, numărul total de omucideri din acea ţară a scăzut cu neruşinare în ultimele trei decenii, trecând de la 9, 8 la suta de mii de locuitori în 1981 la mai puţin de jumătate (4.7) în 2011, în ciuda creşterii prodigioase a numărului de arme legale aflate în posesia populaţiei civilile.

În ţara noastră, dimpotrivă, printr-un control al armelor din ce în ce sever, prin interzicerea totală a jucăriilor în formă de arme şi prin campaniile succesive de predare voluntară către guvern a revolverelor, pistoalelor, puştilor şi carabinelor, numărul de omucideri s-a dublat în aceeaşi perioadă, ajungând la 36 la suta de mii de locuitori în 2010. Oh, lume nedreaptă!

Rio de Janeiro, 26 august 2012: doi tineri dintr-o bandă din favela Antares, cu armele lor. Zona se afla sub controlul traficanţilor de droguri (cocaină, marijuana).

Cu toate acestea, continuă să existe în republica americană minţi lucide şi curajoase, precum aceea a preşedintelui Barack Hussein Obama, care promit să elimine prin interzicerea armelor cele opt mii de omoruri anuale ce se constată acolo. Este adevărat că pe aceeaşi perioadă de un an, conform statisticilor oficiale, patru sute de mii de cetăţeni şi cetăţene americani/e îşi salvează viaţa apărându-se cu focuri de armă de criminali în serie, violatori, tâlhari etc. Din păcate, sufletele împietrite ale reacţionarilor şi ale membrilor National Rifle Association se încăpăţânează să refuze a pricepe că pentru a împiedica opt mii de omoruri merită să promovezi alte 392.000.

Metodologia lui Goliţîn şi administraţia Trump

Noile metodologii furnizează explicaţii pentru multe

contradicţii şi anomalii din lumea comunistă pentru care vechile metodologii nu furnizează răspuns. Explică încredea lumii comuniste şi loialitatea şi abnegaţia oficialilor ei. Explică şi motivele dezvăluirilor de informaţii ale comuniştilor despre ei înşişi şi le relaţionează cu cerinţele unei politici pe termen lung. Explică aparenta toleranţă a sistemului totalitar faţă de disensiunile exprimate deschis de către cetăţenii săi în discuţiile cu străini.

Furnizează criterii pentru a evalua credibilitatea surselor, pentru a distinge adevăraţii agenţi secreţi şi detectori de provocatori, pentru a distinge informaţia autentică de dezinformare şi propagandă. Oferă indicii pentru identificarea agenţilor de influenţă în vest. Sugerează felul în care dezinformările, odată identificate ca atare, pot furniza indicii asupra intenţiilor autorilor. Oferă un ghid asupra relativei importanţe a surselor oficiale sau neoficiale comuniste. Ne abate atenţia de la spectacularele divergenţe între partidele comuniste şi concentrează în schimb atenţia asupra avansului muncii subterane a cooperării şi coordonării comuniste. Puntează asupra metodei de a recupera în criza studiilor şi evaluărilor comunismului. Ar putea ajuta reînvigorarea efectivităţii serviciilor occidentale de securitate şi spionaj. Ar putea explica victoria comunistă în războiul din Vietnam în ciuda rupturii sino-sovietice. Mai presus de toate, explică dorinţa şi abilitatea lumii comuniste, în ciuda aparentei sale lipse de unitate, de a prelua iniţiativa şi de a-şi dezvolta şi executa strategiile în relaţie cu Statele Unite, cu celelalte state industrializate dezvoltate, şi Lumea a Treia în căutarea victoriei complete şi finale a comunismului internaţional. *Anatoly Golitsyn, New Lies for Old, p. 102*

Machiavelli sau Confuzia Demonica

Partea 1

Nota introductivă

Acest studiu a fost la un moment dat un capitol dintr-o lucrare în lucru căreia i-am spus „Mintea revoluţionară”.

Capitolul însă a crescut prea mult şi şi-a cucerit o viaţă proprie. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu alte câteva capitole care s-au desprins neruşinat de trupul celulei-mama şi care, ca pedeapsa, vor fi publicate în volume separate, printre care sunt „Descartes şi Psihologia îndoielii" şi „Paralaxa Cognitiva". Acest „Machiavelli" a început cu notele pregătite pentru trei clase ale cursului de Filosofie politică pentru studenţii în Administraţie publică ai Universităţii Catolice din Parana, Brazilia în 2004. După ce am dat acestor note retuşul final în 2009, am avut ocazia să citesc eseul lui Sir Isaiah Berlin, Originalitatea lui Machiavelli, [1] şi să verific ideea că cercetarea înţelesurilor scrierilor lui Machiavelli printr-o trecere în revistă istorică a succesivelor interpretări are un predecesor ilustru. Totuşi nu mi s-a părut necesar să adaug nimic concluziilor mele după aceasta lectură, atât de profitabilă sub alte aspecte, deoarece scopul cercetării făcute de de Sir Isaiah a fost total diferit de al meu. Ceea ce el a căutat să dezvăluie a fost înţelesul moştenirii lui Machiavelli „pentru noi"; nu ceea ce Machiavelli reprezenta pentru el însuşi, în viaţa şi timpul său, ci importanţa pe care a avut-o pentru alte vieţi şi alte timpuri. Însă ceea ce mi-a atras mie interesul a fost exact opusul: acela de a degaja diferitele straturi de interpretare, adesea mutual contradictorii, şi să-l descopăr pe Machiavelli original, curăţat de onorurile şi ruşinea cu care l-a acoperit Istoria. Sir Isaiah Berlin ne oferă o stratificare a opiniilor, în timp ce strădania mea a fost, mai presus de toate, o dezvelire a lui. Prin metoda sa, autorul „Originalităţii lui Machiavelli" ajunge să descopere în Secretarul florentin un înaintemergător al ideilor democratice şi liberale atât de dragi lui însuşi. El însuşi recunoştea însă că această moştenire era cu desăvârşire străină intenţiilor lui Machiavelli şi a pus-o pe seama unei „fericite ironii a istoriei". După toate aparenţele, acesta nu a fost adevăratul Machiavelli, cel din carne şi oase, ci unul făcut din imaginile reflectate şi intenţiile atribuite de alţii, construit de către admiratorii şi detractorii săi nu numai

prin interpretări erudite dar şi prin aplicaţiile practice făcute de ei luând scrierile sale ca ghid în acţiunile lor.

Note introductive (concluzie)

Machiavelli ca Scuza pentru Alţii

Sir Isaiah, într-un fel de manieră hegeliană, ia acest compozit istoric ca şi cum ar fi, într-un fel, însăşi natura esenţială a gândirii machiavelliene, revelată în procesul istoric prin mutaţiile ei în chiar opusul său. Eşecul acestei metode constă în omiterea faptului că acest proces al consecinţelor istorice asupra influenţei unei opere nu atinge un moment determinant în care să putem ajunge la o exprimare finală a înţelesurilor sale. Dacă la o anumită dată aceste consecinţe par să se cristalizeze într-o formă mai mult sau mai puţin definitivă, este foarte probabil, şi în anumite cazuri inevitabil, ca în următorul moment al cursei seriei de consecinţe să producă o altă, total diferita situaţie. Dacă Machiavelli a fost în mod involuntar profetul ideilor liberale, şi ar fi putut fi înţeles în acest fel în anii ’70, astăzi este aproape cu neputinţă să nu vedem în el un un conştient şi decis predecesor al înaltei birocraţii şi al Statului intrusiv în care, spre exemplu, se transforma democraţia liberală americană înseşi. Conceptul Machiavellian al celei de „a treia Rome”, care a plutit în aer mult timp ca semnul unei irealizabile utopii, începe să capete contur în prezent şi să conteze ca o realitate în proiectele puterii centralizate ale agitatorului de extremă stângă Saul Atinsky (1909 – 1972), un om admirat de un Preşedinte al Statelor Unite, Barak Obama, care pare că a copiat direct din paginile lui Machiavelli „Discurs asupra lui Livius”. Mai mult decât atât, deşi uzul rusesc al „celei de a treia Rome” are origini diferite şi independente de izvorul machiavellian, evidenta inspiraţie pentru propagandistul de serviciu al Imperiului Rus renăscut Alexandr Dughin este ieşită direct din proiectul Reînvierii Italiei conceput de Machiavelli.

Ca şi în cazul Italiei lui Machiavelli, Rusia lui Dughin este o tară redusa la haos, corupţie şi impotenta datorită – s-ar zice – străinilor. Incapabila sa se ridice prin propriile

forţe, este nevoita sa suporte un sistem de alianţe din care, după înfrângerea inamicului, trebuie să se smulgă pentru a se arata lumii ca o putere imperiala care domina lumea. Cu Vladimir Putin distribuit în rolul Principelui, asemănarea cu planul Machiavellian de reînviere a Italiei nu ar fi putut fi mai izbitoare. Obiectivul care m-a condus în acest studiu nu a fost să caut ceea ce succesiunea de versiuni istorice au făcut din Machiavelli, ci chiar contrariul, să deconstruiesc acest edificiu şi să întreb: la ce punct ar fi fost Machiavelli însuşi conştient de rezultatele pe care visa sa le obţină pe termen lung? Fără aceasta întrebare am putea risca să veneram ca suprema metoda de interpretare istorica simpla acumulare de auto proiecţii cu care alţi oameni şi perioade le acoperă intenţiile şi caracterul original. Prin urmare întrebarea mea era: cum să înţelegea Machiavelli pe sine şi la ce punct putem trasa, cu un grad acceptabil de certitudine, harta orizontului sau de conştientizare?

Un orizont de conştientizare este definit nu numai de ceea ce cuprinde dar, mai ales, de ceea ce nu poate înţelege/pătrunde/. Însăşi marea pluralitate de interpretări contradictorii a lui Machiavelli este, măcar în parte, ieşita din aceste ceţuri care apar în puncte decisive ale gândirii sale, aşa încât anumite dezvoltări conferite de tălmaci şi succesori nu sunt decât o inflorescenţa de multiplicări a aceleiaşi confuzii mentale din care au încolţit. De-a lungul istoriei puţini gânditori şi-au arătat atâtea neclarităţi în viziunea lor asupra lumii şi a lor înşişi precum a făcut-o Machiavelli prin acest studiu. Cu o uimitoare frecventa nu numai ca nu înţelege evenimentele pe care le exploră dar nu pare să se înţeleagă pe sine, presărându-şi scrierile cu neîngrijite şi surprinzătoare contradicţii. Este, aşadar, deloc surprinzător ca un gând atât de ceţos şi confuz, devenit încă şi mai obscur printr-o întreaga reţea de retractări şi deghizări, să fie capabil să genereze consecinţe atât de paradoxale.

Richmond, 20 februarie 2011

Claritatea Filosofilor Clasici

Dificultăţi în interpretarea filosofilor întotdeauna au existat. Ele apar mai ales când scrierile filosofilor rămân în limbi moarte, separate de cititor printr-o lunga perioada de timp şi fără intermedierea unei tradiţii continue de citire şi interpretare. Asta s-a întâmplat cu unele opere ale lui Platon sau Aristotel când au reintrat în cultura europeană după un hiatus de câteva secole, cu dificultatea adiţionala de a fi incomplete. Ceea ce ne-a rămas de la Aristotel este aproximativ o treime din ce a scris şi constau în cursuri, prescurtate şi fragmentate, în timp ce lucrările publicate, atât de bine scrise încât Cicero le considera „râuri de aur" au dispărut. Din operele lui Platon mai puţin de jumătate au supravieţuit. Ca să facă lucrurile şi mai dificile, Platon însuşi admitea ca că nu a notat decât partea mai uşor de înţeles a învăţăturilor sale, rezervând greul şi ceea ce era mai dificil expunerii orale către un cerc limitat de discipoli. Este de înţeles cum, în aceste condiţii, problemele şi erorile de interpretare se acumulează. De secole, cititorii au trebuit să se mulţumească cu o perspectivă de ansamblu plata şi schematica a gândirii calor doi filosofi, amânând pentru viitor înţelegerea a nomeroase detalii importante. Numai gradual avansurile Filologiei au făcut posibila restaurarea textelor, comparaţia cu comentariile din epoca lor şi o aproximativa înţelegere a ordinii compoziţiei lor, în timp ce efoturile interpretării filosofice fac mai vizibile intenţiile întregului acestor opere şi fac distincţia între contradicţiile cititorilor şi acelea pe care filosofii însuşi le-au lăsat nerezolvate. Secolul XX, deşi nu a dus la un consens ferm şi universal acceptat, cel puţin a dus la reducerea dificultăţilor de interpretare la unul sau două puncte de divergenta care nu afectează substanţial înţelegerea de baza a întregului, ci numai ordinea şi ierarhia părţilor şi relaţia dintre cei doi filosofi. Interpretările întreprinse înaintea acestui timp, fie şi parţiale sau insuficiente, nu suferă de nicio eroare majora ca întreg şi încă putem profita citind Comentariile la Aristotel ale lui Avicenna, Sf. Toma de Aquino, Francisco Suarez şi scrierile Platonicienilor de secol XVII de la

Cambridge până la luminoasele investigaţii aristoteliene de secol XIX ale lui Franz Brentano. Pe scurt, putem spune ca, cumva, universul intelectual european şi american i-a înţeles suficient pe Platon şi Aristotel. Aceasta înţelegere nu a încetat să se îmbunătăţească din timpul Sf. Toma, neştiind greceşte şi citind Aristotel în traducere latina până în zilele când Giovanni Real, un expert al lecturii vechilor maeştrii, a reuşit în reconstituirea a ceea ce a fost faimoasa „tehnica orală" a lui Platon prin confruntarea dintre mărturii şi comparaţia cu arhitectura interna a „corpus"-ului operei lui Platon.

Obscuritatea comparativa a Filosofilor Moderni

Cu totul diferita este experienţa pe care o avem cu filosofii moderni. Ei nu scriu în limbi moarte ci în limbile contemporaneităţii lor. Reacţiile ulterioare nu ne sunt necunoscute şi nu trebuie să săpăm după manuscrise, ba chiar sunt bine documentate în arhive şi biblioteci, dacă nu sunt disponibile în cârti de larga circulaţie, acompaniate frecvent de răspunsurile autorilor la comentariile criticilor lor. Tradiţia lecturii şi a comentariilor este continua de-a lungul secolelor, producant o imagine limpede asupra evoluţiei dezbaterilor şi a „status quaestionis". Cât despre opera originala, nu numai ca o avem mai întotdeauna în ediţii fidele dar avem de asemenea acces la scrieri minore şi chiar la corespondenta personală a autorilor care a fost adnotata de filologi răbdători să descifreze pentru noi orice aluzie la fapte, oameni sau opinii din aceiaşi perioada de timn – şi într-o asemenea maniera încât nu noate rata înţelegerea acestor opere decât unul care vrea anume s-o facă. În final, cercetarea istorica a reconstruit itinerariul biografic al fiecărui filosof cu destula acurateţe încât, dacă nu să clarifice fiecare problema a evoluţiei lor şi a relaţiei cu mediul social şi cultural, suntem până la urmă siguri că ştim mult mai multe despre ei decât vom şti vreodată despre Platon şi Aristotel. În pofida tuturor acestor asigurări, interpretările la însuşi conţinutul unor asemenea filosofii implica, încă de la început, incomparabil mai mari dificultăţi decât cele cărora trebuie să le facă fata cititorii

filosofilor antici. Aceste dificultăţi nu provin din detaliile biografiei spirituale a personajelor sau în efortul de a clarifica care a fost gândul lor pe o problemă anume în care au fost mai puţin clari ori în care şi-au schimbat opinia de-a lungul anilor. Dimpotrivă, dificultăţile se referă la însuşi înţelesul întregului unor asemenea filosofii, care par să îngăduie cele mai adverse şi chiar antagonice lecturi la fel cum, din aceleaşi motive, asupra locului pe care îl ocupa în tipologia ideilor, în istoria gândirii şi, ultimul dar nu cel din urmă, în cadrul schemei cititorului de acorduri şi dezacorduri. Pare ca mulţi filosofi contemporani, spre deosebire de antici, nu împiedica cititorul să facă din ei ce doreşte fiecare, înlesnind zămislirea de-a lungul generaţiilor, şi ocazional în acelaşi timp, a unui Machiavelli apologist al tiraniei ori a democraţiei; a unui Descartes sincer creştin sau a unui Descartes anti-crestin deghizat; a unui Kant platonician şi idealist ori a unuia pozitivist şi materialist; a unui Hegel precursor al nazismului ori al modernei domnii a Legii; a unui Marx umanist ori anti-umanist; a unui Nietsche protofascist ori a unuia libertarian, şi aşa mai departe… Acestea nu sunt probleme de un îngust interes biografic sau de interes istorico-cultural: ele privesc fundaţiile, însuşi miezul vital al respectivelor filosofii, care pentru noi devin şi mai tranzitorii şi incomprehesibile cu cât eforturile de interpretare se înteţesc şi se acumulează. Printre abundenţa de documente şi investigaţii, inteligenta cititorului însuşi se afla într-o penurie de înţelegere deplorabila. Două excepţii: Limpezime la Leibnitz şi Schelling în final, cel mai tulburător amănunt: doi dintre filosofii care au scris cel mai mult, care au lăsat cele mai dezordonate materiale nepublicate, care s-au luptat cu cele mai dificile probleme cu care s-a confruntat mintea umană, şi care niciodată nu au avut oportunitatea, înclinaţia sau intenţia de a-şi organiza ideile într-o sinteza cuprinzătoare (cu circumstanţa agravanta ca unul dintre ei şi-a schimbat fundamental orientarea intelectuală de mai multe ori); aceştia doi sunt însă aceia care prezintă cele

mai puţine dificultăţi de interpretare. Ma refer la Leibnitz şi Schelling.

Gottfried Leibnitz a murit în 1716. Câteva dintre cele mai importante lucrări ale sale nu a ieşit la lumina decât pe la sfârşitul secolului 19 iar marea era a interpretării întregii sale opere a început numai cu „O expunere critica a filosofiei lui Leibnitz (1900) a lui Bertrand Russel şi a „Logicii lui Leibnitz" a lui L Couturat (1901). Cât despre F.W.J. Schelling, prestigiul sau a tot scăzut de-a lungul carierei sale academice până la punctul în care nu mai rămăsese decât un mic interes în a cunoaşte sau publica marile sale opere ale vârstei senectuţii, mai presus de toate Filoziţia Mitologiei şi Filoziţia Revelaţiei, care numai după multe decenii au ajuns să fie citite cu atenţia pe care o meritau. O dată aceste obstacole depăşite, nimeni nu mai poate nega astăzi că avem o înţelegere suficient de clară a gândirii acestor doi mari filosofi, şi, în cazul lui Schelling, chiar a complexei sale evoluţii interioare. În interpretările oricăruia dintre ei nu găsim niciunul dintre antagonismele ori chiar divergente de 180 de grade, care sunt în interpretările lui Machiavelli ori Nietzsche. Ceea ce demonstrează fără posibilitate de îndoiala ca aceste dificultăţi în a găsi un consens în interpretarea unor filosofii ca cele ale lui Machiavelli şi Nietzsche nu este extinseca ci intrinseca. Nu suntem noi, cititori sau cercetători, cei care au dificultăţi de înţelegere a unor asemenea filosofii, sunt înseşi filosofiile sunt cele care sunt sărac explicitate ori poarta în ele contradicţii implicite şi nerezolvate – poate nici măcar observate de autorii lor (ceea ce ar însemna că au o proastă înţelegere a lor înşişi) – ori conţin înăuntrul lor anumite mistere de alta natura.

De ce este absolut necesar să rezolvam aceste mistere ori cel puţin să le formulam de o manieră explicita ca probleme bine definite?

Mai întâi, din cauză că Modernitatea se semeţeşte ca fiind o perioadă a „clarificărilor" – Enlightenment, Aufklärung, l'âge des lumières – una care are meritul de a ridica valul de negura care întuneca viziunea

precedentelor generaţii; şi nu este acceptabil ca lentila care este însărcinată cu a ne oferi o imagine mai clară să fie în ea însăşi atât de opaca. În al doilea rând, din cauză că succesorul său, Post-Modernitatea, care se mândreşte ca fiind „deconstructoarea" complexelor structuri ale gândirii moderne pentru a-i dezvălui mecanismele interne, o face uzând de un discurs încă mai obscur şi ambiguu decât filosofii moderni, până la punctul în care Marii Preoţi ai Post-modernismului din înaltele sfere academice se dovedesc ei înşişi incapabili de rostirea discursului Postmodernist precum parodia dadaista născocită de fizicianul Alan Sokal. De-a lungul istoriei, un asemenea nivel de ininteligibilitate rareori a fost atins. În al trefle rând, şi ultimul, pentru ca niciodată înainte, încă de la începuturile Modernităţii, nu au mai avut filosofii atâta putere de a influenţa cursul lucrurilor în societate şi istorie, aproape ca nişte legislatori sau profeţi, ori chiar ca ghizi ai mişcărilor politice revoluţionare sau conservatoare. Niciodată înainte ca în ultimele secole credinţa mulţimilor şi chiar cele mai intime simţăminte şi fantezii ale omului de rând nu au fost determinate atât de direct de către doctrinele filosofilor, rapid diseminate de către „proletariatul academic" al Universităţilor, de către mass media şi internet, invadând case şi conştiinţe – dacă nu chiar subconştientul – şi convertindu-se în forte care dau forma vieţilor atât de multora. Astăzi mai mult decât oricând este necesar pentru cititorul de istoria filosofiei să ştie: De te fabula narratur. Istoria asta este istoria vieţii tale. Dacă nu o vom înţelege, nu ne vom înţelege pe noi înşine.

Imaginile lui Machiavelli

Printre gânditorii moderni, Niccolò Machiavelli a fost primul care să livreze publicului o asemenea doctrina incongruenta şi confuza. În atât de mare măsură încât unul dintre cei mai buni tâlcuitori ai lui, Benedetto Croce, a sumarizat secolele de investigare în concluzia ca gânditorul florentin este „o enigmă care nicidata nu va fi dezlegata". După Croce, alţi savanţi de prim rang ca Leo

Strauss, Quentin Skinner, Hans Baron şi Maurizio Viroli au crezut ca ei pot dezlega enigma dar soluţiile pe care le-au oferit au fost atât de divergente încât au sfâşit prin a le amesteca. Bineînţeles, nu mă aştept să fiu mai norocos decât iluştrii mei predecesori. Mărturisesc de la început că nu-l înţeleg pe Machiavelli cu nimic mai bine decât au făcut-o ei. Dar telul acestei cercetări nu este de a-l înţelege sau de a-l face mai inteligibil; este mai degrabă de a trasa cât mai precis este cu putinţă profilul neintligibilităţii lui deoarece a fost implantat în cinci secole de discuţii filosofice şi politice în Occidend într-atât încât nu este o exagerare în a-l considera un atribut constant al Modernităţii.

Aceasta este prima parte a unei discuţii în şase parţi.

Note la Introducere

[*1*] *Isaiah Berlin, The Proper Study of Mankind*: *an Anthology of Essays, editată de Henry Hardy şi Roger Hausheer. New York*: *Farrar, Straus and Giroux, 1998*.

[*2*] *De fapt aceasta problema a fost cauzată de KGB-iştii care în timpul reformelor lansate de Preşedintele leltin au devalizat fondurile guvernamentale pentru a compara proprietăţile Statului nou privatizate. Ei au răsucit ceea ce putea fi un promiţător capitalism liberal într-un regim oligarhic-mafiotic condus de aceiaşi indivizi şi grupuri care erau la putere în timpul comunismului.*

Note asupra Textului

1. Giovanni Reale, Spre o nouă interpretare a lui Platon, Toward a New Interpretation of Plato, Catholic University of America Press, 1997.

2. Alan Sokal, Transgressing the Boundaries: *Toward a Transformative Hermeneutics of Quantum Gravity, Social Text, Spring 1996.*

Conştiinţa umană în pericol îl invit pe cititor, încă o dată, să mă întovărăşească într-o scurtă investigaţie filosofică. Subiectul care este obiectul acestei investigaţii este fundamentul (sau lipsa lui) conştiinţei umane ce pare un subiect complet lipsit de semnificanta în afacerile politice curente, dar dacă sunteţi suficient de răbdători să

citiţi acest articol, veţi vedea că de fapt lucrurile nu stau aşa. Niciodată ca astăzi – când o elită de birocraţi iluminaţi se joacă după cum pofteşte cu însuşi stâlpii civilizaţiei noastre, ca o ceată de scăpaţi dintr-o instituţie de boli mentale ce se joacă dea savanţii într-un laborator atomic – nu a fost mai vital pentru orice locuitor al planetei să dobândească o vedere limpede a câtorva constante care definesc condiţia umană, mai înainte ca orice imagine a umanităţii să dispară sub impactul experimentelor deformante care sunt impuse la o scală globală. Iar una dintre aceste constante este exact faptul că fiecare constantă apare ca în filigran pe dedesubtul fluxului nesfârşit de mutaţii istorice. Doar cunoaşterea istoriei comparate a civilzaţiilor şi culturilor poate arăta, de sub aproape deranjanta diversitate de forme, rezistenţa unei structuri generale a spiritului uman. Şi, deoarece există acest risc de risipire în vortexul de transformări forţate, este cu atât mai important să descoperim acea unitate a oricărei conştiinţe de sine individuale – pentru că fragmentarea culturii rezultă într-o zdruncinare a sufletelor – şi niciodată nu a fost mai important să cunoaştem mutaţiile istorice ale imaginii „sinelui” de-a lungul timpurilor, pentru a distinge în acea imagine ceea ce este tranzitoriu şi accidental de ceea ce este esenţial, permanent şi indispensabil unei ultime linii de apărare a demnităţii umane. Unul din cele mai bogate depozite de materiale pentru un asemenea studiu este de găsit în autobiografii. Dezvoltarea istorică a acestui gen literar, în paralel cu schimbările survenite în experienţa oamenilor în timp, memoria, actul naraţiunii însuşi, evidenţiază în cea mai cea mai clară manieră transformările suferite de conştiinţele individuale în timp. Printre variatele lucrări publicate recent asupra subiectului, lucrarea profesorului de Engleză al Universităţii Statului Louisiana, James Olney, Memorie şi naraţiune: ţeserea scriiturii vieţii (The University of Chicago Press, 1998) este una dintre cele mai utile, deoarece, focusând pe istoria genului autobiografic într-o perioadă ce merge de la Confesiunile lui Augustin

(397) la monologul scenic al lui Samuel Beckett, Compania (1979), reuşeşte să sublinieze foarte clar – printr-o trecere de la o extremă la alta – pierderea graduală a sensului unităţii conştiinţei de sine, unitate fără care însăşi tentativa de a nara viaţa cuiva devine absurdă. Pentru amândoi, Augustin şi Beckett, modelul structural al naraţiunii este acelaşi. Augustin îl ilustrează prin modelul unei rugăciuni. Când recită unul din Psalmi, el deja îl cunoaşte – complet şi de dinainte, – din inimă. Pe când recită Psalmul, cuvintele ce urmează unul altuia sunt actualizate gradual în timp, contrar fundalului alcătuit din textul întreg înmagazinat în memoria sa. Când recitarea ia sfârşit, Psalmul a devenit complet în timp şi se întoarce în memorie, gata de a fi recitat iar şi iar. Toate scrierile autobiografice dezvăluie o asemenea structură, până la un punct. Viaţa de povestit este completă în memoria cuiva, dar ea continuă în timpul reamintirii şi după ce naraţiunea ia sfârşit iar apoi se întoarce în memoria aceluia încât să poată fi spusă încă o dată, ori, poate, citită. Care este" substanţa" acestei naraţiuni? Este timpul, dar care timp? Este oare trecutul, care nu mai există? Prezentul, acea instanţă atomistică infinitezimală, care se dizolvă de îndată ce apare? Viitorul, care are o existenţă mai degrabă ipotetică? Această ghicitoare este mai mult sau mai puţin aceiaşi, în Confesiuni, ca şi în Compania. Deşi se întâlnesc în preocuparea pentru timp, memorie şi sine, aceste două lucrări nu ar putea fi mai antagonice în felul în care văd subiectul. Memoriile lui Augustin sunt o confesiune formală, asumându-şi deplin autoratul, responsabilitatea şi consecinţele pentru fiecare în parte dintre actele sale, gândurile şi stările interioare, fie şi cele mai obscure sau îndepărtate în timp, aşteptându-şi judecata ca o expunere a identităţii integrale, a cărei forţe interne aflate în conflict îi potenţează şi mai mult unitatea tensionată a întregului. Augustin este capabil să facă aşa ceva pentru că îşi compune naraţiunea în faţa unei audienţe omnisciente – Dumnezeu însuşi. A" merge cu Dumnezeu" înseamnă în mod precis să acţionezi şi să gândeşti în confruntare

constantă cu simbolul" omniştiinţei" – acea de negăsit şi insurmontabilă sursă a întregii conştiinţe, singura garanţie a sincerităţii gândurilor, faptelor şi amintirii. Deşi această expresie este prezentă în Biblie, Augustin a fost primul care a verbalizat înţelesul unei asemenea experienţe care este condensată în acestea. Acel ce merge pururi împreună cu Domnul şi se concepe pe sine în fiecare clipă ca şezând în faţa Judecăţii de Apoi, în forma completă a individualităţii fiinţei sale este responsabil conştient a actul alegerii sorţii sale eterne. Viaţa completă a viitorului este aşadar măsura reamintirii trecutului la care naratorul se obligă în prezent. Din această realizare extrage Augustin soluţia problemei nesubstanţialităţii timpului. Dumnezeu nu este doar omniscient: El este şi etern. Boethius va defini mai târziu eternitatea ca „întreaga, simultana şi perfecta posesie a vieţii nemărginite", dar acest concept era deja implicit la Augustin. Dacă momentele variate ale vieţii nu au o unitate comună, ele nu pot decât să se prăbuţească într-o absolută nimicnicie. Numai unitatea lor totală şi simultană este reală, şi o astfel de unitate este eternitatea înseşi, şi nimic altceva. Timpul, doar în sine, nu are câtuşi de puţin substaţialitate. Nu este decât un miraj, o Imagine schimbătoare a eternităţii". Dacă Augustin este capabil să-şi controleze intelectual trecutul este pentru că el şi-l expune în faţa ochilor omniscienţei. Dacă este capabil să intuiască continuitatea existenţei sale este pentru că o priveşte ca pe o reflexie temporală a eternităţii. Structura conştiinţei de sine morală este aceiaşi cu cea a timpului – trecut, prezent, viitor – axa eternităţii. Această idee a unei individuale – ca o complexă şi dramatică unitate care este formată şi asumată din încrucişarea dintre trecut, prezent şi viitor a fost într-atât de încorporată şi asumată de tradiţia apuseană încât a devenit inspiraţia pentru întreaga psihologie modernă a personalităţii. Şaisprezece secole după Augustin, Maurice Pradines în Tratatul său de Psihologie Generală (1948) a definit conştiinţa ca „memorie a trecutului pregătită pentru sarcinile viitorului"

Chiar şi pentru Freud, asupra căruia apasă vina (sau meritul) pentru disoluţia unităţii sinelui greşit atribuită, personalitatea este rodul unui arbitraj impus în mod progresiv asupra impulsurilor antagonice ale Eului şi Superegoului de către Conştiinţă. Nimic nu celebrează victoria finală a unităţii mai clar decât faimoasa profeţie a tatălui psihanalizei: „Unde este Eul, acolo trebuie să fie şi Ego”. În Compania este o complet diferită perspectivă.

Aici un bătrân paralitic, aflat pe scenă, ascultă episoadele vieţii sale – viaţa lui Samuel Beckett însuşi – fiind narată şi comentată din off de către o voce fără chip. Ar putea fi” vocea conştiinţei”? Da şi nu. Vocea îi povesteşte bătrânului despre el însuşi, uneori la persoana a doua, uneori la a treia. Cel care în prezent recheamă trecutul nu mai ştie dacă este trecutul propriu sau al unui personaj imaginar. Iar vocea impune o înspăimântătoare încercare simţului bătrânului pentru propria identitate: dacă nu-ţi poţi aminti propria naştere, cum poţi să fii sigur că viaţa pe care ţi-o aminteşti este cea a persoanei a cărei naştere tu o consideri ca fiind a ta? Ca şi Augustin, caracterul lui Beckett – care este de nedistins de autorul însuşi – desenează memoriile de pe o foaie care îi este furnizată de către un interlocutor invizibil care transcende naratorul şi are asupra lui autoritatea unei entităţi formative. Rezultatul este aşadar diferit în funcţie de identitatea interlocutorului. Eternitatea şi omniscienţa lui Dumnezeu îi conferă după imaginea autobiografică a lui Augustin unitatea unei poveşti înţelească ca o creaţie personală responsabilă. Dar interlocutorul lui

Beckett nu este omniscient; el este chiar mai înşelător decât personajul pe care îl interpretează. Este raţiunea critică, acea poţiune corozivă care dizolvă sensul unităţii temporale a sinelui cu mijloacele cerinţelor epistemologice pe care şinele nu le poate împlini. Bătrânul paralitic nu are puterea de a spune” eu” conştient fiind de fundaţiile propriului eu, probabil din aceleaşi motive din care nu-i poate fi imputată vina pentru păcatele sale sau merite pentru reuşite. Cel prăbuşit este incapabil să-şi

spună propria poveste; el este o victimă a propriei existenţe şi prin urmare nu are nicio răspundere câtuşi de puţin. De la o extremă la alta, Olney aminteşte de câteva stadii ale" crizei memoriei narative" care, ca o trăsătură comună, prevalează asupra întregii istorii a mentalităţii moderne apusene. Naraţiunea lui Augustin apare din întunecosul fund al inimii la lumina divină care îi îngăduie lui, ca răspuns, să participe la propria unitate şi claritate. Naraţiunea lui Beckett, de partea cealaltă, vine de la o lumină externă care îi întunecă acea mică luminiţă a egoului crezută ca aparţinându-i. De la o extremă la alta, Olney înregistrează stadiile" crizei memoriei narative" care, ca o trăsătură comună, este prezentă în întreaga istorie a mentalităţii moderne apusene. El trasează începuturile" crizei" la Confesiunile lui Jean-Jacques Rousseau (1782) dar greşeşte; această" criză" era deja pe deplin înrădăcinată în Meditaţiile asupra Primei Filosofii a lui René Descartes (1641), care se prezintă pe el însuşi ca o biografie interioară, ca naraţiunea unui experiment cognitiv (cf. http://www.olavodecarvalho.org/apostilas/dscartes.htm şi http://www.olavodecarvalho.org/apostilas/descartes2.htm) Hidoasa confuzie produsă de filosof aici între eul concret existenţial şi conceptul abstract al eului ca auto-conştiinţă absolută (cogito ergo sum) mergând de la fost la ulterior fără a sesiza saltul de la temporal la planul deductiv este una dintre cele mai prodigioasem mutilări impuse vreodată asupra conştientizăii autobiografice a unui autor occidental. Problema lui Beckett era deja instalată. Aşa cum Jean Onimus (Beckett, un Scriitor în faţa lui Dumnezeu, Desclee de Brouwer, 1967) bine nota: Plasează-te în poziţia carteziană de cogito… şi vei vedea omul lui Beckett în întreaga sa mizerie". Şinele cartezian nu-şi poate spune povestea deoarece este doar o formă abstractă izolată în spaţiu şi debranşată de la experienţa temporală. Şi totuşi, dacă Descartes o prezintă într-o formă narativă, este pentru că, pur şi simplu, nu realizează ce face. Cartezianismul nu este capitolul inaugural în

disoluţia conştiinţei de sine narative (într-un text nepublicat de la Seminarul meu de Filosofie am decernat această onoare dubioasă fragmentelor autobiografice ale lui Niccolò Machiavelli), dar este, într-adevăr, un episod important în acest proces. Inconsistenţa lui Descartes va fi major amplificată de ideea lui Immanuel Kant a „eului transcendental". Această hidoasă creaţie a filosofiei germane posedă autoritatea de a determina graniţele tuturor experienţelor accesibile nenorocitului" eu" existenţial fără măcar să fie delimitat el însuşi de acele graniţe; dar deşi nu îngăduie" eul" existenţial, în ciuda acestui fapt chiar şi cele mai mici şi înguste crăpături prin care se poate vedea ce este dincolo de aceste graniţe Această creatură este numită" transcendentală" tocmai pentru că închide toate uşile care dau către ceea ce este" transcendent". Aşezat la înălţimea medie a „eului" transcendental, aşezat alături dar uşor mai jos decât" eul" existenţial, Kant nu-i permite nimănui să se ridice deasupra lui însuşi. Satisfacţia perversă cu care crede că determină" graniţele cunoaşterii umane" arată că se credea ceea ce" paznicul porţii" este pe scara iniţiaţilor, o Passionaria metafizică, ţipând la căutătorii eternităţii" Nu vor trece, nu vor trece!" Nu am nici măcar o umbră de îndoială că interlocutorul lui Beckett este" eul" transcendental kantian. Kant, pe de o parte, credea că cunoaşterea umană este limitată la experienţa simţurilor, de spaţiu şi timp: pe de altă parte, obişnuia să spună că datele experienţei sunt fărâmituri haotice, asupra cărora conştiinţa îşi impune propria unitate. Lăsată sieşi, totuşi, lipsită de picătura de eternitate, conştiinţa însăşi se face fărâme. Omul izolat şi disperat al lui Beckett, chiar mai mult decât la Descartes, este prezent şi manifest în Critica Raţiunii Pure (1781). Negându-i conştiinţei accesul la eternitate", eul" transcendental face conştiinţa însăşi inaccesibilă şi evanescentă. Din aceasta derivă aparenta logică şi profund absurda cerinţă care vine din întuneric: ideea că doar eul care îşi aminteşte propria naştere cu claritate are autoritatea de a decide că propria istorie este

într-adevăr a sa este în întregime bazată pe o farsă kantiană, care, în schimb, are o colosală inepţie ca premiză – însumează că singura conştiinţă de sine legitimă ar fi aceea care poate observa conştient propria naştere. Pentru a putea face asta, o asemenea fiinţă ar trebui să existe în timp înaintea intrării temporale în existenţă. În experienţa reală, fiecare început, fiecare graviditate, are loc în obscuritate: luminozitatea este atinsă progresiv. Să spui povestea cuiva fără a fi fost martor la naşterea sa nu este deloc pretenţios: este o simplă condiţie a experienţei omeneşti. Deoarece era intenţia sa de a critica experienţa, eul transcendental stabileşte premize pentru a nega posibilitatea oricărei experienţe, şi prin asta propria critică. Beckett este conştient de trăsătura umoristică a speculaţiilor sale. Dar umorul kantian este patetic de involuntar. Studiul lui Olney are meritul de de dezvolta conceptul de „criză a memoriei narative”; cu toate acestea, este mai degrabă incomplet atunci când încearcă să ilustreze conceptul. Descartes este menţionat doar în treacăt, iar numel lui Kant nici măcar nu apare. Iar neglijarea atât a lui Proust, care şi-a petrecut viaţa încercând să rezolve problema Augustiniană a timpului, cât şi a lui Arthur Koestler, care a înregistrat în a sa întuneric în miezul zilei diminuarea conştiinţei de sine ca „ficţiune gramaticală” sub presiunea totalitarianismului modern, sunt impardonabile. Autorul de asemenea nu pare să facă conexiunea dintre „criza memoriei „şi un proces paralel şi inseparabil: epidemia de naraţiuni autobiografice şi biografice falsificate conştient pentru scopuri de propagandă politică, un fenomen care a fost observat în Franţa cel puţin un secol după” nu prea conştientul mincinos” care a fost Rousseau. Ar fi fost într-adevăr imposibil pentru disoluţia conştiinţei de sine să nu fie acompaniată de o pierdere progresivă a responsabilităţii intelectuale şi de o formidabilă expansiune a amoralităţii, cinismului manipulator şi cruziii sadice. Distrugerea bazei civilizaţionale a existenţei umane nu începe pe câmpurile de luptă, nici în piaţa de schimb de mărfuri: ea începe în

studii tăcute, de către oameni ce par nepericuloşi care – asemeni filozofilor sau funcţionarilor ONU – încearcă să fie mai deştepţi decât Dumnezeu. Nu ar avea niciun sens în a disocia criza conştiinţei de sine de respingerea progresiva modernă a sensului eternităţii, şi nu este posibil să accepţi disoluţia conştiinţei de sine în timp ce ai încerca să păstrezi înalte standarde morale în comportament. În timpul nostru, care marchează sfârşitul unei epoci, consecinţele istorice ale deciziilor luate trei, patru sau chiar cinci secole în urmă au luat forma totalitarismului, violenţei răspândite peste tot, genocidului şi deasupra tuturor, a regimului universal al falsităţii. Aceia care caută un remediu unor asemenea rele în acţiune politică vor trebui să înţeleagă, mai devreme sau mai târziu, că rădăcinile lor sunt înfipte în solul gândirii abstracte. Iar aceia care, datorită preferinţelor personale, se devotează pe ei înşişi gândirii abstracte trebuie să examineze cu toată sinceritatea conştiinţei devastatoarele efecte ale unor aparent nevinovate abstracţiuni care au fost create de către filosofi în ultimele secole. În acest sens, filosofia este politică iar politica este filosofie.

Criza

Partea I

Politizarea Educaţiei

„Trebuie să-i organizăm pe intelectuali” – Willi Munzenberg

„Cânt pentru lauda liceului.

Pentru Bacalaureat şi Doctorat Dar în goana după cunoştinţe

Suntem înfometaţi după ranguri” – cântecel popular în anii” 20

În „Memoriile unui om superficial”, Albert Jay Nock explica că o maimuţă poate fi dresată dar numai un mic procent dintre fiinţele umane poate fi educat. El adăuga că studenţii lui de la şcolile de Ivy League sunt în mare parte maimuţe. Dar este oare un dat natural această birocratizare a universităţilor, atunci ca şi acum? O birocraţie nu poate să-i înveţe nici pe tineri, nici pe adulţi

să gândească. Birocreţia nu poate da decât teste standardizate şi să ofere o curriculă standardizată. Ea nu poate oferi decât o mărime universală care să se potrivească pentru toţi indiferent de program, chiar şi în cele zise „de elită”; totul se bazează procentaje şi valori medii, gândire de grup şi un anumit conformism intelectual. Dacă Marshall McLuhan avea dreptate când a spus ca „Mijloacele reprezintă mesajul” atunci, dacă mijloacele sunt şcoala birocratizată, mesajul este birocratizarea umanităţii şi a minţii. Faptul că miliarde de dolari s-au scurs în acest fel de educaţie care produce asemenea rezultate deprimante an de an mărturiseşte o anumită stupiditate generală, o disponibilitate pentru înrobirea în masă. îţi propun să iei în consideraţie ceea ce şcoala predă acum: Textele tipice de liceu sau universitate îl prezintă pe Senatorul Joseph McCarthy ca pe principalul răufăcător al istoriei Americii iar pe Martin Luther King ca pe principalul erou. Foarte puţine se spun despre George Washington şi Părinţii Fondatori ai Americii. Mereu prezentul şi subversivul subtext ne direcţionează constant către rasism, sexism şi Imperialismul SUA. Da, ăsta este felul de istorie care se predă în şcolile americane. Părinţii Fondatori erau proprietari de sclavi, nu-i aşa? George Wqshington era bogat, corect? Până şi Lincoln era un rasist. Şi dacă un elev de liceu nu prea ştie mare lucru despre istoria ţării sale, cu siguranţă ştie măcar atât. îi este prezentată o judecată moralistă despre trecut, arătându-i Părinţii Fondatori ai ţării sale ca rasişti şi homofobi. În acest fel este minimalizat trecutul. Aceasta este maniera în care este purtat un adevărat război împotriva unor tradiţii şi sentimente, prezentate părtinitor şi unilateral de birocraţia educaţională. Bineînţeles, totul sau aproape totul sprijinit pe fapte. Totuşi prezentate unor studenţi care încă nu ştiu să citească corect un text. Unor studenţi cărora nu li s-a arătat cum să-şi organizeze propriile idei şi asta pentru că li se dau nişte idei gata organizate pentru ei. Faptele care sunt prezentate în textele şcolare au fost atent alese în avans, printr-un

proces de vigilentă selecţie.

Edmund Burke cândva observa despre revoluţionarii francezi „Este fără îndoială adevărat, deşi poate părea paradoxal – în general, cei care se angajează în mod obişnuit în diagnosticarea şi identificarea relelor, sunt cei mai necalificaţi pentru această operă de reformă: deoarece mintea lor nu numai că nu este modelată de tiparul Binelui şi ai Dreptăţii, dar de obicei nici nu găsesc vreo plăcere în a aspira către acestea”. Predarea Istoriei a devenit un fel de plângere despre trecut, o calomniere a înaintaşilor, Asta nu îi ajută pe tineri câtuşi de puţin; mai degrabă îi răneşte. îi dezarmează în faţa duşmanilor, îi umple de un sentiment difuz de vină. Şi, aşa cum spune Burke, îi lipseşte de o inspiraţie pozitivă, „de tiparul Binelui şi ai Dreptăţii”.

Cu multe decenii în urmă, José Ortega y Gasset nota că universitatea modernă „a abandonat aproape complet dobândirea de cunoştinţe sau transmiterea culturii”. Şi nu am nicio îndoială că avea dreptate. O enormă deconectare s-a petrecut. Am eşuat în a transmite mai departe Istoria noastră şi de asemenea am eşuat în a ne transmite cultura. Cealaltă faţă a monedei este războiul colectivismului împotriva individului. Lipsit de patriotism şi de instinctul naţional de autoconservare, individul este lipsit de autonomie printr-un proces de tâmpire. Ignoranţii şi incompetenţii devin ineficienţi ca fiinţe umane. Asemenea oameni sunt uşor de manipulat de către demagogi înşelători. Robin S. Eubanks a scris o carte intitulată „Acreditaţi pentru distrugere: Cum şi De ce Educaţia a devenit o armă”. Ea argumentează că în ultima vreme educaţia publică a fost intenţionat concepută pentru a împiedica dezvoltarea intelectuală a copiilor. Spre sfârşitul cărţii, la pagina 358, ea scrie „Educaţia în secolul XXI nu mai este un scop. Este un mijloc de dominaţie, îmbogăţire şi exploatare de către un grup auto-selectat. De aceea atunci când căutaţi prin straturile teoriei educaţionale (contemporane) … întotdeauna conştiinţa umană este manipulată şi modificată prin educaţie. Educaţia rămâne arma culturală ultimă şi atemporală împotriva

individului…”

Am fost recent invitat să o ascult pe doamna Eubanks ţinând o conferinţă în care a zis: „Este vorba doar despre puterea politică. Nu există prosperitate de masă atunci când puterea politică şi economică sunt combinate”. Iar asta este ceea ce şcoala înlesneşte în minţile elevilor, şi anume, preluarea economiei de către stat. În cartea ei ea îi indică pe educatorii care care citează într-o formă eliptică din Karl Marx despre colectivizarea minţii „convertind aspiraţiile individuale în aspiaţii generale” După d-na Eubanks „este cu atât mai uşor cu cât individul este doar superficial alfabetizat şi cu o limitată cunoaştere factuală. Aceasta este ceva teribil de făcut celor tineri, şi nici măcar nu este singurul rău ce li se face.

Atacul asupra Istoriei, deconectarea culturală şi tâmpirea sistematică a studenţilor sunt acompaniate de o de-a dreptul negare a naturii umane. Acesta este aspectul din acest asalt educaţional care dirijează jocul. Timp de mii de ani filosofii s-au certat asupra naturii umane dar puţini au îndrăznit să nege că există aşa ceva. O asemenea negare este de fapt contrară raţiunii, dacă luăm în considerare definiţia cuvântului natură, aşa cum ne este dată de exemplu de Google: „Trăsăturile de bază sau inerente a ceva, în mod deosebit când îi sunt caracteristice sau cu ajutorul cărora poate fi identificat”. Ar fi ridicol să pretinzi că oamenii nu au caracteristici de bază sau inerente. Şi totuşi asta este ceea ce sociologi şi educatori moderni sunt învăţaţi să creadă. Dacă ceea ce spun vă sună straniu, citiţi postarea de pe blogul Rationally Speaking din data de 17 noiembrie 2008. Este intitulată „Există aşa ceva ca Natura Umană?” – scrisă de Prof. Massimo Pagliucci, un „filozof de la City University of New York. Pagliucci relatează un incident petrecut pe când co-preda un curs la Stony Brook University împreună cu o altă profesoară”. La un moment dat tema „naturii umane” a fost ridicată şi colega mea s-a uitat la mine cu un amestec de uimire şi mila; natura umane, a susţinut ea, este o ciudăţenie de concept, care a fost de mult

abandonată de intelectualii serioşi…”

În lucrarea „Pagina albă: Negarea modernă a naturii umane” de Steven Pinker putem citi că bătălia academică împotriva conceptului însuşi de natură umană presupune „frecuşuri politice” şi „atacuri personale” împotriva cercetătorilor care susţineau idee ci că umanitatea are în sine caracteristici inerente debază”. După Pinker” tabuul pus pe natura umană nu doar pune un stigmat pe cercetători dar virează orice discuţie spre erezie, cu sugestia că trebuie să fie marcată. Mulţi scriitori sunt atât de disperaţi să discrediteze orice sugestie de constituţie umană înnăscută încât au aruncat logica şi politeţea pe fereastră. Bineînţeles, cam asta ar şi II de aşteptat atâta timp cât vorbim despre un război care se duce peste tot în jurul nostru. Pentru că această negare a naturii umane nu este un joc academic prostesc; este într-adevăr un război purtat serios, conform unui concept strategic care necesită ca anumite idei să predomine. Aceste idei, se pare, pregătesc scena pentru marele asalt general asupra pilonilor care susţin societatea civilă; aşa cum Pinker explică în cartea sa, „Negarea naturii umane s-a răspândit dincolo de academii şi universtăţi şi a condus la o debranşare netă dintre viaţă intelectuală şi bun simţ”. Într-un război psihologic, menit să răstoarne societatea existentă, eliminarea bunului simţ poate fi înţeleasă ca o negare a instinctelor de bază; mai întâi o negare a instinctului de supravieţuire; o negare a instinctului de creştere; trei, o negare a instinctului de a forma familii. Toate aceste trei negaţii sunt observabile în politica internă şi externă a SUA. Le vedem în politica comercială, în finanţele guvernamentale, în dreptul familiei şi, da, în educaţie. Programul educaţional din America de azi este o negare a naturii omului, a bunului simţ comun şi a instinctelor umane. Pentru a scăpa de violenţa haosului şi a războiului civil, o ţară trebuie să aibă variate instituţii unde autoritatea legitimă să existe şi să fie exercitată. O asemenea autoritate se bazează pe bun simţ şi instincte (adică, natura umană). O familie, pentru a funcţiona are

nevoie de autoritatea tatălui, care este o autoritate „patriarhală”. În termenii guvernării naţionale putem să ne referim la patriarhatul Părinţilor Fondatori.

Nu este sarcina mea să dovedesc că în autoritate există şi o componentă sexuală. Întreabăţi orice mamă de băiat adolescent. De vreo altă dovadă nici nu e nevoie. Dacă autoritatea masculină este negată, ce mai rămâne din masculinitate şi ce se alege de autoritate? Se prăbuşesc? Este una castrată şi cealaltă neutralizată? Pentru a împlini aceasta unii recurg la promovarea homosexualităţii. Deoarece masculinitatea, prin natura ei, respinge homosexualitatea în care vede, de-a lungul istoriei, efeminare, căreia i se opune. Prin normalizarea homosexualităţii autoritatea naturală a masculinităţii este negată. Încă o dată, tactica aleasă se potriveşte ţelurilor strategice. Drumul este deschis către Revoluţie. Dacă Tradiţia nu mai poate fi păstrată în Biserică sau Stat, asta prăbuşeşte toate formele de autoritate care se duc la vale odată cu ele. Pentru că toate îşi au rădăcinile în Patriarhat iar Patriarhatul coexistă cu nemesisul său. O profundă anarhie şi instabilitate preia locul de principiu modelator în societate, permisivitatea înlocuieşte disciplina iar emotivitatea va prelua controlul asupra gândirii raţionale. Nu este o coincidenţă că educaţia prezentului are efecte distrugătoare asupra autorităţii politice şi religioase, în principiu fondate pe disciplină şi raţionalitate. Ceea ce este tulburător este felul în care toate aceste dezvoltări servesc interesului strategic al unei anume puteri şi anumite cauze – aproape ca şi cum am avea în faţă o metodă clandestină de a perturba societatea.

Te-ar surprinde dacă ai afla că o asemenea metodă a fost preconizată cu mult timp în urmă de către Willi Munzenburg (1889 – 1940) pentru Internaţionala Comunistă? „Trebuie să-i organizăm pe intelectuali” a spus el Cominternului. „Trebuie să evităm să fim o organizaţie pur comunistă. Pentru că multe din seminţele noastre trebuie implantate în mintea copiilor impresionabili şi a tineretului”. În ABC-ul comunismului N.l. Buharin şi E.

Preobrajensky scriu: „Partidul Comunist nu are în faţă doar sarcini constructive, pentru că în fazele incipiente ale activităţii sale este necesar să preia mai ales sarcini distructive. În sistemul de Educaţie… trebuie neapărat să accelereze distrugerea a tot ceea ce face din şcoală un instrument al legilor capitaliste de clasă”. Nu implică asta distrugerea bunului simţ comun, negarea naturii umane şi a instinctelor, negarea autorităţii legitime şi a ordinii civile? Munzenberg credea că toate aceste aspecte ale societăţii civile constituie un nou câmp de bătălie politică. Iar punctul cel mai înalt al acestei bătălii a fost găsit în educaţie: iar această înălţime trebuie cucerită la prima oportunitate. Victimele acestei bătălii nici măcar nu realizează că sunt atacaţi. Nu ştiu ce armă este educaţia şi nici că războiul psihologic pregăteşte calea eventualei lor distrugeri. Liderii noştri şi chiar poporul au impresia că instinctul este un mit folosit de către reacţionari pentru a păstra privilegiile masculine şi lamentabila lor homofobie. Jos cu masculinitatea! Este reacţionară! Este o ameninţare!

„O turmă, dar fără păstor!” scria Nietzsche. „Toţi vor acelaşi lucru; toţi sunt egali; cei care gândesc altfel să se ducă de bunăvoie la balamuc”. Curtea Supremă a declarat că o căsătorie poate fi între un bărbat şi un alt bărbat, ori între o femeie şi altă femeie iar uniunile de acest fel nu sunt diferit de cele dintre un bărbat şi o femeie. Asta arată că otrava a ajuns la organele vitale. Nu avem antidot. De fapt ne inoculăm singuri otrva, nici măcar nu mai e nevoie ca otrăvitorii iniţiali să o mai facă. „Câte un pic de otravă din când în când, asta face visurile mai plăcute” scria Nietzsche.

„Şi o doză mai mare de otravă la sfârşit pentru o moarte plăcută”.

Criza

Partea II

Dumnezeu şi Conducătorii răi

Conducătorii înţelepţi pe care Carlyle îi credea necesari nu sunt decât posibile paleative. Dar asemenea

oameni într-adevăr, sunt reticenţi şi timizi – neiubitori de lumina reflectoarelor. Până la urmă să fi conducătorul unor proşti este o treabă periculoasă. „Vai, vouă nobili oameni de geniu, adevăraţi mesageri cereşti pentru noi, şi aproape de neoservat în imensitatea timpului; – predesemnaţi ei pretutindeni şi asiduu instruiţi de pedagogi şi monitori să lumineze în Parlament, pentru a compune oraţii, scrie cărţi sau, în scurte cuvinte vorbind, pentru delectarea cititorilor; a Guvernul nostru, prea responsabilul, răspunzător nu faţă de vreun Dumnezeu ştiut, ci faţă de douăzeci şi şapte de milioane de zei din galerie”.

— Thomas Carlyle, Pamfletele ultimelor zile, 1850 Partea I a acestei serii s-a ocupat de politizarea Educaţiei prin tâmpirea studenţilor şi prin negarea naturii umane în ştiinţele sociale. Considerând sistemul educaţional de azi din perspectiva unui strateg, apare ca o încercare de a submina larga societate, poate chiar de a o distruge. Un asemenea sistem nu putea fi creat decât de un duşman. Şmecheria acestui duşman a fost tocmai de a incapacita instinctele omeneşti, şi de a nega însăşi existenţa lucrării intelectuale. Nu mai acceptăm că există doar două sexe. Am fost învăţaţi să negăm ceea ce este nobil. Inamicul nostru intern încearcă să paralizeze toate acele angrenaje ale psihicului uman care fac raţiunea posibilă. Şi a creat o şcoală care este, în fapt, un lagăr de concentrare pentru copii. A înconjurat copii noştri cu un gard patrulat la fiecare oră pentru a fi sigur că nimeni nu a scăpat. Este important ca de la bun început studenţii să se simtă instituţionalizaţi. Expunerea copiilor la ceva strălucitor, la ceva inspirator, este interzisă. Copii trebuie acomodaţi la cea mai mediocră gândire, la cele mai neinspirate idei, la plictiseala profundă din care doar cultura divertismentului le poate oferi o ieşire. Noua educaţie se abţine să se bazeze pe vreo fundaţie; noul educator, ca revoluţionar, este un distrugător ce caută să anihileze totul. El caută să eradicheze trecutul, să eradicheze deosebirile dintre bărbaţi şi femei, să eradicheze paternitatea, să eradicheze împreună naţiunea şi patriotismul, ca în final să-l

eradicheze pe Dumnezeu. Aceasta este lucrarea unui educator în ziua de azi. Este o lucrare de dezorganizare, dezintegrare şi inculcare a urii. Revoluţionarii caută să obţină acea pânză albă pe care să picteze ce vor şi cu ce culori vor. Culoare aleasă va fi, bineînţeles, roşie. Acele ţări care sunt deja în mâna dictatorilor nihilişti se înarmează. Sunt gata să dezlănţuie o amplă distrugere. Ca toţi psihopaţii, sunt foarte motivaţi să-şi găsească victimele oriunde pot. Devorarea victimei este felul lor de autoafirmare.

Revoluţia, adusă asupra noastră de către Stânga, va fi cu noi pentru mult timp. Ea merge din victorie în victorie. Lunga retragere a Civilizaţiei se întâmplă în faţa ochilor noştri, printr-un proces lent, aproape imperceptibil. Sistemul nostru de educaţie se dovedeşte a fi un succes revoluţionar, pentru că experimentul nu a făcut niciodată paşi înapoi. A fost aprins precum arzătorul cuptorului în care vom fi toţi fripţi. Majoritatea este îndoctrinată, evaluările contaminate de minciunile revuluţionare, aşa încât cei mai mulţi nici nu ştiu că au fost spălaţi pe creier. Şi da, pe orice canal media ai da sunt doar variaţii ale aceluiaşi mesaj politic. Mesajul întotdeauna include o tuşă de feminism, multiculturalism, socialism şi celebrare a perversităţii polimorfe. Duşmanul s-a străduit să ne îndoctrineze copii cu aceste teme. îi socializează pe cei tineri să le accepte revoluţia. îi educă şi organizează. Le formează mentalitatea publică. Ei renunţă la ideile pe care le purtau cu ei în moştenirea lor – şi nu mai e mult până când procesul va dobândi o viaţă proprie. După doar câteva generaţii, când vechile învăţături vor fi deja uitate, liderii noii generaţii vor avea toţi un singur lexicon, o singură viziune, iar libertatea va fi moartă. În locul ei va fi noua tiranie, promovată ca cea mai înaltă formă de moralitate în care decalogul păcatelor va fi înlocuit cu (1) sexismul (2) clasicismul şi (3) rasismul. Este suficient să vezi cum educatorii revoluţionari îşi tratează noua învăţătură ca pe o formă de nouă moralitate. Thomas Carlyle a observat odată că „omul nu se închină niciodată

doar Forţei brute, ci preferă să se închine Măreţiei morale". Dar omul, fiind stupid, câteodată se închină unei Măreţii morale contrafăcute. Asta este ceea ce se întâmplă astăzi. Ca un prim exemplu, vezi ultragiera morală jucată de elitele noastre media şi politice ca răspuns la dorinţa lui Donald Trump de a ciunti din imigraţia musulmană în SUA. După cele mai vechi şi demne de încredere standarde moralitate, dorinţa lui nu este imorală. Nu încalcă cu nimic Cele Zece Porunci. Şi cu toate acestea a fost luată drept dovada imoralităţii profunde a lui Trump. Aceia din Partidul Republican care nu s-au grăbit să-l acuze de rasism, l-au văzut ca vinovat de a avea „o poziţie ridicolă (Chris Crâştie), ori de a fi neserios (Jeb Bush), ori" de a practica o retorică bombastică periculoasă (Lindsey Graham). Carly Fiorina a zis că „exagerarea lui Trump este la fel de periculoasă ca şi pasivitatea lui Obama". John Kasich a numit propunerea lui Trump „scandaloasă". Fostul guvernator de New York, George Pataki a spus că remarca lui Trump este „idioată", urmarea fiind dorinţa lui de a „cenzura miliardarii rasişti cu gura mare". Marco Rubio a spus că „obiceiul lui Trump de a face declaraţii obraznice şi insultătoare nu are calitatea de a-i uni pe americani". Fostul Guvernator de Virginia Jim Gilmore a spus că „tiradele fasciste ale lui Trump alungă toţi minoritarii din GOP (Grand Ole Party). Şi bineînţeles, Hillary Clinton l-a satanizat pe Trump spunând", Este respingător, păgubos şi dezbinător". Toate astea sunt un bun exemplu de ideologie revoluţionară la lucru. O declaraţie simplă şi de bun simţ emisă de cineva într-o poziţie de conducere este văzută ca o dovadă de pur hitlerism. Noile învăţături au prins contur. Ele predetermină mentalitatea clasei conducătoare, care acum consistă în persoane cu o gândire preprogramată de către duşmanii noştri. Spunând ceea ce a spus, Donald Trump nu a privat pe nimeni de drepturile sale constituţionale. Nu a satanizat pe nimeni. Nu a fost un incitator la ură, un avocat al teoriilor rasiste sau promotor al genocidului. Cum se face că a fost atât de izolat? Bineînţeles, ştim

foarte bine că spusele lui au fost interpretate negativ. Dacă am fi de acord cu Trump în public, şi noi sau oricine altcineva am fi de asemenea ostracizaţi; şi însinguraţi în acordul nostru nemărturisit, ne temem. Instinctele încă intacte din noi ne spun că Trump are dreptate. Îngrijorarea lui este patriotic corectă, poate chiar şi din punct de vedere" patriarhal". Ne înfiorăm de câtă incorectitudine politică cuprinde în ea propunerea lui Trump dar, în adâncul sufletului simţim contrariul, ceva foarte subversiv. Am fost îndoctrinaţi să credem că toţi sunt la fel, pe când toţi sunt diferiţi. Ni s-a spus că musulmanii sunt la fel cu creştinii, că populaţiile Orientului apropiat sunt la fel ca europenii – ca şi cum omenirea ar fi un bidon cu lapte care trebuie doar pasteurizat. Când Trump a spus că până şi prietenii lui musulmani au fost de acord cu el, a fost luat în râs de către jurnalişti. Şi-au spus că este probabil nebun sau rătăcit şi că nu trebuie luat în serios, că este, cel mai probabil, o cacealma. Elita a surâs superior. Însă publicul, încă având o urma din acel vechi instinct sănătos, a zvâcnit când acel instinct crezut mort a reapărut la suprafaţă. Trump nu a zis că musulmanii sunt răi. Nu a zis că musulmanii sunt duşmanul. Dar oricine gândeşte, ştie că sunt riscuri asociate cu admiterea a milioane de musulmani într-o ţară nemusulmană. Banalul bun simţ te trage de mânecă: „De ce să-ţi iei un asemenea risc nemotivat? „De ce este necesar ca mii, sute de mii de musulmani să emigreze în SUA? Dacă constatăm că sunt riscuri mari, să continuăm să-i primim? Ce câştigăm din asta? Ecelentul exemplu al declaraţiei lui Trump despre musulmani relevă perfect felul de conducere pe care îl avem azi – în media şi în guvern. De fapt nu avem lideri ci, cum spunea Thomas Carlyle", asiduu instruiţi de pedagogi şi monitori să lumineze în Parlament, pentru a compune oraţii, scrie cărţi, sau în scurte cuvinte vorbind, pentru delectarea cititorilor „încearcă să evaluezi soiul de oameni, bărbaţi şi femei, care deţin poziţiile de conducere astăzi. O dată ce fac asemenea denunţuri asupra lui Trump la o banală declaraţie de bun simţ e limpede că aceşti oameni

sunt nişte prefăcuţi; creaţii ale grupurilor de gândire stângiste, lipsite de curajul moral necesar pentru a avea o gândire independentă. Nu ar putea fi mai clar că, aşa corn exemplul dat o ralevă cu tărie, liderii noştri ne neagă dreptul de a apăra – cu excepţia domnului. Trump – suveranitatea sau cultura noastre. Ei îşi imaginează că dacă ar face-o, o asemenea apărare ar fi rasism. Mă întreb ce altceva îşi mai imaginează?! Stânga îşi imaginează o lume fără America, presupunând că America este izvorul sexismului, rasismului şi războiului. Statele Unite, sub controlul unor politicieni stângişti precum Preşedintele Obama, comite încetişor o sinucidere. În locul instinctului de supravieţuire, conducerea noastră de astăzi ne demonstrează că posedă instinctul auto-distrugerii. Încercaţi să ascultaţi ce spune dl. Trump şi nonsensurile cu care îl denunţă elita. Nu auziţi vreo gândire cu bătaie lungă, nici vreo putere de raţionament, ci doar prostiile induse de vreun ventriloc nevăzut. Cititorul ar putea să se întrebe: oare George Washington în 1795 ar fi deschis Statele Unite imigraţiei musulmane? Dacă este un deziderat atât de glorios şi bun, el de ce nu s-a gândit s-o facă? Ideea de a îngădui mase de imigranţi musulmani i-ar fi părut idioată oricărui american educat al timpului respectiv. Şi, oare, nu erau ei cu mult mai bine educaţi decât suntem noi astăzi? Oare de ce” educaţii „de astăzi cred că imigraţia musulmană este atât de necesară? îmi vine greu să cred că conducătorii de astăzi sunt superiori ca înţelepciune sau posedă mai mult caracter ca George Washington. Cred că preşedintele Washington, dacă ar putea vorbi cu generaţia noastră, ar răsturna un astfel de torent de insulte asupra liderilor noştri prezenţi, că ar răsuna în urechile lor pentru totdeauna. Cât din parte lor, în răspuns, să-l acuze pe Washington ca sexist sau rasist ar ar fi atât de revoltător şi de dispreţuit la adresa unui mare om încât ruşinea ar cădea asupra lor. Căci nu sunt ei toţi feminişti, nu sunt ei toţi multiculturalişti? – ca să spun doar atât despre avocaţii suicidului naţional? Aceşti lideri caraghioşi care au ridicat stindardele atâtor credinţe

caraghioase sunt distrugătorii propriei lor ţări. Şi totuşi iau poziţie, condamnându-l pe dl. Trump. Adevăratul lider şi liderii contrafăcuţi stau unul lângă altul. Unul este îngrijorat de siguranţa ţării sale în timp ce ceilalţi sunt cuprinşi de griji pentru Islam. Unde este grija pentru binele ţării lor la care sunt datori toţi americanii? Nu putem întrezări în asta, în spatele tuturor lucrurilor, o ură pentru tot ce este bun şi normal şi o bolnavă preferinţă pentru ceea ce este dăunător şi anormal? Nu este asta răutatea omului inferior – răutatea demagogului, uzurpând funcţii prin o ţesătură de minciuni iscusite? Era noastră modernă, cu media de masă şi politica de masă, a stârnit invidia inferiorului către nivelele superioare. Invidia s-a organizat pe sine însăşi prin politica urii de sine, transformând reavoinţă într-o ştiinţă. Ironia apare de îndată şi omul care iubeşte America este denunţat ca un purtător al urii de către exact aceia care sunt realii purtători ai urii; căci asta sunt, invidioşii Americii. Bineînţeles, unele dintre aceste denunţuri sunt simple maimuţăreli de corectitudine politică – triste şmecherii care nu au nevoie să fie comandate de nimeni. Dar ura este la baza tuturor. Să notăm felul cum omul inferior, odată devenit lider, trebuie întotdeauna să pretindă că este un campion al umanităţii. Până şi în asta este un făţarnic. Nu are demnitate, îşi dă doar aere. Propria sa minte este uimită de nonsensurile facile care îi ies de pe buze. Realitatea nu îl atinge; doar marile tragedii lasă să apară în febrilitatea momentului vreun licăr al fiinţei debile care se străduie să apară de sub mormanul de gunoi ideologic aruncat asupra unei minţi înceţoşate. Atacurile teroriste asupra Franţei ne oferă un rar exemplu de limpezime răzbătând aproape fără voie de la un asemenea” lider”. În ziua următoare atacurilor, Preşedintele François Hollande a ţinut un speach în care a spus: „Compatrioţi, ceea ce s-a întâmplat ieri la Paris şi Saint Denis lângă Stade de France a fost un act de război”. Însă Preşedintele SUA în conferinţa sa de presă a reafirmat datoria altruistă a oricărei ţări creştine de a adăposti refugiaţi musulmani. El

a negat că Creştinii şi Musulmanii s-ar afla în opoziţie de sute de ani, că principiile Creştinătăţii s-ar afla în opoziţie cu Islamul aşa cum şi Islamul este în opoziţie cu Creştinătatea. Obama a negat efectiv că a admite milioane de musulmani în Europa este reţeta dezastrului civil. Încă şi mai mult, a sugerat că integrarea Musulmanilor şi Creştinilor (sub auspiciile salvgardării imigranţilor musulmani) este o datorie morală solemnă. Demagogul internaţional care se prezintă ca un campion al umanităţii se dovedeşte a fi duşmanul propriei sale patrii. Cum ar putea fi un campion al umanităţii când îi dispreţuieşte într-atât pe compatrioţii săi? Să o luăm pe Hillary Clinton ca următorul exemplu. Acest jalnic exemplar deviant este promovată ca cea mai strălucită femeie din America. Dar nu are nici măcar o fărâmă de autenticitate în ea; false sunt şi succesele ei la învăţătură, false şi contribuţiile ei ştiinţifice. Este o nulitate intelectuală. Toată gândirea ei este mulată pe şablonul ideologic strângist. Curajul ei moral constă în imitarea ultimei idei politic corecte. Nu consideră proprietatea ca ceva sacru, nu acceptă ca o căsătorie este între un bărbat şi o femeie, nu crede în statul – naţiune, politica ei este cea a lui Robin Hood, faimosul bandit al cărui motto era" să furi de la bogaţi şi să dai la săraci „Pe subiectul căsătoriei între membrii aceluiaşi sex şi drepturile homosexualilor, Secretarul de Stat Clinton a făcut următoarea declaraţie extraordinară: „Nu îl voi uita nicicând pe tânărul tunisian care, după revoluţia din ţara sa, m-a întrebat cum poate America să-şi educe noua democraţie pentru a proteja drepturile cetăţenilorilor săi LGBT (lesbiene, gay, bisexuali şi transgenderi). El vedea America ca un exemplu pentru lume, ca o rază de speranţă. Asta am avut în minte atunci când m-am angajat în unele conversaţii destul de dure cu lideri străini care nu voiau să accepte că drepturile omului se aplică tuturor, gay sau hetero. Când am trimis diplomaţii noştri în întreaga lume să combată legile represive şi am apelat la bravii activişti care acţionau pe linia frontului… Am schimbat politica Departamentului de

Stat pentru a mă asigura că familiile noastre LGBT sunt tratate mai corect. Aici o vedem pe Clinton pledând pentru interferenţa în afacerile interne ale ţărilor musulmane. Este un fel de Imperialism american homosexual care nu numai că ia faţa tradiţiei diplomatice americane dar ia faţa tradiţiilor poporului american însuşi. Cel mai mare Seretar de Stat este în general văzut ca fiind John Quincy Adams. În 1821 Adams întreba ce a făcut America „în beneficiul umanităţii”? Ca cel mai mare şi mai înţelept Secretar de Stat, Adams a susţinut că America „întotdeauna a susţinut, deşi adeseori fără succes, în exterior, în faţa naţiunilor, partea Virtuţii, a Libertăţii şi Justiţiei şi a Egalităţii drepturilor. Adams declara: „Ea (America), cu excepţia a aproape o jumătate de secol, a respectat independenţa celorlalte naţiuni fără excepţie în timp ce încerca să şi-o apere pe a sa. S-a abţinut de la a se amesteca în treburile celorlalţi chiar şi când conflictul a fost dus pentru principii de care ea era ataşată ca de un organ din propriul corp. Ea prevăzut că probabil pentru secole de atunci înainte toate conflictele Europei vor fi conflicte pentru putere şi drepturi de succesiune. Oricare ar fi stindardul libertăţii desfăşurat, acolo va fi şi inima Americii, acolo vor fi binecuvântările ei şi rugăciunile ei. Dar nu a umblat în jur în căutare de monştrii de distrus. S-a mulţumit să fie zâna bună a libertăţii şi independenţei pentru toţi. S-a mulţumit să fie campionul şi răzbunătorul doar pentru uzul propriu. Aportul său la cauza generală a fost calmul vocii sale şi blânda omenie a exemplului său. A ştiut preabine că de s-ar fi înrolat fie şi doar o dată sub steaguri străine, fie acelea şi steagurile unei independenţe străine, s-ar fi amestecat dincolo de puterea ei de a se mai elibera de aceste războaie de interese şi intrigă, de avariţie, pizmă şi ambiţie care de obicei uzurpă stindardul libertăţii… Ar fi putut devenii dictatoarea lumii. Nu ar mai fi fost stăpâna propriului destin spiritual. Cât de diferită găsim politica Secretarului de Stat Clinton, care a iniţiat o campanie mondială în sprijinul sodomiei. Este acesta noul nostru drapel – cauza noastră sfântă printre celelalte naţiuni? în

analele ambiţiilor imperiale Dumnezeu şi omul nu au părut niciodată asemenea. După Secretarul de Stat Clinton însuşi, a fost (în fapt) politica Secretariariatului de Stat să combată toate acele legi locale şi edicte guvernamentale care îngreunau activitatea homosexuală. Clinton nu numai că s-a angajat în „nişte destul de dure dispute cu lideri străini", dar a dictat diplomaţilor americani din toată lumea să „se angajeze într-o nouă formă de război. Sub conducerea ei, reprezentanţii SUA din 70 de ţări (în care sodomia este încă ilegală) au acţionat ca „agenţi ai schimbării". Cu alte cuvinte, întregul personal şi resurse americane au fost puse în sprijinul sodomiei. Indiferent ce ar crede cititorul despre sodomie, hai să analizăm obiectiv repercusiunile politice. Este asta în interesul Americii? încă mai important, nu este asta o declaraţie de război Islamului în această politica a doamnei Clinton? Şi totuşi această declaraţie de răboj este complet ignorată deşi este în mod clar implicită. Inconsistenţa viziunii mondiale a doamnei Clinton îi îngăduie să susţină poziţii diametral opuse şi incompatibile. Pe de o parte ea provoacă Islamul. Pe de alta, ea promovează emigrarea a milioane de musulmani în ţările noastre. Dintr-un punct strategic de vedere, această politică este evidentă. Şi totuşi pontifii media şi observatorii politici nu observă nimic. Nu au nicio idee că acesta este un joc, şi nu par să înţeleagă că cineva ar avea ceva de câştigat din el. Pe când homosexualitatea este foarte răspândită în lumea musulmană, ea este nu mai puţin interzisă de învăţăturile tradiţionale islamice. Într-o culegere de cuvinte ale profetului Mahomed, adunate de Abu 'Isa Muhammad ibn Isa at-Trimidhis în jurul anului 884 aflăm ca profetul Mahomed i-a blestemat pe sodomiţi şi a recomandat pedeapsa cu moartea pentru cei ce întreţin relaţii homosexuale. Dacă principiul central al Islamului este" Există un singur Dumnezeu iar Mahomed este profetul său", aceste cuvinte ale profetului extrem de clare asupra subiectului devin foarte importante. Pentru a arăta că Islamul este departe de a fi atât de omogen şi unitar precum creştinătatea occidentală, este suficient să

arăt că un cleric musulman a declarat recent în Ungaria (Jihad Watch.org) ” Aceşti homosexuali sunt cele mai murdare creaturi ale lui Allah. Un musulman nu trebuie niciodată să accepte această plagă, această teribilă depravare”. Pentru a arăta că această poziţie nu este deloc izolată, un cleric musulman din Uganda a ameninţat că va organiza” detaşamente ale morţii „împotriva homosexualilor. În Marea Britanie am eşuat în a ne opune educaţiei prohomosexuale în şcoli; totuşi două şcoli din Bristol au renunţat la culegerile de povestiri anti-homofobe în faţa” furiei „comunităţii locale musulmane. În 2007 un Prim-Ministru iranian, Mohsen Yahyavi, a declarat autorităţilor britanice că „conform legii islamice, homosexualitatea este o crimă gravă”. Yahyavi a explicat că homosexualitatea este tolerată doar dacă este făcută în spatele uşilor închise. Dacă acest comportament devine public, făptaşul” trebuie dat morţii”. Aşadar, este împotriva Islamului tradiţional războiul aparte purtat de imperialismul homosexual al lui Hillary Clinton. Şi totuşi Hillary a susţinut că sugestia lui Trump de a suspenda temporar imigraţia musulmană în Statele Unite crează disensiuni! în acelaşi timp ea nega că orice fel de duşmănie ar fi fost implantată în Islam prin campania ei de promovare a activismului homosexual în ţările islamice. Inexplicabil, în timpul ultimei luni de de dezbateri democratice prezidenţiale, atunci când a fost întrebată dacă suntem în război cu radicalismul islamic, doamna Clinton a spus următoarele: „Nu cred că suntem în război cu Islamul… Cred că suntem în război cu jihadiştii. Ar trebui să strângem în jurul nostru ţările musulmane şi să le facem parte a coaliţiei noastre.

Dacă ei îi aud pe cei care candidează la preşedinţie că bruschează discuţia spunând că suntem cumva împotriva Islamului – asta a fost una din marile contribuţii, dincolo de orice alte discuţii, ale lui George W. Bush după 9/11 când în concluzie a spus, după ce a mers la o moschee la Washington, că nu suntem în război cu Islamul sau cu islamicii. Suntem în război cu extremismul violent. Suntem

în război cu oamenii care îşi folosesc religia cu scopuri de putere şi represiune; şi da, suntem în război cu asemenea oameni. Dar nu vreau să fiu prea generală într-o situaţie specifică. Oare este Hillary Clinton o asemenea proastă încât să nu ştie care sunt învăţăturile Islamului? Dacă liderii feluritelor ţări islamice o aud pe Secretarul de Stat Hillary Clinton susţinând activ subversiunea legii islamice tradiţionale este improbabil să vadă în ea un adevărat aliat. Aici doamna Clinton nu doar joacă obişnuitul joc politic de a coace o prăjitură şi de a o mânca. În acest context trebuie să analizăm şi ingredientele prăjiturii; căci orice prăjitură este făcută conform unei reţete şi fiecare reţetă a fost aleasă cu grijă pentru a produce anumite efecte culinare. Ar trebui să ne întrebăm dacă nu cumva politica prohomosexuală a fost introdusă anume pentru a aliena musulmanii tradiţionalişti şi să incite activităţile jihadiste împotriva Statelor Unite? Cre este scopul real al avansării agendei homosexuale în lumea musulmană? Pentru a înţelege jocul de a pune doi scorpioni într-un borcan, ar trebui să privim dincolo de nebunia agendei declaraţiilor. De ce oare oameni cinici, preocupaţi mai ales de propria putere, folosesc agenda LGBT în primul rând? Şi mai ales, de ce este introducerea forţată a musulmanilor în Europa şi SUA atât de importată? Răspunsul la aceste întrebări este simplu. Hillary Clinton şi alţii de soiul ei, care se văd pe ei înşişi ca creton de destin, au o agendă ascunsă. Cunoaşte oare Hillary Clinton ce cuprinde această agendă? Ne putem îndoi că o înţelege pe deplin. Lipsită de introspecţie, ea nu se poate regăsi înăuntrul ei. Lipsită de integritate, onoare sau compasiune, îi lipseşte organul discernământului care să o conducă. Este toată doar poftă, o poftă nebună de putere şi de mărire. Nu exista ceva autentic sau bun în ea. Şi nu este vreo valoare care să dăinuie nici în ce face. Ea şi cei la fel cu ea, sunt ceea ce Carlyle descria ca „contrafaceri în bătaia vântului” ce doar caută să ia locul unora mai buni decât ei. În stupoarea noastră egalitaristă suntem confuzi în legătură cu ceea ce este autentic şi ceea ce este falsificat, între

ceea ce este găunos şi ceea ce este plin. Pentru a ieşi din confuzie, nota Carlyle, este nevoie ca acei câţiva înţelepţi pe care îi avem să preia frâiele, într-un fel sau altul, din mâna proştilor fără număr; pentru că trebuie să le ia – pentru că, în esenţa ei, înţelepciunea, care înseamnă de asemenea Curaj şi Nobleţe eroică, este singura putere pe lume, căci cel înţelept este mai puternic decât prostul… deci trebuie să ia frâiele şi o dată luate, trebuie să facă ceea ce Domnul ne cere, cu riscul vieţii şi împotriva oricui, om sau diavol. Acesta este miezul oricărei societăţi viitoare, aşa cum e şi al oricărei societăţi trecute, căci fără asta, nu este posibilă nicio societate în lume. Carlyle s-a născut având origini umile în 1795. El a fost împotriva, aşa cum explica el, „minciunii în politică şi în viaţă, a democraţiei fără recunoştinţă şi a filantropiei fără sens. În acestea, găsim o poziţie nuanţată, mai precisă în avertismentele pe care ni le dă. El vede creşterea minciunii, nerecunoştinţei şi a altruismului alandala – şi trage semnalul de alarmă. Astăzi mesajul său merge direct la inimă şi ne arată criza conducerii. Putem observa că alegem lideri care adoptă un optimism găunos, nerealizând cât sunt de nesinceri. Să notăm felul în care dezbaterile politice sunt condimentate cu obrăznicie şi cinism. Ca să pună moţ, ne alinăm spaimele cu o filantropie promiscuă care are tendinţa să ne împingă către faliment naţional. Este chiar atât de greu de observat? Liderii înţelepţi pe care Carlyle îi credea necesari sunt pentru noi singurul paleativ posibil. Dar asemenea oameni, în fond, sunt timizi şi reticenţi – nedoritori de lumina publicităţii. În fond, să fi conducătorul unor proşti este o treabă periculoasă. Înţeleptul care se înhamă la o asemenea treabă îşi sacrifică liniştea minţii când îşi asumă funcţii publice, pe când mediocrităţile nu sacrifică nimic, ele neştiind nici ce este liniştea şi nici având minte. Pe când prostul, nefiind nimic, este vrăjit de funcţii şi demnităţi care ănseamnă totul pentru el. El răstoarnă statul în goana nebună după putere. îl dărâmă până şi pe înţelept; este ceea ce se cheamă îndeobşte” democraţie”.

De ce nu sunt un fan de-al lui Charles Darwin

Splendidele festivităţi comemorând cea de a 200-a aniversare a naşterii lui Charles Darwin au făcut ca anumite fapte esenţiale asupra vieţii şi operei acestui om de ştiinţă să devină momentan invizibile. Pentru a începe, Darwin nu a inventat „teoria evoluţiei”; a găsit-o gata făcută sub forma unei doctrine esoterice în lucrările propriului său bunic, Erasmus Darwin, iar ca ipoteză ştiinţifică în nenumărate menţiuni răspândite în lucrările lui Aristotel, Sfântului Augustin, Sfântului Thomas Aquinas, printre alţii. Tot ceea ce a făcut a fost să dea acestei teorii o nouă explicaţie – iar această explicaţie este greşită. Nimeni altcineva, decât fireşte discipolii lui Darwin, nu cred în „selecţia naturală”. Teoria la modă, aşa numitul neo-darwinism, proclamă că, în locul unei selecţii misterios orientată spre îmbunătăţirea speciilor, totul s-a petrecut prin schimbări întâmplătoare. Din câte ştiu, întâmplarea este exact opusul regularităţii exprimabile raţional pe care o putem găsi în legile naturale. Darwinismul este o idee alunecoasă şi proteiformă, care nu poate fi luată în discuţie serios – de îndată ce este împinsă spre zid de o nouă obiecţie, nu se apără ci îşi schimbă identitatea mergând mai departe cu un aer victorios. Multe teorii adorate de omul modern fac asta, dar Darwinismul este singura suficient de neruşinată ca să se transforme în contrariul său şi totuşi să se proclame aceiaşi. Toţi adoratorii ritualului darwinist, inclusiv neo-darwiniştii, resping ca pseudoştiinţifică teoria „designului inteligent”.

Şi totuşi a fost Darwin însuşi cel care a lansat-o. Devine foarte clar în paragrafele finale ale Originii speciilor, pe care am citit-o din scoarţă în scoarţă în anii adolescenţei mele cu atâta entuziasm încât m-a făcut un darwinist fanatic, până la punctul în care am atârnat o poză a autorului pe peretele dormitorului meu înconjurată de dinozauri (abia acum îmi dau seama că el era unul dintre ei). Acum, mulţumită unui cReader, am acces la studiile lui John Augustus Campbell asupra „retoricii ştiinţei”. El studiază cărţile ştiinţifice din punctul de

vedere al strategiilor lor de persuasiune. Într-un fascinant video pe YouTube el demonstrează că „designul inteligent” este nu numai punctul final al teoriei darwiniste, dar este şi premiza sa fundamentală, răspândită discret de-a lungul întregului edificiu al argumentaţiei sale în Originea Speciilor. „Designul inteligent” este prin aceea şi singura parte din teoria darwinistă care mai are susţinători şi avocaţi: iar aceştia sunt cei mai mari duşmani ai darwinismului. Este cu siguranţă un paradox că autorul unei false explicaţii asupra unei teorii preexistente să fie celebrat ca autor al teoriei, iar un paradox şi mai mare este acela că premiza fondatoare a argumentului Darwinian să fie respinsă ca negare a darwinismului.

Culmea absurdului până la urmă este atinsă de încercarea de camuflare a ideologiei genocidare care este încorporată chiar în logica internă a teoriei evoluţiei. Atunci când susţinătorii omului de ştiinţă britanic catadicsesc să accepte, împotriva voinţei, că evoluţia a fost folosită pentru a legitimiza rasismul şi crimele în masă, ei o fac cu o ipocrizie monstruoasă. Darwinismul este genocidar prin el însuşi, de la rădăcinile sale. El nu a trebuit să fie deformat de discipoli eretici care să-l transforme în ceva ce nu era. Doar citeşte următoarele paragrafe din Charles Darwin şi spune-mi sincer dacă rasismul şi apologia genocidului mai trebuia să fie grefat pe vreo teorie inocentă până la urmă:

„Într-o perioadă viitoare, nu prea îndepărtată dacă este măsurată în secole, rasele civilizate de oameni vor extermina aproape cu certitudine, şi vor înlocui, rasele sălbatice în întreaga lume. În acelaşi timp maimuţele antropomorfe… vor fi exterminate fără îndoială. Prăpastia dintre Om şi cei mai apropiaţi aliaţi, căci va interveni între Omul din statele civilizate, să sperăm chiar şi faţă de caucazieni, şi anumite maimuţe inferioare ca babuinul, va deveni mai largă decât este acum între un negru şi o gorilă. 1”. Imaginează-ţi că în alegerile prezidenţiale americane campania electorală a lui John McCain ar declara că Barack Obama este mai aproape de gorilă decât

candidatul republican! Şi urmează şi mai rău: „Privind spre lume la o dată nu prea îndepărtată în timp, ce număr fără sfârşit de rase inferioare vor fi eliminate de către rasele superioare civilizate de-a lungul întregii lumi!” Şi ca să terminăm cu asta, o chemare lipsită de echivoc pentru exterminarea celor nedoriţi: „Cât despre sălbatici, cei slabi la minte sau la corp vor fi curând eliminaţi; iar cei care vor supravieţui vor prezenta o stare viguroasă de sănătate. Noi, oamenii civilizaţi, pe de altă parte, vom face totul să controlăm procesul de eliminare. Construim aziluri pentru imbecili, schilozi şi bolnavi, instituim legi pentru săraci: iar personalul medical îşi exercită toată priceperea pentru a salva viaţa oricui până la ultima suflare. Este motivul pentru care cred că vaccinarea a salvat pe mulţi, dintre care cei mai slabi ca constituţie ar fi murit de variolă. Astfel membri cei mai slabi ai societăţilor civilizate aduc pe lume alţii de teapa lor. Nimeni care s-a ocupat de creşterea animalelor domestice nu are niciun dubiu că ăsta este lucru păgubos pentru rasa umană. Este surprinzător cum voinţa de a îngriji, o dorinţă rău înţeleasă, duce la degradarea unei rase domestice; dar exceptând cazul omului însuşi, nimeni nu este atât de ignorant încât să îngăduie exemplarelor inferioare să se reproducă” 2.

Nota bene: nu sunt împotriva ipotezei evoluţioniste. Din ceea ce am observat până acum trebuie să concluzionez că sunt singurul om din cercul meu de cunoştinţe care nu are nicio idee dacă evoluţia a avut loc sau nu. Toţi ceilalţi au convingeri în această privinţă pentru care ar fi în stare să moară. Eu nu am niciuna. Cu toate astea, abstinenţa mea de la o problemă pe care o consider insolubilă nu mă opreşte să percep absurditatea opiniilor celor care se încăpăţânează să aibă una. Am înţeles cu mult timp în urmă că oamenii de ştiinţă sunt chiar mai puţin demni de încredere decât politicienii, iar paradoxurile faimei lui Darwin nu fac decât să confirme asta. Instinctele mele răutăcioase mă îndeamnă să le bag mâna în beregată darwiniştilor şi să-i întreb: „ce atâta zarvă cu Charles Darwin ăsta? A inventat „designul

inteligent”, pe care îl urâţi, şi „selecţia naturală” despre care spuneţi că este un fals. A predicat în mod deschis rasismul şi genocidul, despre care spuneţi că le respingeţi cu oroare. Ca să-l puteţi celebra aţi creat un personaj de ficţiune care este opusul celui care a fost din punct de vedere istoric. Nu vedeţi că toate astea nu sunt decât bufonerii?”

NOTE

1. Charles Darwin, The Descent of Man, ch. 6 „On the Affinities and Genealogy of Man” see Literature.org online archive

2. Ibid. chapter 5 „On the Development of the Intellectual and Moral Faculties During Primeval and Civilized Times” see Literature.org online archive

Olavo de Carvalho despre revolta din Egipt, Alexandr Dughin, KGB şi mişcarea Eurasiatică

Bună seara prieteni, ne întâlnim din nou. Ca de obicei, o invocăm pe Preasfânta Fecioară Maria şi pe Sf. Padre Pio din Pietrelcina ca să se roage lui Dumnezeu ca nicio nedreptate să nu fie comisă în acest program. Cred că tema săptămânii este rebeliunea din Egipt. La început media proguvernamentală (din SUA n.t.) a inventat două versiuni ale unei poveşti absolut minunate: prima, că este vorba de o rebeliune în întregime laică, fără conotaţii religioase, şi că marea organizaţie revoluţionară islamică, Frăţia Musulmană, nu participă – este complet marginalizată; cea de a doua versiune era că Frăţia Musulmană a devenit acum o entitate pacifistă şi nu mai prezintă niciun fel de pericol, iar după ce aceste versiuni au fost răspândite pe toate marile canale media de aici, în cele din urmă a ieşit la iveală realitatea. Realitatea e că Frăţia Musulmană este nu doar în spatele acestei rebeliuni deosebit de violente din Egipt, ci este de asemenea în spatele altor rebeliuni care izbucnesc în jur, Tunisia, Yemen etc, etc. Adică asta e marea revoluţie islamică, care are loc în sfârşit, după ce a fost pregătită timp de decenii. Obiectivul este, evident, descotorosirea de ultimele guverne islamice care sunt favorabile Statelor Unite şi au

relaţii bune cu Israelul. Ele încearcă îndepărtarea piedicilor, a ultimilor piedici care stau în calea formării marelui bloc islamic unificat, pentru bătălia finală cu Occidentul. Asta se pregăteşte deja de mult timp, numai un orb nu vede, iar partea cea mai drăguţă a poveştii este că în Egipt Statele Unite sprijină rebeliunea, exact cum cretinul de Jimy Carter a sprijinit în anii ’70 revoluţia iraniană. Este destul să se vină cu vorbe goale despre democraţie şi drepturile omului şi e gata pretextul pentru a sprijini comunişti şi terorişti islamici, după cum a făcut Jimmy Carter, spunând că odată înlăturat şahul, se va instaura acolo o minunată democraţie de tip occidental. Şi s-a pomenit cu instalarea uneia dintre dictaturile cele mai feroce ale tuturor timpurilor. Sunt oameni care au suferit pe vremea şahului şi cărora le este dor astăzi de şah, având în vedere ce a venit după el. Şi în Egipt va fi acelaşi lucru: vor zice, „Ah, noi o să instaurăm o democraţie în Egipt, cu alegeri libere, etc. etc”. Să te creadă cine nu te cunoaşte! Regimul Frăţiei Musulmane este dintotdeauna dictatura, e clar că va veni o dictatură islamică feroce în Egipt, iar Egiptul care este o ţară cu o populaţie imensă (poate că este ţara cu cea mai mare populţie dintre ţările islamice…) devine încă o parte integrantă a mecanismului marelui război revoluţionar islamic. În zilele următoare vom avea ocazia să lămurim aceasta în cursul dezbaterii care se pregăteşte între mine şi prof. Alexandr Dughin, care este gurul lui Vladimir Putin şi teoreticianul mişcării euroasiatice. Mişcarea eurasiatică s-a născut din ceea ce se numeşte naţional-bolşevism! o idee creată de Eduard Limonov. Şi iată ce coincidenţă: atât creatorul naţional-bolşevismului cât şi cel al mişcării eurasiatice, Limonov şi Vladimir Putin, ca şi Dughin însuşi, sunt fii ai unor ofiţeri KGB, iar Dughin este astăzi mentorul omului KGB-ului, care este Vladimir Putin. Deci vedeţi că ceea ce este în spatele tuturor acestor loc ruh este acelaşi dintodeana, bătrânul KGB, cu un nume modificat, nu contează, pentru că deja KGB şi-a schimbat numele de 50 de ori, a început ca CEKA, apoi a devenit NKVD, apoi a devenit nu mai ştiu

ce, apoi KGB, acum e FSB. Tot aia e. Însuşi Vladimir Putin a spus de curând următoarele: „Acum să nu cumva să credeţi în povestea asta cu ex-KGB, nu există ex-KGB, o dată ce ai intrat în KGB rămâi acolo până mori”. De acolo nu mai ieşi decât mort sau, în cel mai bun caz, mergi în GULAG. Deci povestea asta cu ex-KGB, povestea cu Mafia rusă… Mafia rusă este chiar guvernul rus, este chiar KGB-ul. După eşecul sistemului sovietic, ruşii au inventat o nouă schemă imperialistă, monstruoasă, care este mşcarea eurasiatică. Mişcarea eurasiatică se naşte din naţional-bolşevism. Naţional-bolşevismul era o mişcare exclusiv ideologică, creată de Eduard Limonov, în care el voia să adune tot ceea ce este antioccidental. Voia să adune reminiscenţele comuniste, Biserica Ortodoxă, extrema dreaptă europeană antiamericană, reminiscenţele naziste şi musulmanii. Toate împreună ar fi cea de a treia Romă (care e Rusia), cei de al treilea Reich şi Internaţionala a treia, toate împotriva Occidentului. Noutatea pe care Dughin a adus-o este că a transformat ideologia naţional-bolşevică într-un plan geopolitic strategic, abandonând perspectiva exclusiv naţional rusă a lui Limonov şi adoptând perspectiva unei uniuni eurasiatice, alăturând Europa şi Asia contra Statelor Unite, crezând cu pioşenie că vreodată Europa se va uni cu Rusia împotriva Statelor Unite, lucru cel puţin îndoielnic. Cel mai frumos e că în cadrul argumentului ideologic prin care justifică toate astea, el foloseşte tot vocabularul lui Renée Guenon şi Juius Evola, „tradiţia”, „întoarcerea sacrului” etc, etc. Toate astea sunt prostii fără nicio îndoială. Clar, este pretextul cel mai fals pe care l-am auzit în viaţa mea pentru că Dughin face critica Occidentului bazându-se pe o singură carte. El ia drept model pentru Occident cartea lui Karl Popper, „Societatea deschisă şi duşmanii săi”, în care Karl Popper spune că societatea deschisă se bazează pe inexistenţa absoluturilor şi deci pe deschiderea societăţii la toate posibilităţile. Karl Popper este tipul de materialist modern pretins ştiinţific, fiu al Iluminismului. Dughin aici loveşte. E ciudat că Dughin identifică modelul lui Karl

Popper, modelul de liberalism pe care Karl Popper l-a inventat, ca şi cum Statele Unite ar fi întruchiparea popperismului, uitând că jumătate din ţară este împotriva acestor lucruri (această ţară este divizată) şi în niciun caz Statele Unite nu pot fi identificată cu scema globalistă. Schema globalistă care în acest moment este la putere prin Barack Obama şi care, iată, sprijină tocmai revoluţia islamică egipteană, la fel cum sprijină toată stânga latinoamericană, sprijină tot ce nu este bun în lume şi sprijină tocmai ceea ce lui Alexandr Dughin îi place. Povestea asta cu eurasianismul care ar fi împotriva schemei globaliste este cusută cu aţă albă. Ei sunt toţi mână în mână pentru implementarea socialismului în lume, ce naiba! Când Dughin descrie modelul economic de adoptat pentru eurasianism, el zice că e un model în care se va păstra libertatea pieţei pentru întreprinderile mici şi mijlocii, restul va fi în mâinile Statului. Atunci, ce este asta? Este bătrânul Socialism, ce să fie, nu?! Este exact lucrul pentru care luptă schema globalistă din lume şi ei sprijină peste tot acelaşi lucru, aşa că povestea asta nu stă în picioare. Ideea de a combate materialismul occidental, liberalismul materialist, şi de a face apel la valorile tradiţionale, ale Sacrului, este un lucru foarte ciudat. Pentru că Sacrul nu este o entitate divină, Sacrul este un concept academic, făcut tocmai pe baza ignorării diferenţelor esenţiale dintre religii, unele ireductibile.

Pentru mine, singurul lucru cu adevărat sacru e intervenţia divină, ceea ce face Dumnezeu însuşi, nu concepţiile create de teologi sau mistici sau esoterici. În realitate, dacă vreţi să ştiţi ce este cu adevărat sacru, trebuie să vă uitaţi la intervenţiile divine în lume, ca de exemplu Miracolul de la Fatima sau miracolele lui Padre Pio din Pietrelcina. Restul sunt poveşti, restul este numai „conceptul” de sacru. Poate să fie din punct de vedere intelectual foarte frumos, dar, la urma urmei, e un lucru gol. Cum poţi să faci o societate bazată nu pe tradiţii divine propriu-zise, ci pe concepte ale sacrului cum e acesta, un concept pur academic, gol? Şi la urma urmei, nu

poţi să uiţi că între Dughin şi Putin nu e nicio diferenţă – ei se iubesc, se adoră, al doilea îl urmează pe primul cu exactitate.

eurasianismul e schema KGB-ului, inventată inclusiv pentru următorul lucru: Rusia este într-o situaţie mizerabilă. Şi Dughin recunoaşte, Rusia nu va putea să se ridice prin ea însăşi. Atunci el ce face? Inventează o schemă gigantică internaţională ca să-i folosească pe ceilalţi drept cârje! Până la urmă toate astea vor servi la ce? Ca să ridice economia rusă! Până şi de asta se plânge Dughin, că reformele liberale ale lui Yelţân au corupt Rusia, au creat corupţie în Rusia. Vai, ca şi cum regimul comunist de dinainte ar fi fost un templu de puritate, şi nu regimul cel mai corupt de pe faţa pământului! Există o carte de Konstantin Simes, „Societatea coruptă”, citiţi-o ca să înţelegeţi ce era regimul comunist. Unde nu obţineai nimic, nimic, nimic „decât pe bază de şpagă: nu puteai să chemi instalatorul, instalatorul de stat, căruia trebuia să-i plăteşti şpaga, totul se făcea cu şpagă. Eu am cunoscut un funcţionar al Ambasadei Braziliei, nu îi dau numele, care-mi spunea: uite, acolo umblam cu două lăzi de şampanie în portbagaj pentru că orice te duceai să ceri, trebuia să-i dai un mic cadou generalului, funcţionarului, etc. Totul era aşa în Rusia! De ce s-a corupt Rusia după căderea regimului sovietic? E foarte simplu, închipuie-ţi ce s-ar fi întâmplat în Germania dacă odată răsturnat regimul nazist ai fi distribuit puterea între toţi membrii SS, Gestapo şi Partidului Nazist şi i-ai fi lăsat pe toţi pe locurile lor. Ar fi fost o jecmăneală fără sfârşit. Este exact ce s-a întâmplat în Rusia: rudele lui Dughin şi Limonov au rămas toţi pe locurile lor, nimeni nu a fost pedepsit, nimeni nu a fost urmărit şi imediat s-au transformat în milionari, noua oligarhie. Sunt aceiaşi oameni, asta a corupt Rusia, nu adoptarea liberalismului! în momentul când a început privatizarea, cine au fost cei care au cumpărat? Cei din guvern! Cei care aveau banii în mână, aveau fondurile KGB-ului, care erau nelimitate, asupra cărora nici măcar parlamentul sovietic nu deţinea vreun control. Această

lume, cei mai mari bandiţi de pe faţa pământului, ei au ajuns milinari de pe o zi pe alta! Şi acum Dughin se plânge că „ah, liberalismul occidental a corupt Rusia”! O Doamne sfinte, trebuie să fi prost rău să crezi în aşa ceva. Ştiu ei despre cine vorbesc. Acei guenonişti de prăvălie care se găsesc în Brazilia, sunteţi o ruşine, o ruşine! Dacă nu eşti capabil să suporţi singurătatea, de a vedea distruse toate tradiţiile spirituale, totul fiind distrus de un materialism grosolan, dacă nu eşti capabil să suporţi singurătatea, nu faci doi bani, eşti slab, eşti un gunoi. Pentru că un om cu spiritualitate adevărată nu se bazează pe puterile acestei lumi. El nu are nevoie de o mişcare eurasiatică în spatele lui, el se bazează numai pe Dumnezeu, e + ÎA AÍ oi a oinm în aI wa Mai râi A\ mm na» iaia r Ja niciun sprijin instituţional. Voi, care umblaţi după mişcare eurasiatică, sunteţi o ruşine, oameni buni, o ruşine. Veţi fi folosiţi de KGB! Doar pentru că KGB-ul îl citează pe Renée Guenon şi pe Julius Evola… Dar cât de proşti sunteţi… e o doamnă care mă roagă să nu mai vorbesc urât, cum aş putea să nu vorbesc urât faţă de aşa ceva, doamnă?!

„Istoria este doar un coşmar efemer”.

Ciprian Vâlcan în dialog cu Olavo de Carvalho

— *Sunteţi de acord cu cei care afirmă că filosofia trece printr-un moment de criză care ar anunţa sfârşitul său iminent*? *Sau consideraţi mai degrabă că este vorba de o nouă metamorfoză care se înscrie în şirul de transformări nesfârşite de care a avut parte filosofia de-a lungul istoriei sale*?

— Cei care prezic, deplâng sau sărbătoresc sfârşitul filosofiei au despre ea o concepţie destul de stereotipală, în care ea se prezintă drept o dezvoltare istorică lineară care începe cu Descartes şi culminează cu Nietzsche, Heidegger şi Wittgenstein. Aceasta este filosofia şablon a universităţilor occidentale, iar cei care o practică au un oarecare motiv de a simţi că ea ar fi ajuns la sfârşit. Această traiectorie lineară duce, de fapt, la o fundătură după care pot apărea doar lucruri care nu mai au nimic de-a face cu ceea ce se numea, în mod tradiţional, filosofie.

Odată paralizată, filosofia intră în autodescompunere, iar cadavrul naşte formaţii bizare care amestecă, în cantităţi egale, sofisticare şi barbarism. Cu toate acestea, pe marginile acestui drum bătătorit, au fost lăsate de-a lungul veacurilor mai multe seminţe care încă n-au germinat.

E îndeajuns să lăţim orizontul istoric a ceea ce înţelegem ca filosofie pentru a observa faptul că poate urmează partea ei cea mai bună. Ar fi o nebunie să credem că posibilităţile deschise de Leibniz, Schelling, Louis Lavelle, Xavier Zubiri, Eugen Hosenstock-Huessy, Bernard Lonergan sau de Eric Voegelin s-ar fi epuizat sau urmează să se epuizeze în curând.

Cei care anunţă sfârşitul filosofiei au tot dreptul de a o face, dar nu şi dreptul de-a crede ca asta se aplică altor filosofii în afară de propria lor filosofie.

Mă gândesc, de pildă, la filosoful brazilian Mario Ferreira dos Santos, a cărui operă monumentală îi deschide filosofiei orizonturi extrem de vaste, ignorate în totalitate de filosofia universitară. Iar redescoperirea mai mult sau mai puţin recentă a filosofiei greceşti ca stil de viaţă (vezi cărţile lui Pierre Hadot, Juliusz Domański şi Andre-Jean Voelke) deschide perspective care pur şi simplu depăşesc limitele auto-impuse de filosofia universitară curentă. Asta fără să vorbim despre epuizarea modelelor ştiinţifice în vigoare şi accelerata schimbare a obiceiurilor şi a legilor în toate naţiile Occidentului – nici nu menţionez năvălirea islamică – care pun probleme care cer, cu cea mai mare urgenţă, un efort de înţelegere filosofică. Cei care vor să ceară demiterea filosofiei se duc târziu. Însă celor care doresc să stăruie nu le va lipsi de muncit în următoarele secole.

— *Credeţi că ne aflăm sub ameninţarea barbariei, că fundamentele culturii noastre riscă să fie distruse, sau putem să sperăm în continuare în forţa eliberatoare a spiritului*?

— Barbaria nu mai este o ameninţare: ea este situaţia care ne înconjoară şi care ne oprimă peste tot. Niciodată,

ca astăzi, n-au fost ocultarea şi prefacerea reguli obligatorii atât în politică, cât şi în dezbaterile publice. Experienţa comună ne învaţă că într-o familie atunci când se iveşte o ambianţă de ostilitate, de criză şi de neîncredere reciprocă, asta se întâmplă întotdeauna din cauză că cineva a ascuns ceva foarte important şi îi obligă pe ceilalţi să trăiască sub imperiul falsităţii însuştenabile. Închipuiţi-vă, aşadar, naţii întregi în care datele fundamentale ale situaţiei sunt ocultate de mass-media, iar discuţiile publice, în loc să clarifice ceva, devin cea mai pură divagare, diversionism şimanipulare mascată. Efectul produs în minţile oamenilor este devastator. În puţini ani, ei îşi pierd capacitatea de a face cele mai elementare distincţii şi, în aceeaşi măsură, încep să arate semne ale unei nevroze isterice, nemaicrezând în ceea ce văd şi simt, ci în ceea ce aud şi îşi închipuie (vezi Political Ponerology a psihiatrului polonez Andrzej Lobaczewski).

Sectoare întregi ale societăţii au început să ia poziţie faţă de unele cuvinte încărcate de valoare afectivă – pozitivă sau negativă – care în mod riguros nu corespund la nimic din realitate. Vedeţi, spre exemplu, ferocitatea cu care oamenii, în ziua de astăzi, apără sau atacă o chestiune numită „căsătorie gay”. Căsătoria gay este o instituţie juridică care începe cu definiţia drepturilor şi a datoriilor conjugale. Căsătoria civilă este o relaţie sexuală reglementată. Această reglementare se bazează integral pe o diferenţiere de roluri sexuale care, în căsătoria tradiţională, este condiţionată de diferenţe anatomo-fiziologice naturale şi evidente. Dacă aceste diferenţe dispar, nu mai este posibilă nicio definiţie de datorii conjugale, ceea ce înseamnă că această „căsătorie gay” este doar un simbol legitimatoriu, şi nu expresia unei relaţii juridice definite.

În plus, „gay” este un cuvânt elastic care cuprinde o infinitate de relaţii erotice foarte diferite între ele şi care, pentru a fi stabilizate” într-un contract matrimonial, ar trebui identificate şi definite una câte una pentru a corespunde la o varietate de datorii conjugale radical

diferite. De exemplu, datoriile conjugale ale unui „cuplu” constituit de doi bărbaţi care ţin la masculinitatea lor nu pot fi aceleaşi cu ale unui cuplu compus dintr-un bărbat şi un transsexual operat. Oare legea va lua în considerare aceste distincţii, intrând în unele amănunte fără sfârşit care vor reduce dreptul de familie la un catalog de preferinţe subiective – fără să menţioneze posibilitatea ca rolurile, şi în consecină şi datoriile reciproce, să se schimbe în mijlocul drumului printr-o simplă hotărâre a cuplului – sau va consimţi să devină simple etichete promoţionale fără niciun fond juridic substantiv?

Acestea sunt cele mai fundamentale întrebări pe care ideea unei „căsătorii gay” le va ridica în practică. Nu le văd discutate nicăieri, ceea ce înseamnă că dezbaterile publice în această privinţă nu sunt decât o dispută ridicolă de prezumţii emoţionale – în sfârşit, o întreagă nebunie. Acesta este practic modelul tuturor discuţiilor publice în ziua de astăzi. Acest lucru semnalează o coborâre formidabilă a nivelului intelectual şi a simţului de răspundere al păturilor care opinează, al „elitelor” intelectuale şi politice. Problemele devin din ce în ce mai complexe şi ameninţătoare, iar inteligenţa care discută şi legiferează în această privinţă devine din ce în ce mai puerilă şi iresponsabilă. Dacă asta nu este barbarie, oare ce o fi?

Şi, pentru a înrăutăţi lucrurile şi mai mult, guvernele iau hotărâri din ce în ce mai riscante care rămân necunoscute publicului deoarece mass-media slugarnică, în loc să le cerceteze şi să le difuzeze, le acoperă pentru a ocroti reputaţia guvernanţilor. Asta a devenit deja o regulă generală. Ce fel de sănătate sau echilibru mai poate exista într-o asemenea situaţie?

Între timp, libertatea spiritului rămâne intactă în principiu, dar se reduce în fiecare zi numărul celor care doresc s-o exerseze sau chiar al celor care ştiu despre existenţa ei. Experienţa dovedeşte faptul că individul uman poate să-şi păstreze libertatea interioară chiar şi în cele mai potrivnice circumstanţe. N-am nevoie să-i semnalez

publicului românesc exemplul Jurnalului Fericirii al lui Nicolae Steinhardt, al memoriilor pastorului Wurmbrand, sau al eroismului spiritual al lui Petre Ţuţea. Dar dacă indivizi ca ei vor fi capabili să împrăştie prin societate o influenţă benefică şi îmbietoare, sau dacă vocile lor vor putea fi auzite în mijlocul strigătelor şi prostiei generale, doar Dumnezeu ştie. Nouă nu ne rămâne decât să perseverăm îndârjiţi în exersarea libertăţii noastre, chiar dacă asta o să ne coste închisoarea sau moartea, şi să ne rugăm pentru ca

Dumnezeu să trezească în inimile celorlalţi iubirea pentru cel mai valoros dintre bunurile umane.

— *Am putea să ne închipuim istoria spiritului ca pe o succesiune" între perioade dominate de obsesia pentru sistem, pentru completitudine, pentru întreg, şi perioade seduse de fragmentar; de aluziv, de eliptic*?

— Nu sunt un credincios convins al vreunei teorii ciclice a istoriei. Forma pe care ni se pare că o distingem în aceste cicluri nu este un dat obiectiv. Ea ţine de scara cu care măsurăm panorama istorică. Dacă apropiem sau îndepărtăm un pic lentila cu care cercetăm faptele, marile cicluri ori se dizolvă în subcicluri mai mici, ori se integrează în cicluri mai mari. Şi, între aceste mai multe niveluri, direcţiile pe care ciclurile par să le ia câteodată se contrazic. Ceea ce pare a fi un început, este, câteodată, un sfârşit, iar ceea ce pare a fi mort sau muribund, este, câteodată, sămânţa multor renaşteri. Înţeleg că orice încercare de a distinge un curs unitar şi coerent al istoriei umane este menită eşecului, pentru că este absurd să încercăm să găsim un „sens" al istoriei în interiorul istoriei însăşi: sensul oricărui fapt este întotdeauna ceva care îl transcende, care se află dincolo de el.

Nu putem vorbi despre un sens al istoriei decât la scara eternităţii, ceva pe care nici măcar conceptul curent de „meta-istorie" nu îl cuprinde în mod potrivit. Chiar şi să spui că Judecata de Apoi o să ne arate în sfârşit „sensul istoriei" este o frază ambiguă, deoarece ceea ce este pe rol la tribunalul lui Dumnezeu nu este istoria pământeană, ci

destinul etern al sufletelor; în comparaţie cu durata eternă a unui singur suflet, întreaga istorie va fi redusă la un fragment insignifiant. În sfârşit, căutarea sensului istoriei, după părerea mea, n-are niciun sens. Luând în considerare că această teorie ciclică se bazează, în ultimă analiză, pe un sfârşit sau pe un ţel subînţeles, iar ţelul nu încape la scara istoriei, nu pot să înţeleg ciclurile decât ca pe nişte iluzii în iluzii.

Istoria poate arăta înlănţuiri reale între acţiuni umane, dar este ceva absolut utopic să presupui că le poate şi articula pe toate într-o viziune cuprinzătoare şi de aici să deduci un „sens”. Sensul vieţii este eternitatea, în care istoria este doar un coşmar efemer.

— *Trăim oare într-o epocă a fragmentului*? *Sau visăm în continuare la metanaraţiunile a căror moarte a fost deja anunţată de corifeii postmodernismului*?

— Am răspuns deja într-un fel la aceasta la prima întrebare. Cei care trăiesc în orizontul încuiat al filosofiei universitare pot avea sentimentul că epoca „metanaraţiunilor” s-a terminat şi că trăim în epoca fragmentului.

Astfel ei nu fac însă decât să-şi descrie propria situaţie. Metanaraţiunile al căror sfrşit îl deplâng sau îl sărbătoresc sunt cele care au fost inventate în interiorul evoluţiei lineare a filosofiei pe care ei” înşişi o întruchipează. Nu cred, totuşi, că o evoluţie a lucrurilor din cadrul universitar poate infirma sau poate valida metanaraţiunea metanaraţiunilor, adică Escatologia creştină. Dacă vom conştientiza îngustimea mentală, şi câteodată inepţia completă, pe care marii eroi ai filosofiei universitare au arătat-o atunci când au avut de a face cu datele spiritualităţii creştine, vom putea înţelege că ei au foarte puţine de spus despre acest subiect.

Dezbaterea dintre adepţii şi adversarii postmodernismului este departe de a putea cuprinde acest subiect cu amplitudinea spirituală pe care el o cere. Observăm, de exemplu, că cele mai mari evenimente spirituale ale secolului XX au fost apariţiile din Fatima,

miracolele părintelui Pio din Pietrelcina şi revelaţiile de la Garabandal. Filosofii universitari n-au nici cea mai mică idee despre asta, nici n-au arătat cel mai mic interes de a cunoaşte aceste lucruri. Aceste evenimente au o importanţă extraordinară din punctul de vedere al Escatologiei, mult mai mare decât orice idee sau doctrină creată la catedra universitară. Dacă dorim să ne gândim serios la însăşi noţiunea de „metanaraţiune”, cum putem oare ignora atât de ostentativ unele fapte care depăşesc chiar graniţa dintre timp şi eternitate?

— *Care este rolul filosofiei în cultura contemporană*? *Mai joacă ea un rol important în dezbaterile publice*?

— Obişnuiesc să definesc filosofia ca „unitatea cunoaşterii în unitatea conştiinţei şi vice-versa”. Iau foarte în serios distincţia pe care Vladimir Soloviev a stabilit-o între formele de cunoaştere colective, cum ar fi religia sau ştiinţa, şi efortul clar individual, care este filosofia. Asta înseamnă, de la bun început, că valoarea unei filosofii trebuie măsurată după întinderea cognitivă şi luminarea intrinsecă pe care ea le acoperă, aşa cum se transmite dintr-o conştiinţă în alta, şi nu după rolul pe care ea ar putea să-l joace în dezbaterile publice. Acest rol este determinat de factori extrafilosofici, care sunt de natură culturală, sociologică şi politică

— Chiar şi prin intervenţia mass-mediei –, iar filosoful, chiar dacă depune vreun efort pentru ca ideile sale să devină accesibile unui public mai mare, nu-şi poate asuma nicio răspundere pentru rolul pe care societatea, din afară, îl propune sau îl neagă. Trebuie observat, de exemplu, că filosofia lui Aristotel a jucat un rol istoric determinant abia şaisprezece secole după moartea lui.

Filosofii necunoscute şi obscure, care nu joacă niciun rol în dezbaterile publice din zilele noastre, pot conţine sămânţa unor mari renaşteri viitoare. De aceea, filosoful nu trebuie să-şi facă griji în legătură cu rolul jucat de el în dezbaterile publice ale epocii sale. De obicei, lucrurile cele mai bune dintr-o anume epocă câştigă importanţă publică abia după ce epoca respectivă a murit deja sau a fost

uitată.

— Credeţi că putem înţelege cultura occidentală contemporană pornind de la intuiţiile filosofiei lui Nietzsche?

— În mod evident, nu. Nietzsche a avut câteva intuiţii strălucitoare, dar fragmentare şi de obicei ambigue. Impactul operei sale este mai puţin unul generat de o doctrină filosofică, ci mai degrabă al unui complex de simboluri poetice în care fiecare dintre ele îşi asumă un sens oarecare. Ceea ce putem obţine de la Nietzsche, în cel mai bun caz, este ceea ce se poate obţine dintr-o mare operă poetică: nu soluţia relevantă, din punct de vedere intelectual, a unei probleme, ci un fel de stimulare hormonală sau vitaminică, ce trezeşte în noi, prin afinitate sau prin contrast, intuiţii noi. După părerea mea, Nietzsche a fost mai ales un poet, o antenă care a captat vibraţiile epocii şi care a prevestit câteva desfăşurări posibile din epoca următoare. Este prea mult, însă, să recunoaştem în el o structură conceptuală explicativă.

— Aţi introdus filosofia lui Noica în Brazilia. Cum aţi ajuns să-i cunoaşteţi opera şi de ce vi s-a părut ea importantă?

— Am cunoscut opera lui Noica, aşa cum am cunoscut opera mai multor autori români, cu ocazia perioadelor, de durate diferite, pe care le-am petrecut la Bucureşti. Cred că prima persoană care mi-a vorbit despre el a fost ambasadorul brazilian în România, Jerónimo Moscardo, om de o cultură literară care depăşeşte cu mult media colegilor săi de carieră. Cunoştinţele mele de limba română erau şi sunt în continuare foarte puţine, astfel încât am putut penetra un pic în universul gândirii româneşti doar datorită ajutorului generos şi pacient al unor prieteni precum Andrei Pleşu, Gabriel Liiceanu, Diana Nedelcu, Anca Cernea şi alţii, care mi-au tradus şi mi-au explicat multe lucruri de o valoare nepreţuită. Ceea ce mi-am însuşit de la gândirea lui Noica a fost mai ales imensa ei valoare pedagogică, care transpare nu numai în lucrările sale, ci şi în impresionantele relatări ale

discipolilor care, zi de zi, i-au urmat învăţăturile, datomdu-i formarea lor.

Dacă este adevărat că „după roadele lor îi veţi cunoaşte” [N.T.: Evanghelia după Matei 7: 16 – 20], Noica a fost şi este o putere pedagogică de o valoare de nepreţuit.

[*N. T.: Datorită entuziasmului şi demersurilor lui Olavo de Carvalho, s-a publicat” în Brazilia, de către editura Record în 1999, traducerea în portugheza a volumului Şase maladii ale spiritului contemporan, republicat” în 2011” într-o ediţie de buzunar*].

Citate:

— Ca tânăr, Bill Clinton a fost unul dintre miile de studenţi stângişti care au beneficiat de fondurile KGB-ului, obţinând una dintre acele burse ce includ călătorii în URSS care au fost unul dintre mijloacele preferate de recrutare de agenţi în Universităţile vestice ale sovieticilor. În anii ’60, asta ar fi fost destul să-l împiedice să obţină vreo funcţie de primar în interiorul SUA; însă în anii ’90, după trei decade de Revoluţie culturală gramsciană, această legătură compromiţătoare nu l-a mai împiedicat pe Clinton să fie ales Preşedinte cu ajutorul Partidului Comunist American. Mulţumită unui bine-calculat discurs „corect politic”, noul conducător a devenit un idol al Stângii, care a mutat munţii din loc pentru a-l ţine în Biroul Oval în ciuda unei avalanşe de acuzaţii ce includeau delicte sexuale, înşelăciuni financiare şi o multitudine de mici Watergate, inclusiv una foarte serioasă, chiar terifiantă – suspiciunea că a favorizat spionajul nuclear chinez.

Presa „progresistă” s-a opus cu îndârjire oricărei investigaţii în această privinţă.

Articol cenzurat, apărut iniţial în Republica Magazine – Clinton, războiul şi China (2 mai 1999)

— Cel mai mare finanţator al campaniei de dezincriminare a drogurilor este George Soros, care finanţează de asemeni organizaţii care militează pentru dezarmare şi organizaţii pro-teroriste (o combinaţie încântătoare!) şi nutreşte modesta ambiţie de a deveni un

fel de Preşedinte informai al Lumii. Deja a cumpărat pământ în Bolivia unde, o dată barierele legale îndepărtate, are totul pentru a deveni cel mai mare furnizor de materii prime pentru FARC.

Jornal de Brasil – Gândind cu capul lui George Soros (1 octombrie 2006)

— Dacă eşti un conservator, asta înseamnă că tu crezi că un cetăţean nu are dreptul să angajeze un altul ca să-l ucidă (cu atât mai puţin pe un al treilea), deoarece viaţa este un dar sfânt care nu poate fi negociat. Însă pentru liberal nu este nimic mai sfânt decât dreptul de a vinde şi cumpăra

— Chiar şi viaţa înseşi; dacă tu crezi că viaţa ta este o povară şi vrei să angajezi un profesionist care să-i pună capăt, atunci nici Statul, nici Biserica nu au dreptul să-şi dea cu părerea.

Jornal de Brasil – De ce nu sunt liberal (8 martie 2007)

— Dacă vrei să porţi o controversă cu mine, fie mă respecţi, fie nu te lamenta după ce termin cu tine.

Împotriva Bolşevismului de dreapta (sau Tradiţionalismului de stânga) (23 mai 2011)

— Este un impuls natural al fiinţei umane să evadeze din strâmtoarea rutinei personale şi familiale pentru a se aventura în largul univers al istoriei, unde simte că viaţa sa are o transcendenţă şi capătă un sens „înalt”. Cel mai banal şi stângaci fel de a o face, accesibil până şi celor mai săraci, incapabili sau nevrednici, este de a deveni militanţii unui partid sau ai unei „cauze” care este împodobită cu cuvinte pompoase ca „libertate”, „egalitate”, „justiţie”, „patriotism”, „moralitate” sau „drepturile omului”. Aceste cuvinte pot reprezenta orice valori de fond dar nu atunci când indivizii îşi iau de la ele toate valoarea pe care o pretind, mai degrabă decât să le umple cu propria substanţă. Cea mai criminală iluzie a modernităţii este să convingă oamenii că se pot înnobila identificându-se cu o cauză, în timp ce de fapt orice cauză, indiferent ce cauze abstracte invocă, nu obţine o valoare concretă decât prin

nobleţea oamenilor care o reprezintă. Pragul de jos al degradării este atins atunci când unele cauze sunt atât de supraevaluate încât par să infuzeze valoare automat oricărui prostănac, ipocrit sau bandit care se oferă să le reprezinte.

Diário de Comercio – Cauzele sacre (17 ianuarie 2012

Joseph McCarthy a greşit doar prin exces de prudenţă în anii ’50 a existat acel episod al senatorului Joseph McCarthy, care a fost transformat într-un fel de monstru deşi niciodată nu a arestat pe nimeni. Chiar şi acei puţini comunişti care au fost închişi pentru lipsă de respect faţă de tribunal şi care au avut pedepse minime, niciunul dintre ei nu a fost băgat la închisoare de Comisia McCarthy, ci de o cu totul altă comisie ce ţinea ce Camera Reprezentanţilor, nu de Senat.

Joseph McCarthy a spus că existau, în cele mai înalte cercuri ale guvernului american, câteva zeci de agenţi comunişti infiltraţi. El a fost demonizat pentru că a spus asta. Astăzi, după deschiderea arhivelor de la Moscova şi după ce istoricii au avut acces la documentele din epocă, ştim că nu erau câteva zeci, erau cel puţin 3.000. Deci Joseph McCarthy a greşit doar prin exces de prudenţă.

Dacă citiţi cartea lui Stanton Evans, Blacklisted by History, un studiu spectaculos care arată că McCarthy avea dreptate, practic, în tot ce a spus, vedeţi că acesta greşit doar pentru că nu a spus mai mult. Episodul Joseph McCarthy a fost atât de bine exploatat de propaganda comunistă, încât avem şi acum impresia că McCarthy, care nu a băgat pe nimeni la închisoare şi nu a făcut rău nici unei muşte, era un tip mai periculos ca Josef Stalin.

Persoanele de formaţie universitară capabile să creadă o asemenea prostie sunt infirme din punct de vedere intelectual pentru tot restul vieţii lor. Simpla folosire a cuvântului „mccarthism” ca sinonim al pesecuţiei politice, după ce în perioada Comisiei McCarthy 3 milioane de oameni au fost executaţi pentru delicte politice în URS şi China, în timp niciunul nu a suferit nici cel mai mic

deranj din partea lui Joseph McCarthy, arată că vocabularul politic contemporan este bazat pe o falsificare aproape psihotică a realităţii.

Victimele mccarthy-ismului [modificare]

Este dificil de estimat numărul victimelor inocente ale vânătoarei de vrăjitoare mccarthy-iste

Folosirea termenului „mccarthy-ism” în zilele noastre

De pe vremea în care McCarthy cunoştea celebritatea, cuvântul „mccarthy-ism” („McCarthy-ism”) a intrat în vocabularul americamlor ca un cuvânt care caracterizează o varietate de practici detestabile cântărirea agresivă a patriotismului unei persoane, lansarea de acuzaţii nedovedite, folosirea acuzaţiilor de lipsă de loialitate pentru a exercita presiuni asupra unei persoane pentru ca aceasta să adere la politicile conformiste ale momentului sau pentru discreditarea unui adversar alterarea libertăţilor individuale în numele securităţii naţionale şi folosirea demagogiei

De cel puţin 15 ani, o voce, iniţial singulara, cea a filosofului Olavo de Carvalho, denunţa deriva stângista din cultura, invazia gramsciana a instituţiilor, sforăriile Forului de la São Paulo, natura comunistă a PT, legătură intrinseca dintre comunism, corupţie şi violenta. În tot acest timp, Olavo de Carvalho nu a încetat să susţină cursuri online, conferinţe, să scrie cârti şi articole, să formeze generaţii

întregi de discipoli, lata ca eforturile lui, curajul şi, mai ales forţa lui intelectuala au dat roade vizibile, recunoscute acum de toată lumea.

lata ca brazilienii ies pe strada cu milioanele, nu mai vor PT, nu vor comunism, nu vor Dalma, nu vor FSP. Manifestaţiile nu sunt doar „împotriva corupţiei”, cum ar vrea intelectualii compromişi ai stângii să prezinte lucrurile – ca întotdeauna, spunând ca unul sau altul dintre lideri, Dalma, de exemplu, a întinat nobila cauza a stângii, dar stânga a rămas nepătata. Nu au lipsit nici interpretările pur delirante, cum ca pe străzi ar fi „Elita alba contra Dalma”.

Nu e cazul să ne aşteptam ca agenţiile de presa internaţionale să redea manifestaţiile aşa cum sunt, în toată amploarea lor şi cu toată claritatea mesajului. Dar dacă ies milioane de oameni, albi, negri, şi de toate nuanţele intermediare, tineri, bătrâni, familii cu copii şi, mai ales, nu se sparge nimic, nu sunt morţi, nu sunt răniţi, iar mesajul e „Jos comunismul!”, atunci ştirea o să apară mai mult pe ILD. Rămâneţi cu noi, va vom ţine la curent.

Protestele sunt în mod explicit anticomuniste şi anti-FSP, manifestanţii opunându-se clar transformării Braziliei într-o noua Cuba sau o nouă Venezuela. Lumea se roagă „Tatăl Nostru” pe stradă.

Şi peste tot se văd pancarte şi tricouri pe care scrie „Olavo tem razao!” (Olavo are dreptate!).

Sfârşit

colectia miop